

James Fenimore Cooper

.....

.

.....O

"

"

KAPITOLA I

Mezi břehy britských ostrovů a evropskou pevninou leží moře, které už tolikrát v dějinách sehrálo nevšední úlohu: nebylo jenom cestou, kterou se ubírala obchodní i válečná loďstva severoevropských národů, ale odehrávaly se zde námořní bitvy, jež často rozhodovaly o osudech mnoha zemí. Obyvatelé ostrovů si často činili na toto moře větší nároky, než by jim právem patřily. A to vedlo ke sporům, které nakonec znamenaly ztráty na majetku i na životech. A tyto stinné stránky vojenských a politických sporů byly naprosto neúměrné

tomu, čeho bylo dosaženo.

Naše vyprávění se odehrává právě v období, kdy šlo o jeden takový zápas, v období, které je navíc poznamenáno posledními dny feudalismu a vznikem americké samostatnosti. Je to období, kdy do bojů o nezávislost Ameriky zasáhly tři evropské mocnosti — Španělsko, Francie a Holandsko.

Jednoho pošmourného prosincového dne postávala na severovýchodním pobřeží Anglie skupinka zemědělských dělníků. Mluvili o politice i o tom, jak se bývalí spojenci Anglie teď stavějí proti ní. Hlavní slovo měl skotský obchodník dobyt看kem, který

čekal na majitele pozemku, a nějaký přistěhovalec z Irska, jenž přišel do Anglie hledat práci.

"Angličani by si i bez nás — myslím teda bez Irů — lehce s těmi divochy poradili, nebýt ovšem Španělů a Francouzů. Těm bychom vlastně měli poděkovat, že musíme být střízliví od rána do večera, jestli se nechceme bez dlouhých cavyků octnout ve vojenském mundúru," rozhorloval se Ir. "To se může stát každému, i takovému, který ani nemá ponětí, co to vojenské řemeslo je."

"To to máte tam u vás v Irsku nějaký divný pořádek, když se necháte naverbovat u sudu s kořalkou," obchodník s dobyt看kem zamrkal na posluchače. "U nás stačí zapískat na píšťalku, a lidi jdou za verbířem jako ovce. U jednoho skotského pluku — měl šest set mužů — byli samí Cameronové a MacDonaldi. Seznam příslušníků toho pluku bys napsal na papírek, ženská ruka by ho zakryla." Najednou se odmlčel, upřeně se zadíval na moře a pak vykřikl: "Kam se to ten člověk žene? Počítám, že ho co nejdřív budeme tahat z vody."

Zraky všech se obrátily k moři, na němž se objevila loď. Blížila se k výběžku, jenž tvořil jednu stranu zálivu. Na druhé jeho straně byly skály a pole, na němž se shromáždili zemědělstí dělníci.

Byla to nezvyklá podívaná: nikdo, co jich tu bylo, nepamatoval, že by se kdy do zálivu odvážila jiná loď než podloudnická, a i to se stávalo zřídka. Bylo to nebezpečné místo, mezi písčnými dunami a mořem číhala zrádná skaliska ukrytá pod hladinou. Odvážní plavci, kteří se blížili k pobřeží — tak se to alespoň zdálo pozorovatelům shromážděným na břehu —, si však počínali bezstarostně. Jejich škuner měl nízký ponor a trup lodi byl v naprostém nepoměru k nakloněným stěžňům.

Den se chýlil ke konci, slunce vrhalo poslední šikmé paprsky na mořskou hladinu. Moře se jen pozvolna uklidňovalo, ke břehu se stále ještě valily vlny, aby svým temným hukotem ještě zvyšovaly pochmurný ráz celé té beztak nehostinné krajiny.

Loď, jež se odvážila do zálivu mezi skalisky, měla jedinou napjatou plachtu a k údivu shromážděných dělníků, kteří byli přesvědčeni, že se co nevidět roztříští o některé z

nesčetných skalisek, klouzala po hladině s neuvěřitelnou lehkostí.

"Ten chlap má pro strach uděláno," přerušil napjaté ticho obchodník, "to se musí nechat. Jestli ta jeho kocábka má dřevěné dno, pak neví, co ho čeká. Vždyť se žene rovnou na největší skalisko! Musí je přece vidět, kus té skály čouhá nad vodu! Jestli tady neztroskotá, bude to zázrak."

Přes všechny předpovědi obchodníka s dobyt看em škuner proploval mezi skalisky dál. Ten, kdo ho řídil, určitě věděl, jaké nebezpečí mu hrozí. Nakonec loď vplula bezpečně do zálivu, někdo — aniž ho bylo vidět — svinul plachtu, škuner se chvíli pohupoval, pak se na vlnách ženoucích se k pevnině otočil a zakotvil.

Lidé na břehu se začali dohadovat, co je to za loď, jedni tvrdili, že jsou na ní určitě podloudníci, druzí se zapřísahali, že je to loď nepřátelská. Všichni se však shodli v tom, že ten, kdo ji stavěl, dokonale rozuměl svému řemeslu.

"Tamhle je ještě jedna! Vidíte ji?" vykřikl Ir a ukazoval na další loď, která se blížila k zálivu. "Ta je ještě větší."

"Namouduši," přisvědčoval obchodník dobyt看em. "Z tohotole nic dobrého nekouká." Zvedl tlumok se země, rozhlédl se a pomalu odcházel. "Přestává se mně to líbit," bručel, "musím rychle do města promluvit si s hospodářem. Ty lodi vypadají velice podezřele."

Druhá loď, větší než škuner, který se odvážil do zátoky, měla vysoké stěžně, jaké mívají fregaty, a její dlouhá ráhna se rýsovala ve večerním mlžném oparu jako vzdálená hora vyčnívající z mořských hlubin. Měla napjatou jen malou plachtu a neodvažovala se do takové blízkosti pobřeží jako škuner. Plula daleko opatrněji, avšak dlouhé vlny ženoucí se od moře jako by ji postrkovaly k místům, kde nad hladinu vyčnívala ostrá skaliska. Ale dřív než k nim doplula, posádka svinula plachty a spustila kotvy. Chvíli se loď pohupovala na neklidné hladině, pak se na stěžni objevila anglická vlajka: červený kříž v bílém poli.

Obchodník s dobyt看em, pospíchající k městu, se zastavil, a když spatřil, jak z obou lodí spouštějí čluny, přidal do kroku. "Tyhle lodi jsou mnohem hezčí, když se na ně člověk dívá z pevniny, než když je na nich," zabručel.

Ve člunu spuštěném z fregaty bylo několik mužů, důstojník a nějaký mladík. Když mījeli škuner, málem se srazili s jeho člunem, v němž seděli čtyři muži. Obě plavidla se na rozkaz svých velitelů zastavila.

"Starý se určitě zbláznil!" vykřikl důstojník na člunu spuštěném z fregaty. "Myslí si asi, že Ariel má železné dno a že ho žádné skalisko neprorazí."

Důstojník, pohodlně opřený v druhém člunu o lavici, se usmál: "Ba ne, ten ví dobře, jak jsi, Barnstable, opatrný. Proto se nebojí, že ztroskotáš. Jak vysoko máte kýl nad hladinou?"

"Tady nemá smysl měřit hloubku," odpověděl Barnstable už o něco klidněji. "K čemu je

olovnice, když skaliska vyčnívají nad hladinu."

"Jenže vaše loď nestojí," připomněl důstojník z druhého člunu.

"Máš pravdu, Ariel by se nejradyji vznášel ve vzduchu." Barnstable vstal, sejmul koženou námořnickou čepici s hlavy, odhrnul si s čela hustý chomáč černých vlasů zastiňujících osmahlou tvář a pln pýchy pozoroval svou malou loď.

"Není to, Griffithi, lehká práce," řekl, "kotvit na jedné kotvě na místě, jako je tohle, a ještě v takovém počasí. Znáš rozkazy?"

"Mám se dostat na místo pokud možno nejbezpečnější a pokusit se zakotvit. Ty si vezmeš do svého člunu Merryho a zkusíte proplout mezi skalisky ke břehu."

"Ke břehu," opakoval posměšně Barnstable. "Ty říkáš kolmo vystupující, sto stop vysoké skále břeh?"

"Nebudeme se přece přít, co je a co není břeh," Griffith se nepřestával usmívat. "Ať chceš, nebo nechceš, musíš se dostat na břeh. Viděli jsme přece signál z pevniny. A to znamená, že lodivod, na kterého už čekáme věčnost, je připraven."

Barnstable nedůvěřivě potřásl hlavou a pak zabručel: "Tohle je teda divná plavba. Něco podobného jsem ještě nezažil. Nejdřív vplujeme do zátoky, kam se rozumný námořník v životě neodváží, a pak si teprve jedeme pro lodivoda. A jak toho člověka vůbec poznám?"

"Od Merryho se dozvíš heslo, a on ti taky řekne, kde máš lodivoda hledat. Já mám výslovně zakázáno vystoupit na břeh. Kdyby ses dostal do nesnází, postav tři vesla kolmo vedle sebe. Tři vesla a výstřel z pistole znamená, že máme začít střílet z pušek. Kdybys ten signál opakoval ještě jednou, ale z člunu, vystřelím z lodního děla."

"Mockrát ti děkuju," řekl Barnstable posměšně. "Doufám, že tahle cvičení s vesly nebudu muset provádět. Ale přeci jenom si myslím, že starej je blázen. Já bych. .."

"Ty bys poslechl, co by ti poručil, kdyby byl tady, a poněvadž tu není, laskavě poslechněš, co ti nařídím já." Griffithův hlas zněl přísně. "A teď běž hledat toho lodivoda. Bude mít krátký vlněný hnědý plášť. Merry ti poví heslo. Jestli na ně ten člověk správně odpoví, přiveďte ho."

Důstojníci se přátelsky rozloučili, a když mladý muž, který se jmenoval Merry, přestoupil na člun spuštěný před chvílí ze škuneru, Barnstable nařídil, aby posádka začala veslovat.

člun prudce vyrazil, zamířil ke skálám a jeho velitel upřeně pozoroval pobřeží, hledaje místo, kde by mohl přistát.

Druhý, větší člun plul pomalu za menším. Sotva první přirazil ke břehu, mužstvo člunu, jenž zůstal na moři, začalo nabíjet pušky. Jejich velitel, poručík Griffith, uleh na měkké sedadlo, stáhl si klobouk hluboko do očí a odpočíval. Za chvíli však vstal a pátravě se zadíval na pobřeží. Na jeho tváři se objevil starostlivý výraz. Stejný výraz napjatého

očekávání bylo vidět na tvářích ostatních členů posádky. Kdykoliv se jejich člun vyhoupl na vrchol některé z dlouhých vln ženoucích se ke břehu, beze slova si mezi sebou vyměnili pohledy plné obav.

KAPITOLA II

Když se podařilo poručíku Barnstableovi—jejž posádka oslovovala kapitáne Barnstable, poněvadž byl velitelem škuneru — přistát, začal si prohlížet strmý skalní útes. Po něm se tedy měl vyšplhat, aby se dostal k místu, kde čekal lodivod.

"Tohle je pěkný nadělení," bručel. "Vypadá to jako schody do nebe. Rád bych věděl, jak se dostaneme nahoru a co nás tam ještě čeká."

"Dobře že je tu fregata. Stačí ukázat tři vesla a vystřelit z pistole, a hoši to zmáčknou," řekl mladík, který doprovázel poručíka Barnstablea a kterému říkali Merry.

"Zmáčknou to, to máš pravdu, a bude to lítat na nás," přerušil ho Barnstable. "Moc pochybuju, že se páni z fregaty strefí na tak velkou vzdálenost. Nadělají plno rámusu a kouře, to je všechno, co dovedou. Spíš bych věřil, že by nám mohl pomoci Tom Coffin s tou svou harpunou. Tak, pane Coffine, račte s námi na pevninu."

Námořník, kterého Barnstable vyzval, aby vystoupil z člunu, pomalu vstal a začal se narovnávat, jako by musel rozvinout nesčetné záhyby svého těla. Byl vysoký šest stop a šest palců, a i když se zcela vzpřímil, byl poněkud dopředu nachýlen, což — jak tvrdili zlí jazykové — bylo proto, že kdyby se nenachýlil, neprošel by žádnými dveřmi, co jich je na světě. Ruce měl jako lopaty, kostnaté, na první pohled bylo vidět, že je to silák. Na hlavě měl nízký hnědý klobouk, který ještě více zdůrazňoval drsnost jeho zamračeného obličeje, lemovaného černými, prošedivělými licousy. V ruce držel harpunu.

Když Coffin vystoupil z člunu, Barnstable poručil posádce, která zůstala ve člunu, co má dělat, a hned začal šplhat po strmé skále. Brzo se ukázalo, že nebýt Coffina, nikdy by se na vrchol útesu nedostali. Starý námořník byl člověk neobyčejně zručný a jeho dlouhé ruce, kterými svému veliteli při výstupu pomáhal, byly k nezaplacení.

"Jsem zvědav, jak se dostaneme zpátky, až nás seshora poženou," řekl Barnstable, když se výprava několik stop před vrcholem zastavila, aby si odpočala. "A kde vlastně máme hledat toho lodivoda, Merry? A podle čeho ho poznáme? Taky bych rád, aby mne někdo přesvědčil, že tomu člověku můžeme důvěřovat."

Merry podal Barnstableovi kus papíru. "Tady je heslo," řekl, "ještě než jsme vpluli do zálivu, dali jsme tomu člověkovu znamení. Odpověděl, že rozumí, bude na nás čekat tady nahoře. Jestli mu máme věřit, nebo ne, to říct nemůžu. Vím jenom, že mu kapitán Munson bezmezně důvěřuje. Hledá ho od chvíle, co jsme se přiblížili k pevnině."

"Munson sedí na lodi, která, když začne být zle, se může ztratit na širém moři, a já mám toho chlapa hledat na pevnině, odkud se člověk tak lehko nedostane," zabručel poručík. "Mně se to nelíbí, potulovat se kolem nepřátelského pobřeží a bezmezně, jak říká Merry, věřit někomu, kdo už jednou zradil. Co si o tom myslíte vy, pane Coffine?"

"Kdyby bylo na mně, já žádného lodivoda nepotřebuju," uvážlivě odpověděl starý námořník. "Já jsem doma na moři, na pevnině jsem se nikdy dlouho nezdržel, sem tam někdy se zastavím na nějakém tom ostrůvku, podívám se, jestli tam roste zelenina, nebo usuším ryby, a musím přiznat, že když uvidím zem, obyčejně se mi udělá špatně."

"To je správný, Tome," zasmál se Barnstable. "Ale teď už musíme dál. Za chvíli bude tma jako v pytli a nedej bůh, abychom v tomhle čertovském zálivu zůstali trčet."

Zachytil se oběma rukama skalního výběžku a vytáhl se na vrchol skály. Coffin pomohl Merrymu a sám se opatrně, avšak bez nejmenší námahy vyšplhal za oběma námořníky na skálu.

Když se Barnstable rozhlédl, spatřil rozorané pole, obehnané kamennou zídou. Daleko široko nebylo vidět lidské stavení, jen asi půl míle dál se proti nebi rýsovala napolo zbořená chýše.

"Vypadá to, že jsme sem lezli docela nadarmo," zaklel Barnstable. "Živá duše tu není, přítel ani nepřítel, a lodivod se asi propadl do země. Co tomu říkáte, Tome?"

"Máte pravdu, kapitáne. Lodivod nikde, zato ale je tu vítr, který nikomu moc radosti nepřinese. Ještě že tamhle v křoví je pěkný kousek čerstvého masa. Počítám, že by stačil na dvojitou porci pro celou posádku Arielu."

Tomáš Coffin se zasmál a ukázal na pasoucího se osla.

"Stačí jediné slovo, kapitáne, a proženu tomu zvířeti harpunu tělem. Určitě nemá tak tvrdou kůži jako velryba."

"Na takové zábavy teď nemáme čas," odbyl námořníka poručík. Náhle se však zarazil. "Stát a nehýbat se," zašeptal. "Někdo je za kamennou zídou. Připravte si zbraně."

"Z toho mladíčka nemusíme mít strach," řekl Merry klidně. "Vsadil bych se, že mu není víc než mně. Ten si na nás netroufne."

"Máš pravdu," Barnstable spustil pistoli, kterou mířil na hlavu, jež se objevila nad zídou. "Počkejte tady, já na něho zavolám."

Barnstable popošel několik kroků, mladík nečekal, přeskočil zídou a zastavil se. Než se

však mohl vzpamatovat, byl Barnstable u něho a zeptal se zdvořile: "Nemohl byste mi říct, mladý pane, co je to za vodu v tomhle zálivu?"

Neznámý bezděčně ustoupil stranou, jako by chtěl ve stínu skrýt svou tvář, a pak sotva slyšitelně odpověděl: "Myslím, že je to voda ze Severního moře."

"Opravdu? Zdá se, že se v těchhle věcech vyznáte," odpověděl poručík. "Snad byste mi ještě mohl povědět, jak by se vám líbilo, kdybyste se stal na nějakou dobu mým zajatcem."

Mladík neodpověděl, jen si oběma rukama zakryl tvář a začal se na celém těle třást. Barnstable byl přesvědčen, že mladému muži už nahnal dost strachu, a chtěl pokračovat ve vyptávání o něco mírnějším tónem, když zpozoroval, že neznámý nepotlačuje pláč, ale záchvat smíchu.

"Myslím, mladý pane," řekl poručík přísně, "že vás ten smích brzo přejde. Bude nejlíp, když hned půjdete se mnou." Barnstable se přiblížil k cizinci a napřáhl ruku, jako by se ho chystal uchopit. Mladík však uskočil a k údivu všech vykřikl: "Barnstable, ty můj milý Barnstable, snad bys mi nechtěl ublížit?"

Poručík chvíli nebyl schopen slova, pak si promnul oči, sundal čepici s hlavy a udiveně vydechl: "Je to možné? Kateřina Plowdenová."

Dívka oblečená jako chlapec se ještě víc rozesmála. Teď už Barnstable zapomněl na Ariel, na lodivoda i na své povinnosti. Přistoupil k dívce, a aniž věděl proč, začal se i on smát.

"Měla bych ti vlastně vysvětlit, proč jsem zde a proč mám na sobě mužské šaty," řekla dívka, když se přestala smát.

"Nic mi nemusíš vysvětlovat," mávl rukou, "dozvěděla ses, že plujeme kolem pobřeží, a řekla sis, že splníš slib, který jsi mi dala v Americe. Proto jsi přišla. Pastor.. ."

"Nech pastora pastorem," přerušila Barnstablea dívka, "dřív mne s tebou neoddá, dokud nesplním to, co jsem si umínila. Jsi sobecký, Barnstable, zapomněl jsi na..."

"Na koho?"

"Na mou ubohou sestřenicí. Jakmile jsem uslyšela, že se blízko pobřeží objevily dvě podezřelé lodi, hned jsem věděla, že je to vaše fregata a škuner."

"Víte někdo, že chcete s námi pryč?" zeptal se Barnstable.

"Nikdo. Spoléhala jsem na to, že až se s Griffithem dozvíte, v jaké jsme s Cecílií situaci, že nám pomůžete. Přečti si tohle a uvidíš, kam máte plout." Dívka podala Barnstableovi list papíru.

"Kam máme plout?" zeptal se nechápavě. "Myslel jsem, že ty budeš naším lodivodem."

"Pak tedy budete mít lodivody dva," ozval se blízko nich drsný hlas.

Kateřina polekaně vykřikla a bezděčně se přitulila k Barnstableovi.

Poručík poznal Coffinův hlas a teď už spatřil nad kamennou zídou zarostlou tvář starého

námořníka.

"Co to má znamenat, Tome?" zeptal se přísně.

"Pan Merry mi nařídil..."

"Hned se vraťte, odkud jste přišel. Poručil jsem vám oběma, abyste se nehýbali z místa, dokud vás nezavolám." Barnstable mluvil ostře.

Starý námořník chvíli mlčel a pak řekl vážně: "Kapitáne, vy sám víte nejlíp, že jste toho moc neuměl, když jste přišel na palubu Spalmacitty. Musel jsem vás dokonce učit, jak se dělá námořnický uzel. To se nakonec naučí kdekdo. Jen jedno se nedá tak lehce naučit: rozumět řeči moře. Slyšíte, jak pláče? Z toho nic dobrého nekouká."

Důstojník se zadíval na valící se vlny a pak kývl hlavou:

"Máte pravdu, Tome. Ani mně se to nelíbí. Ten lodivod musí..."

"Ten lodivod je tady," přerušil ho námořník a ukázal na muže, jenž stál mlčky opodál a jehož si Barnstable dosud nevšiml. "Kéž by dobrotivý bůh dal, aby pořádně rozuměl svému řemeslu. Spodek lodi bude v tomhle počasí a v téhle egyptské tmě potřebovat zázračné oči, kapitáne..."

"To by měl být on...", řekl jakoby pro sebe Barnstable a cosi pošeptal dívce. Pak přistoupil k neznámému cizinci a zeptal se ho: "Nemohl byste mi říci, co je to za vodu v zálivu?"

Cizinec, jako by čekal na tuto otázku, bez nejmenšího váhání odpověděl: "Přijme přívětivě všechny, kdo sem přicházejí s důvěrou."

"Vy jste člověk, kterého hledám," řekl Barnstable. "Půjdete s námi?"

"Rád," odpověděl cizinec, "měli bychom si však pospíšit. Nemáme času nazbyt."

"Tento mladý muž vás doprovodí k člunu," Barnstable ukázal na Merryho, "já musím ještě něco zařídit."

"Musím vás znovu upozornit, že teď je každá minuta drahá," řekl cizinec. "Jestli se zbytečně zdržíme, ponese následky ten, kdo zdržení zavínil."

"Kdo ponese nějaké následky, to vím nejlíp já sám, pane. Nejsem ochoten se zodpovídat za to, co dělám," odpověděl prudce Barnstable.

Po této nepřilíh přátelské výměně názorů se rozešli. Barnstable se vracel ke Kateřině Plowdenové, která čekala u kamenné zídky, a v duchu proklínal lodivoda, jenž se ho odvážil upozornit, co má a co nemá dělat. Podivný cizinec pak, utahuje si kolem těla kožený pás pláště, mlčky a rozmrzele kráčel za Merryem a Coffinem.

Poručík věděl — i bez lodivodova poučování —, že se musí rychle vrátit na loď, ještě dřív než nastane neproniknutelná tma, nabídl proto Kateřině rámě a řekl: "Nemáme moc času, musíme

jít."

Dívka se udiveně podívala na svého snoubence a nechápavě se zeptala: "Proč najednou ten spěch?"

"Neslyšela jsi, co říkal Tom? Počasí se rychle zhoršuje, za chvíli bude tma jako v ranci. Jestli si nepospíšíme, zažijeme v tomhle pekelném zálivu noc, na kterou do konce života nezapomeneme."

Kateřina zbledla. "Prosím tě, přečti si lístek, který jsem ti před chvíli odevzdala. Udělej, co je na něm napsáno, a pomůžeš nám oběma, Cecílii i mně. Budeš mít dvě zajatkyně, které tebe a Griffithe budou na slovo poslouchat."

"Co to povídáš, Kateřino? Já ti vůbec nerozumím," podíval se na papír, který mu odevzdala. "Snad zde nechceš zůstat? To by bylo přece šílenství! Na lodi se ti nemůže nic stát. I tu tvou sestřenici bezpečně dostaneme na fregatu, neměj strach. A taky si uvědom, že mám na tebe právo, právo na celý život."

"Co chceš vlastně dělat? Nic jsi mi neřekl..." Dívka ustoupila o krok.

"Půjdeš se mnou na Ariel. Staneš se jeho velitelkou, skutečnou velitelkou, já budu jen velitelem podle jména..."

"Nepřeceňuješ trochu mé schopnosti?" zasmála se dívka. "Nemyl se, jestli mám víc odvahy než jiné ženy, je to jen proto, že..."

"Že mi věříš," skočil jí do řeči.

"Snad. A také proto, že bych chtěla být takovou, jakou si představuješ, že má být tvá žena..." Obrátila se, a než se nadál, byla za kamennou zídou.

Barnstable zůstal chvíli ohromen stát, a než se vzpamatoval, dívka zmizela v nedalekém hustém porostu.

Chtěl běžet za ní, ale sotva udělal několik kroků, ozvala se dělová rána. Zaklel, a když uslyšel tři další výstřely, tentokrát z pušek, bez rozmýšlení se začal spouštět ze skalnatého srázu. A teprve když spatřil z fregaty vysílaný světelný signál "Všichni se vraťte na loď", uvědomil si, že jemu i ostatním členům posádky jeho člunu opravdu hrozí nebezpečí.

KAPITOLA III

Tma už zhoustla, stíny skalních útesů se protáhly daleko na vody zálivu, když Barnstable

vstoupil na člun a posadil se vedle mlčícího lodivoda.

"Odrazte od břehu," poručil, "a rychle pryč."

Příliv prudce dorážel na břeh, vody se hrozivě valily přes vyčnívající skaliska a člun se brzo octl na místě, které poručík pokládal za nejzrádnější. Na tvářích námořníků se objevilo napětí, všichni věděli, že jim jde o život. Barnstable soustředěně pozoroval zpěněnou vodu nad skrytými skalisky a jen občas se rozhlédl, aby zjistil, kde kotví fregata.

"Griffithe už unavilo houpání v měkkých poduškách, zabručel, "tomu je jedno, jak se dostaneme z tohoto zatraceného zálivu, jen když se co nejdřív vrátíme." Obrátil se ke Coffinovi a řekl uznale: "Měl jste pravdu, když jste říkal, že námořník potřebuje sem tam nějaký ten ostrůvek, a ne celou pevninu."

Coffin pokýval hlavou. "Jestli dovolíte, kapitáne, dodal bych ještě, že u pobřeží, kde má člověk zakotvit, by mělo být pořádné dno, a ne samá skála." Zmlkl a ukázal před sebe: "Jestli se nemýlím, kříží nám cestu nějaký člun. Máme do něho vrazit, nebo se mu vyhneme?" zeptal se.

"To jsou z fregaty," zaradoval se Barnstable. "Ještě že nás Griffith nenechal na holičkách."

Z blížícího se člunu se ozvalo táhlé volání a za několik vteřin už pluly oba čluny vedle sebe. Griffith se už nevyvaloval na měkkých poduškách, stál u lodního zábradlí a hned začal: "Kde jste byli tak dlouho? Víte přece, že čím déle se zde zdržíme, tím na tom budeme hůř. Sám jsem neuposlechl rozkaz, abychom se všichni vrátili, jen proto, že jsem vás slyšel. Proto jsem vám jel naproti. Kde máte lodivoda?"

"Je tady s námi. Začíná být tma jako v pytli, měsíc aby člověk hledal dalekohledem, proto ho neuvidíš. Ale až uslyšíš, co jsme viděli tam nahoře, na té zatracené skále, přestaneš se, Griffithi, zlobit. Ať ti to řekne Merry."

"Mám?" zeptal se jinoch. "Tak já vám to řeknu: viděl jsem, jak děvče přestrojené za mužského uteklo zkušenému námořníkovi. Ta dívka se velice podobala jedné slečně, kterou znám."

"Přestaň žvanit, ty mluvko jeden, a nezdržuj svým hloupým povídáním. Kvůli tobě ještě ztroskotáme. Uděláš nejlíp, když si přelezeš do člunu pana Griffithe a budeš mu vyprávět ty své pohádky," naoko se zlobil Barnstable.

Merry přestoupil do druhého člunu hned po lodivodovi. Sedl si vedle Griffithe, chvíli dělal uraženého a pak si řekl pro sebe: "Tady dlouho nebudem, jestli pan Griffith udělá to, co slíbil, než jsme vypluli z domova."

čluny se začaly od sebe vzdalovat, nastalo ticho, které však přerušil lodivodův rozkaz: "Stát!"

Přestali veslovat a cizinec obrácen k menšímu člunu zakřičel: "Kapitáne Barnstable, vyplujte co nejrychleji se škunerem na širé moře. Držte se na dohled od pobřeží, a až nás budete míjet, přiblížte se na doslech."

"Rozumím," odpověděl Barnstable. "Co tomu ale řekne kapitán Munson? Mám písemný rozkaz, kam mám plout, teď vy najednou říkáte něco jiného. Taky nevím, jak se odtud dostanu, sem to ještě šlo, to bylo vidět, ale teď začíná být tma jako v pytli."

"Chcete tady zůstat a skončit někde na dně?" zeptal se přísně lodivod. "Za dvě hodiny se na místě, kde jste teď, rozpoutá takové vlnobití, že nepostačíte ani otčenáš odříkat."

"Možná že máte pravdu, ale jestli skončím na dně tady, nikdo se neopováží jednou mi vyčíst, že jsem nesplnil kapitánův rozkaz. Jestli vás poslechnu a ztroskotám, nejenže to bude můj konec, ale kdekdo řekne, že se to stalo, poněvadž jsem udělal něco jiného, než co mi přikázal kapitán. Copak já vím, jestli starej nepočítá ještě s jedním lodivodem?"

"To je pravda," zabručel Coffin tak hlasitě, že to všichni slyšeli, "na druhé straně se zase musí uznat, že zůstat tady je šílenství."

"Udělejte, jak myslíte," odpověděl uraženě lodivod. "Horší je hádat se s bláznem než se rvát s uragánem. Jestli ale..."

"Neříkejte o něm, pane, že je blázen," ostře přerušil cizince Griffith. "Barnstable dělá jen to, co má přikázáno. Zvedni hned kotvy, Barnstable, a hled' se co nejdřív dostat z tohoto zatraceného zálivu."

"Myslím, že tenhle rozkaz splním s větší radostí, než s jakou jej dáváš," zaradoval se Barnstable a nařídil zvednout kotvu. Mužstvo rychle splnilo velitelův rozkaz a plavidlo brzo zmizelo v temných stínech, jež na mořskou hladinu vrhaly pobřežní útesy.

Také veslaři druhého člunu prudce zabrali.

Lodivod, jehož hlas teď už zdaleka nebyl tak přísný jako před chvílí, se začal Griffithe vyptávat, jací jsou důstojníci na fregatě a jestli je na mužstvo spolehnutí.

"Za každého z těch lidí ručím," prohlásil poručík. "Všichni vědí, že to, do čeho se pouštíme, není žádná legrace. Mezi námi zrádce nenajdete, na to dám krk. Věřím taky, že i vy budete takový, jak bychom si to přáli: věrný a spolehlivý."

"Pochybujete snad o mně?" zeptal se lodivod. V jeho hlase nebyl nejmenší náznak vzrušení, mluvil, jako by mu na odpovědi nezáleželo.

"Zatím nemáme důvod o vás pochybovat. Zaráží nás jenom, že mluvíte, jako kdybyste byl Angličan, na druhé straně zase vyslovujete r hrdlem, a to by svědčilo o tom, že jste se narodil za velkou louží."

"Myslíte, že záleží na tom, kde se někdo narodil nebo jak vyslovuje r?" zeptal se chladně lodivod. "Podle mne je mnohem důležitější, jak člověk plní své povinnosti."

Po tváři mladého důstojníka přeletěl pohrdavý úsměv. Naštěstí jej lodivod v houstnoucí tmě nespatriil.

"Máte pravdu," odpověděl po chvíli Griffith. "Důležité je, aby každý z nás splnil pořádně to, co splnit má. Barnstable říká, že se ve zdejších vodách dobře vyznáte. Teď záleží jen na vás, jak za téhle tmy proplujeme mezi mělčinami a vyčnívajícími skalisky. Víte, jaký má ponor naše loď?"

"Jako každá jiná fregata. Budu se snažit, abychom pluli v místech, kde jsou nejmíň čtyři sáhy vody. Menší hloubka by znamenala velké riziko."

"Je to výborná, velice rychlá loď," pravil Griffith a začal vypočítávat všechny přednosti fregaty, na kterou nedal dopustit.

Lodivod naslouchal velmi pozorně, a když Griffith skončil, poznamenal zase s tou nápadnou lhostejností, která ostatně byla hlavním rysem jeho chování: "Rychlost někdy není k ničemu, jindy je k nezaplacení. Podle mne nám dnes v noci bude jenom na škodu."

"Počítám, že nám ze všeho nejvíc pomůže olovnice," Griffith chtěl znát lodivodův názor.

"Olovnice a oči," odpověděl cizinec. "Plavil jsem se za nocí, které byly snad ještě horší, než je dnešní, ale na lodích s přiměřeným ponorem."

"Jak si tedy troufáte řídit loď, která nemá ponor, jenž by se hodil na hloubku, kde je víc skalisek než vody? Proč se hrnete do něčeho, na co nestačíte? Obávám se, že si zahráváte s našimi životy, pane lodivode," řekl Griffith zlostně.

"Myslím, že nevíte, s kým mluvíte, mladý muži," bez nejmenšího vzrušení odpověděl lodivod. "Zapomínáte, že vy odpovídáte svému veliteli a že já žádného velitele nemám."

"Ale máte přece svou povinnost," nedal se Griffith. "Jestli..."

"Přestaňte už," přerušil ho cizinec. "Blížíme se k lodi, musíme na ni vstoupit klidně a bez zbytečného hádání."

Griffith neodpověděl, avšak nedovedl se zbavit obav, že lodivod není mistrem ve svém oboru, nebo dokonce, že by celou výpravu mohl zradit. Na fregatu ale oba, Griffith i lodivod, přestoupili v zdánlivé shodě.

Vlny dorážely na bok lodi s takovou silou, že pomalu vlastního slova nebylo slyšet. Dvanáct svítílen osvětlovalo fregatu. Byly umístěny na nejrůznějších místech, a přece nebylo možno v jejich světle rozeznat tváře námořníků, kteří se shromáždili na palubě a zvědavě si prohlíželi cizince.

Na horní palubě stáli důstojníci, nikdo z nich nemluvil, všichni napjatě čekali, až se objeví lodivod. Blízko stožáru postával voják v modrém kabátě s červenými výložkami a vedle něho muž v černém. Na první pohled bylo vidět, že ten druhý je duchovní. Blízko chodby vedoucí ke kapitánově kajutě čekal velitel lodi, vysoký, vzpřímený a klidný kapitán

Munson.

Griffith, doprovázený lodivodem, se pozdravil s mladšími důstojníky a pak přistoupil ke kapitánovi lodi, smekl, obřadně se uklonil a řekl: "Hlásím splnění rozkazu. Omlouvám se, že jsem se zdržel déle, než jsem měl."

"Kde máte lodivoda?" zeptal se kapitán úsečně.

"Zde je," Griffith ustoupil stranou a ukázal na muže, který stál za ním, po bradu zahalený do krátkého pláště z hrubé látky. Tvář mu stínil okraj širokého klobouku.

"To snad je omyl...," kapitán si udiveně prohlížel cizince. "To není člověk, na kterého čekáme."

"Nevím, na koho jste, kapitáne Munsone, čekal," promluvil cizinec tichým, mírným hlasem, "rád bych vám však připomenul den, kdy čísi ruka vztyčila poprvé na světě jinou vlajku, než je ta, kterou tolik nenávidím a která teď vlaje na zádi vaší lodi."

"Přineste světlo," poručil kapitán. "Rychle světlo!"

Když jeden z námořníků přinesl lucernu, kapitán ji přiblížil k cizincově tváři. Ta byla bledá, avšak klidná, jediný sval se na ní nepohnul. Munson zůstal chvíli užasle stát, pak zvedl klobouk a řekl tichým hlasem, v němž byl údiv i úcta: "Je to on. Ale jak se změnil! Kdo by to věřil..."

"Takže ani jeho přátelé ho nepoznali," usmál se cizinec, vzal kapitána pod paží a odvedl ho stranou. Když si byl jist, že ho nikdo z lodní posádky neslyší, řekl tiše: "Tak je to dobře. Ani jeho přátelé ho nesmějí poznat dřív, než nastane vhodná chvíle."

Griffith, obklopen ostatními důstojníky, nestačil odpovídat na zvědavé otázky. Teď byl i on přesvědčen, že se na palubě fregaty octl muž, na kterého kapitán s takovou netrpělivostí čekal.

Bohužel nemohl ukojit zvědavost svých kamarádů; o záhadném hostu nevěděl o nic víc než oni sami.

Lodivod tak zaujal důstojníky fregaty, že ani jediný z nich nepomyslel na nebezpečí, které každou chvíli mohlo ohrozit životy celé posádky té nádherné americké lodi.

KAPITOLA IV

Situace se každou minutu zhoršovala. Blízko břehu byla tma hlubší než na samém pobřeží, skály vrhaly daleko do moře své dlouhé, potemnělé stíny a na moři bylo přece jenom možno jakžtakž rozeznat jednotlivé předměty, i když na malou vzdálenost. Nad lodí visely husté mraky a vysoké, štíhlé stěžně jako by se jich dotýkaly. Na obzoru probleskoval úzký pruh jasné oblohy posetý mihotajícími se hvězdami. Čas od času přeletěl zálivem lehký závan větru, plný svěží vůně. Ale to nevěstilo nic dobrého.

Na pokraji zálivu prudce narážely na břeh vlny a hluk ještě zesílil, když některá z nich narazila na vodou vymleté skalisko.

Lodi se lehce pohupovaly na dlouhých vlnách, jejich kotevní lana nebyla napjata.

Důstojníci se shromáždili na zadní palubě a radili se, co by se mělo podniknout. Několik starších námořníků se pokoušelo k tomuto hloučku přiblížit, byli by se rádi ze zaslechnutých útržků vět dozvěděli, co se vlastně chystá.

Kapitán a lodivod se rozhovoru důstojníků neúčastnili. Stále ještě pokračovali ve své tiché rozmluvě. Jeden z mladších důstojníků se pokusil ke kapitánovi a záhadnému cizinci přiblížit, než však stačil něco z rozhovoru zaslechnout, byl Munsonem velmi přísně pokárán.

"Zbytečně ztrácíme čas," poznamenal jeden z důstojníků, "zdlouha a zeširoka si tu vykládáme o poloze lodi, o tom, jak je kam daleko a kudy se tam dostat, místo abychom vytáhli kotvu a snažili se ze zálivu včas vyplout."

"Já si zase myslím, že by nemělo smysl dřít se s lodí několik mil proti přílivu," nesouhlasil jiný. "Kdyby naše plachty zachytily vítr, který vane nad mořem, mohli bychom se při

odlivu dostat do bezpečné vzdálenosti od břehu."

"Zeptejte se, Griffithi, hlídky v lodním koši, jestli tam nahoře vane vůbec nějaký vítr a jakou má přibližně sílu," obrátil se jeden z důstojníků na poručíka. "Snad se potom starej i s tím nafoukaným lodivodem rozhoupají a konečně už rozhodnou, co dělat."

Griffith zavolal na muže v lodním koši: "Jak to vypadá tam nahoře? Jakým směrem vane vítr?"

"Je to špatné, pane," odpověděl námořník. "Ani za řeč to nestojí. Jsou to jen chvilkové závany. Košová plachta se ani nehne."

Kapitán Munson a lodivod přerušili svou rozmluvu, ale když vyslechli, co říká strážný, klidně pokračovali v hovoru.

"Kdyby se plachta napjala až k prasknutí, tihle dva si toho ani nevšimnou. Těm je to jedno," poznamenal důstojník námořní pěchoty, který právě proto, že se v mořeplaveckém řemesle nevyznal, co by za nehet vlezlo, byl přesvědčen, že loď co nejdřív ztroskotá. Byl to muž, který rozuměl žertu, jenom když neměl strach. "Podle mne," pokračoval, "tyhle jemné narážky na lodivoda neplatí. Co kdybyste to, pane Griffithi, zkusil s jeho nosem?"

"S nosem nebo bez nosu, tady nic nepomůže," odpověděl poručík. "Munson si nedá radit. Sotva jsem se vrátil, už jsme byli v sobě. Ten člověk vypadá klidně, ba mírnounce, ale velice pochybuju, že někdy četl knihu Jobovu."

"Proč by měl taky ztrácet čas čtením právě téhle knihy?"

vmísil se do řeči pastor, který měl zrovna takový strach z hrozícího nebezpečí jako důstojník námořní pěchoty, ne-li větší, "ztrácel by tím jenom čas a nestačil by si pořádně prostudovat mapy a knihy, které se týkají plavby v těchhle končinách."

Několik důstojníků se hlasitě zasmálo, když pastor skončil svou hlubokou úvahu.

Kapitán Munson konečně ukončil rozhovor s lodivodem, přiblížil se k důstojníkům a tím svým klidným, pevným hlasem pravil: "Vyplujeme. Dejte zvednout kotvu, Griffithi, a ať napnou plachty."

Na lodi nastal ruch, ozval se zvuk píšťalky, zazněl rozkaz: "Všichni na palubu! Zvednout kotvu!"

Najednou byla paluba plná námořníků, hluboké ticho, dosud přerušované nárazy vln na břeh a rozhovorem důstojníků, skončilo, ozývaly se rozkazy, horečná činnost se stupňovala. Jenom kapitán a lodivod klidně a beze slova přihlíželi, jak posádka připravuje fregatu k odplutí.

Netrvalo však dlouho a na lodi zavládlo znovu ticho. Přípravy byly skončeny.

"Rozkaz splněn," ohlásil Griffith, Po celou dobu, co posádka připravovala odplutí fregaty, držel poručík v ruce hláskou troubu a uděloval rozkazy. Jeho oči byly všude, nic mu

neušlo.

"Obrátit," zazněl kapitánův další rozkaz.

Griffith přiložil hlásnou troubu k ústům. "Obrátit!" opakoval po Munsonovi.

"Obrátit," opakovaly další hlasy, ozvaly se signály píšťal. Několik silných rukou uchopilo kormidlo a začalo jím otáčet.

Když loď změnila polohu o sto osmdesát stupňů, zeptal se Griffith kapitána: "Další rozkazy, kapitáne? Obávám se, že nás příliv co nejdřív vrhne na břeh."

Námořníci, kteří uslyšeli poručíkův názor, upřeli zrak na moře, jako by chtěli očima proniknout houstnoucí tmou a přesvědčit se, jestli má Griffith pravdu.

Kapitán mlčky pozoroval oblohu a moře a potom řekl zase tím svým klidným hlasem: "Co bude dál, o tom rozhodne lodivod." Obrátil se na muže, do jehož rukou v té chvíli odevzdal osud lodi: "Jaký je váš názor, pane Grayi?"

Cizinec, poprvé oslovený jménem, se opíral o lodní zábradlí a také on bedlivě pozoroval moře. "Lhal bych, kdybych tvrdil, že to s námi vypadá dobře," řekl. "Jestli nás bouřka ženoucí se od východu chytne na tomhle místě, pak žádná kotva loď neudrží. Na těchhle skaliskách bychom se určitě rozbili. Musíme co nejrychleji na moře."

"To, co říkáte, pane Grayi, není nic nového," připomenul Griffith. "Že jsme v mizerné situaci, to teď ví i ten nejmladší plavčík." Než mohl pokračovat, ozvaly se pravidelné údery vesel a ze tmy se vynořil Ariel. Pak už zazněl Barnstableův hlas: "Slyšel jsem vaši píšťalku, kapitáne, tak jsem tady. Doufám, že tu nebudeme trčet do rána?"

"Doufám, že ne," odpověděl Munson. "Uvažujeme jenom, co se stane, až zvedneme kotvu. Nefouká nějaký vítr, Barnstable?"

"Vítr?" protáhl Barnstable. "Vypadá to, že na tomhle místě bychom museli počkat nejmíň měsíc, než tady zafouká vítr, co by stál za řeč. Já jsem se se svou kocábkou z toho nejhoršího už dostal. Musím přiznat, že ani nevím jak."

"Od této chvíle se budete, Barnstable, řídit příkazy pana Graye," přerušil Barnstablea kapitán.

"Kdo je pan Gray?"

"Lodivod. Jeho příkazy budete plnit do poslední písmenky."

Barnstable cosi nesrozumitelného zabručel.

Na chvíli zavládlo na obou lodích ticho. Všichni čekali, co řekne člověk, na němž závisela naděje na záchranu nejen jejich lodí, ale i jejich životů. Avšak lodivod mlčel. Jako by čekal, až nastane ještě větší ticho a posádka bude ještě víc napjata. Teprve za několik minut zazněl jeho jasný, pevný hlas: "Vaše dlouhá vesla, pane Barnstable, vám brzo nebudou k ničemu," prohlásil. "Jediné, co budete potřebovat, budou lehké plachty. S nimi

se snažte plout směrem východoseverovýchodním až k výběžku, na němž uvidíte světlo. Pak se obraťte proti větru a vystřelte z děla. Kdybyste se k výběžku nedostal, kdyby vás vlny zahnalý zpět, plujte vlevo. Za žádných okolností se nedávejte k jihu."

"Není to jedno, jestli poplujeme vlevo nebo vpravo? Jakýpak je v tom rozdíl?" zeptal se pochybovačně Barnstable.

"Není to jedno," odpověděl lodivod mrzutě. "Kdybyste se jen nepatrně odchýlil od východoseverovýchodního směru, narazíte na skály a mělčiny. Ještě jednou vás varuji: za žádných okolností se neodchylujte od směru, který jsem vám doporučil."

"Jak, pane Grayi, poznám, že pluju správně, když nemůžu použít ani olovnici, ani měřič rychlosti?"

"Nezbývá než spoléhat na vlastní oči a šikovné ruce."

"To bude teda pěkná plavba," bručel Barnstable. "Co jsou mi platné oči, když je tma jako v pytli? Asi tolik jako nos někomu, kdo by si chtěl přečíst bibli."

"Tak už dost, Barnstable," přerušil Barnstableovy úvahy kapitán Munson. "Kongres nám uložil úkol, který musíme splnit za každou cenu, i kdyby nás to mělo stát život."

"Mně na životě, kapitáne, tak moc nezáleží, myslím si ale, že je velice nesvědomitě poslat loď na takové místo, jako je toto. Já vím, že teď není čas na dlouhé řeči. Jestli ale hrozí malé lodi, jako je moje, takové nebezpečí, o jakém mluvíte, co se teprve stane s fregatou? Nebylo by nejlíp, kdybych já plul napřed a pokusil se pro vás najít bezpečnou cestu?"

"Děkuju vám za laskavou nabídku, bohužel ji musím odmítnout. I kdybyste se odvážil udělat, co jste právě navrhl, nic by nám to nepomohlo. Znam zde každou píd', vím, jaká je kde hloubka. Nás teď může zachránit jenom má dobrá paměť a pomoc boží. Napněte plachty a snažte se co nejrychleji vyplout. Jestli se vám podaří dostat se ze zálivu, pustíme se za vámi."

Lodivodův hlas zněl tak jistě, že se mu nikdo neodvážil odporovat.

Barnstable beze slova uposlechl. Plachty lodi Ariel byly ve spěchu napjaty, přestože nebylo cítit ani slabounký vánek. Lehké plavidlo za pomoci přílivu začalo klouzat po vzdouvajících se vlnách a zanedlouho bylo vidět na pozadí prosvítajícího nebe vzdalující se obrysy plachet škuneru.

Griffith s ostatními členy posádky napjatě pozoroval vzdalující se loď, a když se mu zdálo, že Ariel bezpečně proplul nejnebezpečnějšími místy, zeptal se: "Neměli bychom, kapitáne, zvednout kotvy a dát se za ním?"

"Asi nám nic jiného nezbývá," odpověděl Munson. "Co tomu říkáte, pane Grayi?"

"Jsem stejného názoru jako vy, kapitáne. Tady za žádných okolností už zůstat nemůžeme. Dal bych pět let života, o němž vím, že bude krátký, kdybychom byli alespoň o míli dál na

širém moři."

Lodi vod mluvil tak tiše, že to, co právě řekl, uslyšel jenom kapitán Munson.

Griffith přiložil hlásnou troubu k ústům a zvolal: "Zvedněte kotvu!"

Znovu se ozvaly píšťaly, přenášející kapitánův rozkaz dál, na palubě zahřměly kroky námořníků a ve chvíli, kdy byla vytažena kotva, napjaly se plachty.

"Přední hlavní stěžeň hotov. Na zádi všechno v pořádku. Čelní ráhno hotovo," ze všech stran se ozývala hlášení o splnění rozkazu.

Všichni byli zaujati svou prací, každý dělal, co bylo jeho povinností, jen aby se loď co nejdříve hnula z místa. Pak někdo vykřikl: "Už plujeme!" a ostatní to po něm opakovali, zahrčel kladkostroj, provazy se napjaly. V neuvěřitelně krátké době byly rozvinuty plachty. Je sice pravda, že těžké plachty visely schlíple, avšak lehké plachty na vysokých ráhnech se začaly vzdouvat a loď se pomocí slaboučkého vánku, který vál nad lodí, dala do pohybu.

"Pluje, pluje!" vykřikoval radostně Griffith. "Tam nahoře se vzduch přece jenom hýbe. Ta naše fregata má pevninu asi stejně ráda, jako ji mají rády ryby."

"Neradujte se předčasně, za chvíli přestane i ten slabounký vánek," řekl lodivod, který stál vedle Griffitha, aniž si toho poručík všiml. "Teď musíme zapomenout na to, že jsme měli jakési nedorozumění," pokračoval. "Život celé posádky závisí dnes na vašem přičinění a na mých znalostech, pane Griffithi."

"Já udělám všechno, co je v mé moci, a byl bych šťasten, kdybyste i vy, pane Grayi, projevil alespoň polovinu snahy, kterou projevíím já. Pak se odsud dostaneme živi a zdraví. Rád bych chtěl věřit, že vaše láska k pobřeží, které my pokládáme za nepřátelské, nejde tak daleko, že byste si přál, aby na něm odpočívaly naše kosti."

Lodivod na Griffithovu skrytou otázku neodpověděl.

Radost posádky, že se loď dala do pohybu, dlouho netrvala. Lodivod měl pravdu: za několik minut vánek nadobro ustal. Hned nato oznámil kormidelník, že loď přestává být ovladatelná.

Když Griffith předával tuto smutnou zprávu kapitánovi Munsonovi, zeptal se, zda by nebylo nejlíp znovu spustit kotvu.

"Zeptejte se na to pana Graye," odpověděl kapitán. "Ten odpovídá za bezpečnost lodi."

"Znáte dobře toho člověka, kapitáne?" zeptal se poručík. "Mně se zdá, že je mu úplně jedno, co se s námi stane."

"Znám ho," odpověděl kapitán ostře. "Je svědomitý a své věci rozumí. Na víc se mě už neptejte. Nezdá se vám, že se obrátil vítr?" Munson změnil směr hovoru.

"To by nám tak ještě scházelo," zhrozil se poručík. "Jestli nás chytne severovýchodní vítr na mělčině, bude s námi zle."

Houpání lodi způsobovalo střídavé napínání a uvolňování plachet, takže ani staří, zkušení námořníci nevěděli, kterým směrem vane větřík a zda vůbec vane. Loď se začala pomalu otáčet bokem ve směru k pobřeží.

Griffith, jako obvykle v takových situacích, náhle propadl beznaději. Opřen o kormidlo, jednou rukou si zacláněl oči, aby jej neoslňovalo světlo svítlen, a bezmocně pozoroval, jak se loď vychyluje ze směru, který mohl znamenat záchranu. Ucítil dotyk čísi ruky. Trochu se polekal, trhl sebou a spatřil Merryho.

"Přišel ses na mne podívat?" slabě se usmál Griffith. "Nic potěšujícího se ode mne nedozvíš. Loď je klidná, jako bývaly schůze kvakerů v Jersey, pokud je svým zvučným hlasem nerušival tvůj dědeček."

"Právě teď bych chtěl slyšet jednu z ukolébavek starého pána, vždycky jsem při nich usnul jako racek na rozhoupaných vlnách za přílivu," chlapec se bezstarostně zasmál.

"Myslím, že to s námi vypadá bledě," pokračoval ve své chmurné předpovědi Griffith. "Lodivod, ten pan Gray, který si počíná na velitelském můstku jako admirál, je u konce se svými radami."

Rozhovor obou mladých mužů přerušil kapitánův rozkaz. "Změňte směr, Griffithi," poroučel Munson. "Zjistěte, odkud vane vítr."

Znovu zazněly skřípavé zvuky kladek, byla změněna poloha plachet.

Námořníci stáli na palubě, nikdo z nich nemluvil, skoro ani nedýchali. Jako by čekali, co se stane v nejbližší chvíli. Věděli, že teď jde o všechno, o loď, o jejich životy. Důstojníci se začali přít, zda změna směru pomůže, nebo zda to bude ještě horší.

Griffith vyňal z lucerny svíci, vyskočil na jedno z děl, zapálil ji a držel vysoko nad hlavou. Plamének nejdřív nejistě zablikal, pak ale hořel jasně a rovně. Griffith už chtěl s děla seskočit, když ucítil silný závan větru, plamének svíčky prudce zablikal a zhasl.

"Ted už nesmíme ztratit ani vteřinu!" vykřikl lodivod. "Sviňte všechny plachty kromě tří košových, dvojitě skasat! Griffithi, přišel čas, kdy budete moci dokázat, že opravdu chcete splnit to, co jste před chvílí slíbil," dodal.

Poručík neodpověděl. Snad byl překvapen jasným a sebejistým hlasem člověka, který se — tak se mu to alespoň zdálo — dosud choval tak lhostejně. Pak se podíval na moře, seskočil na palubu a začal plnit rozkaz toho tajemného cizince, rozkaz, na jehož úspěšném provedení závisely životy tolika lidí.

KAPITOLA V

Světlý pruh na obzoru se pomalu začal vytrácet, nebe se zatahovalo, zahřmělo. Blížila se bouřka. Griffith s hláskou troubou v ruce pobádal námořníky, aby si pospíšili, občas se starostlivě zadíval na zatahující se oblohu. "Moc pěkně to s námi nevypadá," bručel. Také ostatní námořníci s netajeným neklidem pozorovali temné mraky. Překřikovali se navzájem, kleli, když jim práce nešla od ruky, věděli, že situace se každou minutu zhoršuje. Jen lodivod, s pažemi založenými na prsou a očima upřenými na oblohu, stál klidný, bez pohnutí, jako by ho nezajímalo, co se na lodi děje.

Ozvalo se rychlé, vzdálené, temné třepetání plachet. To nebylo dobré znamení. Všichni věděli, co to znamená.

"Škuner je už v tom!" vykřikl Griffith. "Jen kdyby se Barnstable udržel blízko pobřeží."

"Má lehké plachty, nedá moc práce je ovládnout," řekl klidně kapitán. "Ten se z toho dostane. Bohužel, s námi to začíná být horší. Odchylujeme se od správného směru. Neměli bychom změřit hloubku?"

Lodivod, jako by se probudil ze svého snění, pomalu přešel přes palubu a pak teprve odpověděl: "Budeme muset použít olovnice, za žádnou cenu nás vítr nesmí zahnat ke břehu." V jeho hlase zněla starostlivost, ale také jistota, že ví, co má dělat.

"Už je to tu!" vykřikl Griffith.

Sotva domluvil, loď se nachýlila na stranu, pak se však znovu vzpřímila a začala plout směrem, který jí určovalo kormidlo. Spěch a shon pomalu ustával, námořníci se začali shromažďovat na palubě. Starostlivě se dívali na širé moře, jako by chtěli proniknout hustou clonou tmy protkané mlhou. Byli to zkušení mořeplavci, věděli dobře, že se každou chvíli může nad jejich hlavami rozpoutat peklo. Vítr vál prudce, ne však v nenadálých nárazech. A v tom byla naděje, že chmurné předtuchy o blížícím se nebezpečí se přece jenom nesplní.

"Není to tak hrozné," oddechl si Griffith. Pak se obrátil k lodivodovi: "Vlny jsou příliš vysoké, nemůžeme plout jenom s dvojité skasanými plachtami."

"Zkuste změřit sílu větru," odpověděl lodivod.

Na palubě už zhasla všechna světla. Mlžný opar, který předchází bouři, se začal rozptylovat. Už bylo možno rozeznat pevninu, vystupující z mlhy nad vodami. Námořníci zvedli kotvu a svinuli poslední lano. Na lodi znovu zavládlo ticho. Loď se teď rychle hnala k místům, kde byly mělčiny a skaliska. Všichni věděli, že nebezpečí roste, a přece ani jediný z členů posádky nedal najevo bázeň. Byli to ukáznění námořníci.

Ticho přerušil kapitánův hlas: "Neměli bychom, pane Grayi, změřit hloubku?"

Několik důstojníků, Griffith mezi nimi, se přiblížilo k lodivodovi, čekali, co cizinec odpoví. Ale ten mlčel, jako by nevnímal, co se kolem děje, jako by přeslechl kapitánovu otázku, kterou všichni ostatní slyšeli.

Griffith přistoupil k lodivodovi a zeptal se zvýšeným hlasem: "Kapitán Munson se vás ptá, pane, jestli bychom neměli změřit hloubku, neslyšel jste?"

Podivný cizinec neodpověděl ani tentokrát. Griffith, když svou otázku ještě jednou opakoval, položil lodivodovi ruku na rameno. Ten sebou trhl, ale ani tentokrát neodpověděl.

"Vraťte se na svá místa," nařizoval poručík námořníkům, kteří obklopili důstojníky, také zvědaví, co bude dál, "a postarejte se, aby bylo všechno v pořádku, spustíme kotvu." Poslechli neradi, a když i důstojníci odešli, zůstal Griffith s lodivodem sám.

"Myslím si, pane Grayi, že teď není čas na nějaké dumky," řekl nakvašeně. "O čem, prosím vás, sníte? Není už načase spustit kotvu?"

"Já nesním, pane Griffithi," odpověděl mírně cizinec. "Jen myslím na to, co je a co bude. Opravdu, já nesním." Uchopil poručíka za ruku. "Jste mladší než já, ale kdybyste žil ještě padesát let, neprožijete to, co jsem prožil já za svých třiatřicet let."

Griffith byl touto odpovědí tak překvapen, že v první chvíli nevěděl, co odpovědět. Když se vzpamatoval, řekl věcně: „Máme příliš velkou rychlost a každý ví, jak zrádná jsou tu místa. Viděli jsme za dne, kolik je tu vyčnívajících skalisek, teď je noc. Jak dlouho ještě

poplujeme tímto směrem?"

Lodivod ani tentokrát neodpověděl, pomalu kráčel ke kapitánovi Munsonovi a pak řekl trochu rozechvělým hlasem: "Ve svém mládí jsem strávil na tomto pobřeží mnoho let. Co se vám zdá temné nebo mlhavé, pro mne je jasné jako za poledního slunce." Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: "Musíme se vyhnout prudkému větru. Zkuste to, Griffithi. Alespoň uvidím, co se všechno s tou vaší lodí dá udělat, ještě dřív než se dostaneme k nejnebezpečnějším místům." Poručík, který následoval Graye, se nechápavě podíval na lodivoda. Griffith byl dobrý námořník, znal svou loď, věděl, jak s ní manévrovat, a byl si jist, že ji dovede tak řídit, aby ho poslouchala. Musí ukázat tomu cizinci, že také on, Griffith, rozumí svému řemeslu.

Za několik vteřin fregata vyrazila proti větru, pak však změnila směr. Těžká ráhna se otáčela jako korouhvičky udávající směr větru. Loď bezpečně proplouvala mezi mělčinami vynořujícími se skalisky. Moře teď začalo ještě víc běsnit, vítr sílil, narážel plnou silou na fregatu, která se mu stavěla do cesty. Brzo, díky vichřici, se loď hnala nebezpečnou rychlostí, avšak od svého směru, který jí určil lodivod, se neuhnula. Griffithovi se podařilo vplout do úzkého průlivu, kde bylo nebezpečí o něco menší než v jiných místech.

Poručík se teď přesně řídil rozkazy záhadného cizince. Ten ani na chvíli nezesílil hlas, bez vzrušení udílel rozkazy, přesné a jasné. Teprve když pevnina zmizela v temnotách a když bylo vidět jen širé, rozbouřené moře, jako by setřásl ze sebe neviditelnou tíhu, řekl stejným hlasem, jakým dosud uděloval své rozkazy: "Teď to bude, pane Griffithi, nejhorší. Musíme dát větší pozor než dosud. Určete dva muže, aby změřili hloubku. Záleží na jejich spolehlivosti a svědomitosti. Musí být přesní, rozumíte, pane Griffithi?"

"Tohle si vezmu sám na starost," odpověděl poručík.

"Rychle tedy!"

Námořníci, kterým neušlo jediné slovo z tohoto rozhovoru, se tak dozvěděli, že to nejhorší je teprve čeká.

"Hloubka číslo sedm," hlásil námořník, který za Griffithova dozoru spouštěl olovnici na mořské dno.

"Dobrá," lodivod se postavil těsně vedle poručíka. "Zkuste to ještě jednou," řekl, že ho bylo sotva slyšet.

"čtyři a půl," za chvíli hlásil námořník.

"Už jsme na mělčině!" vykřikl Griffith. "Změnit kurs!"

"Jen klid. Teď musíte dokázat, že loď poslouchá vás, a ne vy ji!" Lodivodův hlas zněl mírně, nebyla v něm nejmenší stopa po vzrušení.

"Hloubka číslo sedm," hlásil námořník.

Z Griffithe jako by náhle spadl strach, jako by si chtěl vzít příklad z cizincova sebeovládání, jeho rozkazy byly jasné a přesné, bez zbytečných gest, která prozrazují, co se v člověku děje.

Fregata se nebezpečně naklonila na bok, hned se však znovu dostala do své normální polohy, ale plachty zmítané prudce větrem jenjen se utrhnout. Loď si však dál statečně razila cestu vzdouvajícími se vlnami. Najednou se ozval vzrušený hlas důstojníka na přídi: "Skály, skály přímo před námi!"

Ještě nedozněl tento zoufalý výkřik, když někdo vykřikl: "Úskalí na závětrné straně!"

"Tady je to samá mělčina, samá skála, pane Grayi," kapitán Munson stěží potlačil svůj neklid, "zdá se mi, že se uchylujeme od původního směru. Neměli bychom spustit kotvu?"

"Kotvu připravit," vykřikl do hlásné trouby Griffith.

"Nic takového," lodivodův hlas tentokrát nezněl mírně. Byl to tvrdý a pevný hlas člověka, který umí poroučet.

Griffith se obrátil k cizinci: "Kdo jste, pane, že si dovoluujete rušit kapitánovy rozkazy? Nejenže jste nás vehnal někam, kam by odpovědný námořník s lodí, jako je naše, nikoho neposlal, ale vy teď ještě děláte, co můžete, jen abychom v těchhle zatracených končinách poskládali své kosti. Ještě slovo a ..."

"Tak už dost, Griffithi," přerušil mladého důstojníka kapitán Munson. Vlasy mu divoce vlály ve větru, ale teď už ani on neskrýval své obavy. "Podejte hlásnou troubu panu Grayovi, poručíku, jedině on nás může zachránit."

Griffith věděl, že mu nezbývá než poslechnout. Odhodil hlásnou troubu na palubu a duse se hněvem odcházel. "Tohle je

konec, konec všeho," bručel, "a já, hlupák, já věřil. Všemmu jsem věřil, co mi řekli."

Loď teď plula proti větru, uchylovala se od původního směru, a poněvadž nikdo nevěděl, koho má vlastně poslouchat, brzo se potácela sem a tam. To však trvalo jen do chvíle, než lodivod zvedl hlásnou troubu. A když ji přiložil k ústům, lodí zazněly tak jasné a přesné rozkazy, že nebylo jediného člověka na palubě, který by nepoznal, že ten tajemný cizinec se jaksepatří vyzná ve svém řemesle. Kormidelník se pevně chopil kormidla, přední ráhna s plachtami se obrátila proti větru; loď začala měnit směr.

Griffith byl příliš zkušený námořník, než aby nepoznal, že muž, kterého by ještě před chvílí nejraději shodil z paluby do moře, udělal ze všech možných věcí to nejrozumnější. A tak během několika minut zapomněl na svůj hněv, vrátil se na své místo i ke svým povinnostem. Byl to nejlepší důkaz, že uznává jako jediného velitele na lodi záhadného cizince.

Loď se najednou začala vyhýbat vichřici, její ráhna se však nakláněla skoro až k hladině,

vítr prudce bil do jejího boku, vlny zaplavovaly palubu, jako by se ty d'ábelské živly rozhodly pomstít za to, že je fregata nechce poslechnout.

A v té bouřlivé vřavě zněl cizincův hlas klidně a jasně. Na palubě se nenašel nikdo, kdo by pochyboval, že v téhle chvíli je pánem lodi ten neznámý, záhadný muž. Netrvalo dlouho a fregata se dostala z nebezpečných mělčin. Nikdo však nejásal, neozvaly se výkřiky radosti. Všichni věděli, že ještě nemají vyhráno.

Znovu a znovu se zdálo, že před lodí vyrůstá skalisko, které spatřili až v posledním okamžiku, ale vždycky včas se ozval cizincův klidný hlas, aby přesně určil, co mají udělat.

Asi po hodině plavby se lodivod obrátil ke kapitánovi: "Teď nás čeká poslední, podle mého soudu však největší nebezpečí. Jestli si teď neporadíme, byla všechna naše dosavadní práce marná."

"Nerozumím vám, pane Grayi," divil se Munson. "Mohl byste mi vysvětlit..."

"Vidíte to světlo na skalním výběžku?" ukázal lodivod na blikající světélko. Podobalo se matně svítící hvězdě. "Severně od něho je pahorek, leží hluboko ve vnitrozemí, na obzoru vypadá jako stín. Musíme plout tak, aby světlo bylo pořád vidět, pahorek ho nesmí zakrýt."

Griffith uslyšel cizincovo varování a hned se vmísil do hovoru:

"Měli jsme dál plout proti větru, jak jsme začali, a teď bychom neměli tyhle starosti."

"Ještě byste měl dodat, pane Griffithi: kdyby nám to příliv dovolil," přerušil ho lodivod. "Pánové, máme málo času nazbyt, musíme si pospíšet. Loď letí jako vítr a nám zbývá urazit sotva půl míle. Nestačí košová plachta, s tou se proti větru neudržíme. Jen hlavní plachta..."

"Za takovéhle bouře rozvinout hlavní plachtu, to je riskantní, velmi riskantní, Grayi," zapochyboval kapitán.

"Trvám na tom, co jsem řekl," lodivod byl neústupný. "Jestli to neuděláme, bude s námi konec. Světlo se už dotýká pahorku!"

Griffith přiložil hláskou troubu k ústům a nařídil, aby byla rozvinuta hlavní plachta.

Ale nebezpečí se nezmenšilo. Hlavní plachta sebou zmítala, jako by chtěla vzdorovat zoufalému úsilí hrstky lidí bojujících o život. Pak se najednou nadula větrem. Loď se nachýlila jako třtina ve vichřici. Ozval se radostný cizincův výkřik: "Světlo se už vzdaluje od pahorku! Jestli se plachta neutrhne, dostaneme se z toho!"

Pak zazněla mohutná rána, něco na přídi lodi se urvalo a zmizelo v temnotě.

"Čnělka," řekl smutně kapitán. "Už není čas napnout lehkou plachtu, snad to ta hlavní vydrží."

"Otočte loď na závětrnou stranu," nařídil lodivod.

Moře bylo teď poseto bělavou pěnou, vlny se už nevalily jedna za druhou, ale zmítaly se v zběsilém reji kolem lodi. A v něm úzkým, klidnějším pruhem vody plula fregata těžce, ale opatrně. Znovu a znovu se objevovala pod příkrovem zpěněné vody skaliska, plachty se zběsile třepetaly ve větru, byla to divoká plavba, závod se smrtí.

Lodivod pevně třimal kormidlo, oči však nespouštěl ani z plachet, ani z rozběsněné vodní hladiny.

"Natočit ráhna vodorovně," nařídil, a hned nato se loď hnala průlivem, v němž nebylo jediné skalisko.

Těžce oddechující námořníci se rozhlíželi kolem, jako by se právě byli probudili z nepěkného snu. Loď teď už plula vzpřímena dmoucích se vlnách, pyšná a sebejistá. Byli zachráněni.

Griffith přistoupil k lodivodovi a uchopil ho za ruku. "Nikdo kromě vás by to nedokázal," řekl prostě.

Cizinec opakoval poručíkův stisk ruky: "Nejsem na moři nováček, a taky vím, že v něm jednou najdu svůj hrob. Ale vy, mladý muži, jste mne překvapil. Choval jste se opravdu statečně. A Kongres. .."

"Kongres?" opakoval překvapeně Griffith.

..Kongres je rád, že má takové lodi, jako je tato," odpověděl

lodivod a beze slova odešel za kapitánem.

Griffith se chvíli nechápavě díval za cizincem. Ten člověk se mu zdál čím dál tím záhadnější.

Loď se vzdalovala od pobřeží. Před ní leželo širé moře bez skrytých skal, stále ještě neklidné, ale fregatě už nebezpečí nehrozilo.

A když zazněl dělový výstřel z lodi Ariel, věděli, že i škuner je v bezpečí. Vyplul ze zálivu jiným průlivem, kudy by si větší loď nemohla troufnout, i jemu se podařilo vyhnout se mělčinám a zrádným skaliskům.

Kapitán Munson nařídil, aby rozestavili hlídky, ostatní si mohou odpočinout. Sám doprovázen lodivodem odešel do své kajuty. Také Griffith si šel lehnout. Dlouho nemohl usnout, musel myslet na toho podivného člověka, který je zachránil, na muže, o němž byl přesvědčen, že je to Angličan, a přece jim, Američanům, nepřátelům země, ve které se narodil, sloužil věrně a svědomitě. Griffith nemohl pochopit, proč kapitánovi Munsonovi tolik záleželo na tom, aby našli právě tohoto lodivoda, a ještě k tomu za cenu tak velkého nebezpečí.

Pak si vzpomněl na domov, na Ameriku, na svou nevěstu, najednou mu bylo dobře, pomalu přestával vnímat nárazy vln tříštících se o boky lodi, skřípání ráhen a hučící bouři.

Na jeho unavená víčka se snesl spánek.

KAPITOLA VI

Griffith spal dobře a dlouho. Probudil se, teprve když se ozvala rána z děla, otevřely se dveře a v nich stál důstojník námořní pěchoty kapitán Manual.

"Co se děje?" zeptal se Griffith ospale. "Koho to zas honíme?"

"Na obzoru se objevila loď, žádná vlajka, nic, podle čeho by se dalo poznat, co je zač. Na palubě není vidět živou duši, na naše signály neodpovídají, asi si myslí, že jsme nějaký uhlák, prostě kašlou na nás. Starej proto nařídil vystřelit. Chtěl tím taky upozornit Ariel, tam taky jako kdyby nikdo nebyl," vykládal kapitán.

"Spíš bych řekl, že jsme té cizí lodi podezřelí," namítl Griffith. "Co se jenom Hnědý Dick navyváděl všelijakých kousků, lidé si proto dávají pozor. Dnes jeden druhému jen tak neuvěří."

"Naši vytáhli hnědou a modrou vlajku, Angličanům to může být jedno, ti americké signály stejně neznají," nechtěl se dát přesvědčit důstojník námořní pěchoty.

"Znám Američany, kteří zase nemají ani ponětí o anglických signálech," usmál se Griffith. "Barnstablea asi taky ta záhadná loď nevzrušuje, nejspíš si trochu přispal."

"Máte pravdu," souhlasil Manual. "Barnstableovi stačí, aby se dostal na širé moře, a pošle všechny kromě Dlouhého Toma spát a sám jde taky chrnět. V tomhle ohledu jsme si s Barnstablem podobní, ještě jako kluk jsem taky hned usnul, jen co jsem vkročil do kostela. Jenže to už bylo dávno."

Griffith se tomu podivnému přirovnání zasmál, vstal a začal se oblékat. "Vám se, kapitáne Manuali, chce spát, ať jste kdekoliv, to já už znám. Já si tenhle luxus bohužel dovolit nemůžu. Teď musím nahoru, škuner by se měl k nám co nejdřív přiblížit."

Kapitán ustoupil ode dveří, Griffith se kolem něho mihl a spěchal po úzkých schodech na palubu.

Vítr se stále ještě neutišil, vlny pokryté bílou pěnou vypadaly jako hory, a přece loď po nich klouzala lehce. Byl to nejlepší důkaz, že ji řídí zkušené ruce. Den byl jasný, ale chladný.

Ariel byl od fregaty asi míli daleko. Trvalo dost dlouho, než si jeho posádka všimla signálu, který nařizoval, aby se loď co nejrychleji přiblížila k fregatě. Škuner statečně zápasil se vzdouvajícími se vlnami, někdy zmizel, jako by jej moře pohltilo, a hned se zase z vodní záplavy vynořily jeho štíhlé stěžně a po nich černý trup pokrytý bílou pěnou.

Griffith se zájmem pozoroval statečný zápas škuneru s vodními živly. Vedle něho stál tajemný cizinec, jemuž, jak poručík musel přiznat, vděčili za to, že fregata včera v noci

neskončila na skalnatém dnu.

Americký důstojník si nenápadně prohlížel člověka, kterému kapitán s takovou důvěrou svěřil loď i životy celé posádky.

Gray — jak toho podivného muže menší atletické postavy nazýval kapitán Munson — vypadal mírně a nikdo by v něm nehledal energického, ba panovačného člověka ze včerejší noci. Teď byl ustaraný, oči měl většinou sklopené, a když je zvedl, byl jeho pohled roztěkaný, plachý, skoro by se zdálo nejistý. Měl na sobě kabát, jaký nosívají námořníci. Na rozdíl od některých prostých námořníků bylo však vidět, že ten člověk na sebe dbá. Griffith byl tím podivným rozdílem i nezvyklým cizincovým chováním zmaten.

Poručíkovy úvahy přerušil rozkaz kapitána Munsona: "Až se škuner přiblíží k fregatě, spustit velrybářský člun!" Jeho posádka měla být stejná, jako když přistál na pobřeží. Člun dopraví na palubu fregaty kapitána škuneru Barnstablea.

Griffith vydal mužstvu příslušné rozkazy a netrvalo dlouho, Barnstable vystoupil na palubu lodi. Byl přijat, jak to nařizují předpisy, a přestože mnozí důstojníci by mu byli rádi stiskli ruku, všichni čekali, až si s Barnstablem pohovoří kapitán Munson.

Rozhovor velitele fregaty s Barnstablem mezi čtyřma očima netrval dlouho. Nikdo z posádky se nedozvěděl, o čem ti dva mluvili. Sotva skončili, požádal velitel škuneru Griffithe, aby ho zavedl do své kajuty, rád prý by si s ním promluvil.

Když se za oběma zavřely dveře kajuty, Barnstable otočil klíčem ve dveřích, ukázal na židli a vyzval Griffithe, aby si sedl, jako by tu byl pánem on, a ne Griffith. Sám se s okázalou nedbalostí posadil na kufr a hned začal: "Tohle byla ale noc, vid'?' Už jsem myslel, že se z toho nedostaneme. Mohlo nás to zahnat ke břehu a to by znamenalo galeje. Pánbůh zaplať, že to dopadlo, jak to dopadlo, teď už můžeme na tohle dobrodružství zapomenout. Ale nepřišel jsem k tobě, abych ti tohle vykládal." Barnstable se odmlčel.

"Doufám, že mi nechceš vyprávět, jak se ti sladce spalo, sotva ses dostal na širé moře, a jak se tě v tomhle bohulibém předsevzetí snažila posádka překonat. Jen co je pravda, Dicku, ty si děláš, co tě napadne, a tví lidé chodí spát s neuvěřitelnou pravidelností, nebo srozumitelněji řečeno, se slepicemi."

"Přeháníš, Eduarde. Tak zlé to s námi není. Kázeň je u nás jako řemen, na to můžeš vzít jed. Nemůžeš však chtít, aby čtyřicet chlapů nadělalo tolik parády jako čtyři sta. Pokud ale jde o napínání a svinování plachet, musíš přiznat, že jsme rychlejší než vy."

"Jistě. Rozestřít kapesník nebo složit kousek hadru dá přece míň práce než rozvinout nebo svinout pořádnou lodní plachtu. Ale to nemá s celou věcí nic společného. Jde o kázeň, a ta musí být všude stejná, ať jde o válečnou loď, nebo o poslední kocábku."

"Pořád ještě nerozumím, k čemu míříš."

"Říká se o tobě, že sotva se dostaneš pár mil od břehu, posadíš toho chlapa, Dlouhý Tom mu říkají, ke kormidlu a ostatní pošleš spát. Teprve kormidelníkově chrápání vás probudí. A to ještě musí být jaksepatří pěkně hlasité."

"To je hanebná pomluva," předstíral Barnstable rozhořčení. "Kdo šíří tyhle nesmysly? Mohl bys mi to, Griffithi, prozradit?"

"Říká to o vás kapitán námořní pěchoty," Griffith se tvářil, jako by mu teď už na tom, co si Barnstable dělá na své lodi, nezáleželo. "Já mu stejně polovinu toho, co říká, nevěřím. Vím jenom, že z vás včera v noci nikdo ani oka nezamhouřil. Co jste dělali dnes ráno, to je ovšem jiná věc."

"Dnes ráno! Dnes ráno!" křičel Barnstable. "Hned ti to řeknu. Studoval jsem knihu o signálech, a ta je pro mne, poslouchej, Griffithi, dobře, mnohem zajímavější než všechny ty vaše vlajkové parádičky."

"Nechceš říct, že rozumíš anglickým signálům?" pohrdavě se zeptal Griffith.

"Chci říct, že jsem včera večer tamhle na skaliskách" — Barnstable ukázal ke břehu — "potkal děvče, které znovu dokázalo, jak je chytré."

"O kom to mluvíš?"

"O Kateřině."

Griffith vyskočil ze židle, zčervenel, pak zbledl. Trvalo chvíli, než se ovládl, pak se znovu posadil a zeptal se tiše: "Byla sama?"

"Byla. Odevzdala mi dopis a knihu." Barnstable sáhl do hluboké kapsy kabátu. "Myslím, že ta kniha má větší cenu než celá bibliotéka."

Griffith se zběžně podíval na knihu, pak dychtivě sáhl po dopise, který Barnstable položil na stůl. "Můžu si ho přečíst?" zeptal se.

A když Barnstable přikývl, poručík začal číst: "Byla jsem pevně přesvědčena, že mne Prozřetelnost dovede na místo, kde bych mohla předat zprávu o sobě a Cecilii Howardové. Nepíšu Vám proto, abych Vás nebo pana Griffithe přinutila k nějakému ukvapenému a neuváženému činu, ale ráda bych, abyste sami po zralé úvaze rozhodli, zda a jak nám můžete pomoci. Přesvědčili jste se, že plukovník nikdy nesvolí, aby si jeho neteř vzala rebela. Obětoval své věrnosti ke králi, jak říká svému počínání — já si myslím, že jde spíš o zradu —, všechno: lásku ke své zemi i své nemalé jmění. Po tom šíleném Griffithově pokuse v Karolíně unést Cecílii jsem mu otevřeně řekla, že jsem se zasnoubila s důstojníkem, který doprovázel Griffithe při jeho tajných návštěvách domu na plantáži. Někdy si myslím, že by bývalo lépe, kdyby se Vaše loď nebyla nikdy dostala do ústí řeky, nebo když už se to stalo, kdyby se Griffith znovu neseťkal s mou sestřenicí. Plukovník je přesvědčen, že jeho svěřenka chtěla tenkrát sebrat svých třicet tisíc dolarů, uprchnout a pak

si vzít člověka, který zradil svého krále a svou vlast. Hájila jsem Vás, jak jsem nejlépe dovedla. Řekla jsem mu, že žádného krále nemáte, že Vaší vlastí je Amerika, že jste čestní lidé. Nadarmo. Nakonec prohlásil, že jsem stejná jako Vy, že i já jsem zrádce, zbabělý zrádce. Nemohu si v této chvíli vzpomenout na všechny výčitky, které na mne vychrtil. Křičel, že jsem demokratka, jakobínka, rušitelka veřejného pořádku a já nevím co ještě. Poněvadž jsem ale na tyhle jeho výlevy zvyklá a poněvadž věřím tomu, co jste mi řekl, že totiž neuplyne ani rok a já budu o svém osudu rozhodovat sama, všechno jsem to vydržela. Bohužel Cecílie trpí víc než já. Není totiž jenom jeho svěřenkou, ale neteří a koneckonců dědičkou jeho jmění. Proto si plukovník Howard asi myslí, že ji může týrat, kdy se mu zachce. Musím však být k němu spravedlivá: do chvíle, než ho rozčilíte, se chová jako džentlmen. Jsem také přesvědčena, že je čestný a že ho Cecílie má svým způsobem ráda. Snažím se také pochopit člověka, kterému je šedesát let, kterého vyhnali z vlasti a který přitom ztratil polovinu majetku. Nemůžete čekat, že by po tom všem, co se mu stalo, blahořečil lidem, kteří mu připravili takový život.

Předkové plukovníka Howarda žili kdysi v northcumberlandském hrabství. Tam nás odvezl, když musel opustit Ameriku. Nedařilo se nám tam špatně. Ale sotva se v novinách objevila zpráva, že do Francie připluly Vaše dvě lodi, naše situace se zhoršila. Plukovník učinil přísná opatření, jen aby se neopakovala situace v Karolíně, kdy jsme se pokusily o útěk.

Po příchodu do Anglie si najal starý dům — kdysi to bylo opatství. Je to něco mezi středověkým hradem a vězením. Před čtrnácti dny vznikl v sousední vesnici poplach, lidé tvrdili, že uviděli dvě americké lodi. A poněvadž tady nikdo nemyslí než na toho strašného Pavla Jonese, hned se začalo povídat, že na jedné z lodí je pověstný Jones. Myslím si však, že plukovník dohře ví, kdo je na lodi ve skutečnosti. Hned ze svého domu udělal pevnost a začal tvrdit, že se bojí lupičů.

Ráda bych, milý Barnstable, abyste mi dobře rozuměl: za žádnou cenu nechci, abyste přistál blízko našeho vězení. Nechci také, aby byla zbytečně prolévána krev. Musíte však vědět, jak to naše vězení vypadá.

Celá budova je z kamene, jsou v ní klikaté chodby, a my bydlíme ve třetím poschodí v křídle, které při troše fantazie vypadá jako věž. Kdybyste se někdy dostal do našich končin, poznáte náš pokoj podle toho, že nad ním, na střeše, jsou tři větrníky. A ještě něco: v našem poschodí bývají zpravidla otevřena všechna okna. Přímo proti nim uprostřed lesíka stojí stará, opuštěná zřícenina. Tu je možno se ukrýt, nejlíp ve sklepě.

Připojuji k tomuto dopisu několik signálů z látek různých barev a několik hesel, která jsem si vymyslela. Držela jsem se při tom výkladu, který jste mi s takovou důkladností udělil

ještě v Americe. Každý signál je očíslován tak, aby odpovídal příslušnému heslu. Samozřejmě že stejné vlajky a stejná hesla, jaké Vám odevzdávám, mám i já. Kdybyste se někdy náhodou, opakují, náhodou dostali do blízkosti domu, ve kterém jsme s Cecílií uvězněny, budeme se moci podle těchto vlajek a hesel lehce dorozumět. Stačí, když se vyšplháte na věž rozvaliny, já budu u okna, co vede na východ.

Ještě několik slov o obyvatelích našeho domu Kromě plukovníka Howarda je tu ještě Kryštof Dillon, a ten trápí Cecílii nejvíc. Má dlouhou tvář, temnou pleť a na všechno se dívá s neskryvaným pohrdáním. Je to vzdálený plukovníkův příbuzný. Záleží mu na Howardových penězích a i on denně opakuje, že je věrný králův poddaný. Když jsem se zeptala, proč tenhle pán není v tak nejistých a bouřlivých časech v armádě Jeho Veličenstva, plukovník Howard prohlásil, že Dillon není voják z povolání, že je právník, dokonce výborný právník, a že jenom čeká, aby se mohl vrátit do kolonií. Tam se stane soudcem a pak jaksepatří zatočí s jistými smutně proslulými pány. Jistě víte, koho tím myslel. Plukovník by rád, kdyby si Cecílie Dillonova vzala.

Po tom, co jsem Vám teď vylíčila, jistě pochopíte, že od chvíle, co došly zprávy, že americké lodi se zdržují blízko anglického pobřeží, naše situace se ještě zhoršila. Cecílie se nesmí ani na krok hnout z poschodí, kde bydlíme.

Abych nezapomněla: jsou tu ještě čtyři sluhové, dva běloši a dva černoši, pak důstojník s dvaceti vojáky. Je ze sousedního města a zůstane zde, dokud nebude jisto, že blízko pobřeží není jediný pirát. Slyšíte, jak vám říkají? Piráti! Ale když jejich vlastní lidé se vylodí v cizí zemi, když vraždí, loupí a znásilňují ženy, to jsou hrdinové!

Teď záleží jen a jen na Vás. Ujišťuji Vás, že někdy se nedovedu ovládnout, když slyším ty urážky, ta krutá nespravedlivá slova. Ztrácím trpělivost a zapomínám, že jsem žena. Nedejte se však po přečtení tohoto mého dopisu strhnout k nějakému nerozváznému činu! Nezapomeňte však, že nedaleko míst, kudy plují Vaše lodi, je vězení, v němž trpí dvě nevinné duše. Prosím Vás, nezapomeňte na svou

Kateřinu Plowdenovou

P. S. Málem bych zapomněla, že mezi signály je plánec a podrobný popis našeho vězení."

Griffith dočetl a beze slova vrátil dopis Barnstableovi. "Věděl jsem, že je Cecílie zde," řekl po chvíli tiše, "jinak bych byl zůstal v Paříži. Věřil jsem, že mi ji nějaká šťastná náhoda přivede do cesty. Než jsem ten dopis přečetl, netušil jsem, že je tak blízko. Teď nezbývá než rychle jednat."

Barnstable vzal dopis a začal si jej s neskryvaným obdivem prohlížet: "To je písmo! Ta by dovedla vést lodní deník."

Griffith, který věděl, jak je jeho přítel do Kateřiny zamilován, se musel usmát. "Kdo

kromě Merryho ví o vašem včerejším setkání?" zeptal se.

"Nikdo. Za Merryho ručím, ten dovede mlčet," Barnstable zvedl ruku k přísaze. "Mám stejný názor jako ty. Musíme je vysvobodit, dřív než se starý rozhodne, že odtud zmizíme. Neřekl ti, co chystá?"

"Ani slovo. Jindy se mnou mluvil o svých plánech, tentokrát, od chvíle, co jsme vypluli z Brestu, jsme spolu promluvili sotva několik slov."

"Člověk se, milý Griffithi, nesmí ostýchat. Ručím ti za to, že během hodiny z něho vytáhnu, co budu chtít."

"Obávám se, že se ti to tentokrát nepodaří. Munson je starý lišák, a když nechce něco říct, neřekne."

"To se uvidí. Příležitost mám dobrou. Víš přece, že pro mne poslal, mám se účastnit porady důstojníků. Výslovně řekl, že se bude jednat o důležitých věcech, podrobnosti se prý dozvím na poradě."

"Tohle jsem nevěděl," přiznal Griffith. "Co jsou to ty důležité věci?"

"To se musíš zeptat toho vašeho lodivoda. Když starej se mnou mluvil, každou chvíli se podíval na toho cizince, jako by čekal, jestli schválí to, co on, velitel lodi, říká!"

"Ten člověk je pro mne úplná záhada, chtěl bych..." Griffith se náhle odmlčel. Uslyšel své jméno. "Musím jít, volají mne," řekl. "Prosím tě, zastav se u mne, než odejdeš."

"Určitě za tebou přijdu."

Stiskli si ruce s tím, že se sejdou po poradě, která měla za chvíli začít v kajutě kapitána Munsona.

KAPITOLA VII

Kapitán Munson si potrpěl na formality. Důstojníky, kteří přišli na poradu, uvítal krátce a stručně, ale přesně podle předpisu, ukázal na židle kolem stolu a sám první usedl. Ostatní následovali jeho příkladu. Po pravé straně velitele fregaty si sedl Griffith — byl po kapitánovi hodností nejvyšší —, proti Griffithovi zasedl velitel škuneru.

Když všichni utichli, kapitán Munson vstal: "Pánové, mám příkaz přiblížit se k anglickému pobřeží a přepadnout..."

Nedomluvil. Griffith zvedl ruku a požádal o slovo. Kapitán se zvědavě podíval na poručíka, než se však stačil zeptat, proč ho přerušuje, Griffith řekl: "Dovoluji si upozornit, že nejsme sami," a významně se podíval na lodivoda.

Cizinec jako by neslyšel, dál si soustředěně prohlížel mapu ležící před ním.

"Myslíte pana Graye, Griffithi? Před ním nemáme co zatajovat. Ostatně pana Graye budeme ještě velmi potřebovat."

Griffith se uklonil, chtěl tím dát najevo, že se kapitánovu rozhodnutí podrobuje. Munson potom pokračoval: "První část úkolu jsme splnili, vpluli jsme do zálivu a přivedli na palubu naší lodi pana Graye, který, jak jste se všichni přesvědčili, se dnes v noci znamenitě osvědčil. Máme dobré, velmi podrobné a přesné mapy pobřeží. Dobrý lodivod a přesné mapy, to jsou předpoklady úspěchu." Kapitán se na chvíli odmlčel. Pak se rozhlédl po shromážděných důstojnících a pokračoval: "Každý z vás se, pánové, může na pana Graye úplně spolehnout."

Nikdo se už neozval. Munson se podíval do svých poznámek: "Jak víte, vede se mezi naší a anglickou vládou jednání v Paříži. Je to jednání významné, které by mohlo mít dějinnou důležitost. Jak dopadne, to je otázka, na kterou v této chvíli nikdo z nás nemůže spolehlivě odpovědět. My sami však můžeme toto jednání ovlivnit.

Ano, můžeme pařížská jednání ovlivnit," důrazně opakoval. "Kdyby se nám podařilo zajmout několik významných anglických osobností a podržet je nějakou dobu jako rukojmí, určitě by to mělo vliv na výsledky pařížských jednání."

V kajutě to zašumělo.

Munson se obrátil na jednoho z důstojníků: „Co tomu říkáte, pane Boltrope?“

Starý, zkušený námořník položil svou kostnatou ruku na stůl, pak uchopil kalamář a začal s ním neklidně točit. Druhou rukou nahmatal péro a vložil si je do úst a začal je žvýkat jako virginský tabák. Když ale zjistil, že všichni čekají na to, co odpoví, přestal točit kalamářem a z úst vyňal okousané brko. "Když je to rozkaz, musíme ho splnit," prohlásil. "Je ovšem otázka jak. Podle mne máme dvě možnosti: buď vyloďme na břeh oddíl námořníků a ti se pokusí osoby, kterých se chceme zmocnit, zajmout, nebo si pomůžeme lstí. Myslím, že by bylo nejlíp použít falešných světel a signálů. Neboje tu ještě jedna možnost, a taje podle mne ještě lepší. Dopravit mě na břeh a o ostatní se už postarám sám, i kdybych měl vplout do salónu samého anglického krále oknem."

Mladí důstojníci se zasmáli, avšak zkušený velitel lodi nehnul ani brvou. Dobře rozuměl starému, zkušenému námořníkovi, věděl, že za prostými, nevybíravými slovy se skrývá dlouholetá zkušenost, kterou není možno podceňovat.

Obrátil se k nejmladšímu důstojníkovi a položil mu stejnou otázku. Kupodivu mladý muž odpověděl stejně jako Boltrop, jen jinými slovy.

Kapitán se ptal jednoho po druhém, až přišla řada na velitele námořní pěchoty.

"Úspěch záleží na tom, jak bude celá věc připravena," řekl po chvíli přemýšlení kapitán Manual. "Vyloďení musí být provedeno na vhodném místě a pod ochranou děl obou lodí. Škuner by měl zakotvit tak, aby mohl kdykoliv zahájit boční palbu. Myslím si, že před námořní pěchotou by se měl vyložit oddíl námořníků. Griffith by velel námořníkům, já bych velel hlavním silám. Samozřejmě je třeba určit hlídky v lodním koši a rozestavit noční hlídky."

"Tohle je řeč důstojná polního maršálka!" nezdržel se Barnstable. "Neměl byste, Manuali, dopustit, aby vám knoflíky zrezavěly na moři! Vaše místo, velký vojevůdce, je ve Washingtonově hlavním stanu. Tam byste se měl co nejdřív odstěhovat."

"Každá vojenská operace musí být, kapitáne Barnstable, provedena s největší přesností," uraženě odpověděl důstojník námořní pěchoty. "Jsem zvyklý na uštěpačné poznámky pánů od námořnictva, proto se mne nemohou dotknout. Jsem však také přesvědčen, že tihle pánové toho mnoho z vojenského řemesla neznají. Jestliže mi kapitán Munson dá příležitost, přesvědčíte se všichni, že námořní pěchota se hodí také k něčemu jinému, než aby věčně něco hlídala a vzdávala kdekomu k poctě zbraň."

Po tomto řečnickém výkonu se Manual uraženě odvrátil od člověka, který jej tak ponížil v očích ostatních důstojníků, a mluvil teď už jenom k veliteli fregaty. "Napřed vyšlu průzkumný oddíl. Musím ovšem počítat s tím, že budeme zpozorováni a že se budeme

muset zakopat. Proto navrhuji, aby byl vytvořen jakýsi ženijní oddíl vybavený potřebnými nástroji, který by výpravu doprovázel. Pomohl by nám také tím, že by ničil úrodu na polích. V případě potřeby bychom také mohli donutit domorodé obyvatelstvo, aby tuto práci vykonalo místo nás."

Tohle už Barnstable nemohl vydržet, začal se na plné kolo smát a nepřestal, dokud se ho kapitán Munson mírně nezeptal,

cože ho na návrhu důstojníka námořní pěchoty tolik rozesmálo. I Griffith by se byl málem nakazil smíchem svého přítele, ale všiml si, jak se lodivod na Barnstablea hněvivě dívá. Proto se přestal usmívat a začal přemýšlet, proč se jindy tak klidný a mírný pan Gray najednou tolik zlobí.

"Kdo by se nesmál," odpověděl vesele velitel škuneru, "vždyť takovýhle plán by ani generální štáb nedovedl vypracovat. Navrhuju, aby nápady pana Manuala byly sepsány a s největším urychlením poslány Kongresu."

"Můžete nám, pane Barnstable, navrhnout něco lepšího?" zeptal se trpělivě Munson.

"Jistě. Celá ta věc musí být provedena jednoduše a rychle, a k tomu prostředky, které máme po ruce. Samozřejmě že tuto akci provedou námořníci."

"Promiňte, kapitáne Barnstable," přerušil velitele škuneru Manual, kterého najednou opustil smysl pro humor, "jestli má být provedena nějaká vojenská operace na pevnině, pak je to v prvé řadě záležitost moje."

"Výborně," vykřikl Barnstable. "Jen do toho, kapitáne Manuali! Prosím vás ale o malé vysvětlení: jak chcete válčit s hrstkou lidí, z nichž ani jeden nerozezná jeden konec lodi od druhého? Nic ve zlém. Vážím si vaší odvahy, ale.. ."

"Pane Barnstable, zapomněl jste, že čekáme na váš návrh," přerušil velitele škuneru kapitán Munson.

"Bude to, pánové, velice jednoduché. Určete prosím místo, kde máme přistát, řekněte, jak se jmenují a kde jsou lidé, kterých se máme zmocnit, my si pak už poradíme sami. Byl bych rád, kdyby nás doprovodil pan Gray. Přesvědčili jsme se, že má nejspolehlivější mapu tohoto pobřeží, a to v hlavě. Ještě něco: samozřejmě celou akci provedeme v noci."

"Ještě bych rád znal názor pana Griffithe," obrátil se kapitán na poručíka, "pak se rozhodneme pro návrh, který budeme pokládat za nejlepší."

Griffith neodpověděl na kapitánovu otázku hned. Podíval se na lodivoda a potom se zeptal: "Kapitáne Munsone, pokládáte za vhodné, aby se výpravy účastnil také pan Grey?"

»Ano."

"Jestli si bude na souši počínat jen zpoloviny tak, jak si počínal na moři, pak nemám nejmenší obavy o výsledek." Griffith se uklonil cizinci, který na tento projev zdvořilosti

odpověděl stejným způsobem. "Lituji však, že nemohu souhlasit ani s názorem kapitána Barnstablea, ani s názorem kapitána Manuala, pokud jde o to, kdo výpravu povede. Domnívám se, že vzhledem k mému služebnímu postavení patří velení mně."

„S tím nemohu souhlasit," vykřikl Barnstable. "Velitelem nemůže být nikdo jiný než velitel škuneru!"

"Nemá smyslu, abychom se hádali, kdo povede výpravu na pevninu. Myslím si, že tam bude dost práce pro všechny," řekl smířlivě Griffith. "Víme přece, že od chvíle, co se roznesla zpráva, že blízko pobřeží byly spatřeny americké lodi, jsou některá šlechtická sídla obsazena vojáky ze sousedních měst."

"Odkud to máte?" zeptal se ostře lodivod.

Všichni čekali, co Griffith odpoví.

"Vím to," odpověděl klidně poručík.

"Mohli byste mi jmenovat jediné šlechtické sídlo, které je hlídáno, jak říkáte, vojáky?"

Griffith se upřeně díval na člověka, jehož chování se najednou tak změnilo. Nejraději by mu neodpověděl, pak si ale vzpomněl, jak jim ten cizí, podivný člověk pomohl a jakou důvěru v něho má sám kapitán Munson. "Vím zcela bezpečně, že je hlídán dům plukovníka Howarda, několik mil na sever odtud," řekl rozpačitě.

Na cizincově tváři se objevil výraz překvapení. Upřeně se zadíval na Griffitha, jako by chtěl z jeho očí vyčíst, co ještě ten člověk všechno ví. Rty se mu pohnuly, těžko povědět, zda samým hněvem, nebo že se snažil potlačit smích. Brzo to však zase byl ten klidný, mírný pan Gray.

"Máte asi pravdu," řekl pomalu, "kdybych směl kapitánu Munsonovi radit, řekl bych mu, aby vzal v úvahu, co jste nám, pane Griffithi, právě pověděl." Lodivod se po tomto neočekávaném prohlášení znovu pohroužil do prohlížení mapy, která ležela před ním.

"Řekl jsem už, že nesouhlasím ani s názorem kapitána Barnstablea, ani s míněním kapitána Manuala," začal Griffith, když ostatní mlčeli. "Jeden věc příliš zjednodušuje, druhý by z výpravy udělal válečné tažení. Jsou-li na pobřeží vojáci, musíme proti nim postavit vojáky. Jisté však je, že úspěch výpravy závisí na manévrovací schopnosti plavidla, které má výpravu

519:36 10.7.20051

dopřít na pevninu a z pevniny na loď'. Jsem po kapitánovi Munsonovi nejstarším důstojníkem na fregatě, domnívám se proto, že bych velitelem výpravy měl být já. Smím se vás, kapitáne Munsone, zeptat, jaký je váš názor?"

"Souhlasím s vámi, Griffithi," řekl velitel fregaty bez rozmýšlení. "Jsem rád, že se úkolu, který není lehký, chcete ujmout s takovým odhodláním."

"Prosím, aby mi byl přidělen kapitán Manual s dvaceti muži, samozřejmě nemá-li nic proti tomu, že výpravě budu velet já." Griffith se usmíval, nemohl potlačit radost nad rozhodnutím kapitána Munsona.

"Proti tomuhle rozhodnutí nemám vůbec nic. Nalodím člun se svými vojáky na škuner a ve vhodnou chvíli jej dám spustit na vodu a poplujeme ke břehu," řekl Manual. "A dál se uvidí."

"To je řeč!" vykřikl Barnstable. "A já zas, jestli bude potřeba, zakotvím se svým škunerem na jednom z těch jejich kachních rybníčků, rovnou proti oknům nejvznešenějšího domu na těchto ostrovech. Jenže jak se vejde dvacet vojáků na škuner?"

"Musí jich být dvacet, ani o jednoho míň," řekl Griffith stroze.

"Dejte mi místo pěšáků třicet námořníků, a já je všechny na škuner nacpu," prohlásil odhodlaně Barnstable. "Vojáci nevědí, kam s rukama, kam s nohama, roztahují se po palubě, a když jim člověk něco řekne, tváří se, že nevědí, o co jde. Těch dvacet vašich chlapů, Manuali, mi bude jenom překážet."

"Prosím vás, kapitáne Munsone, dejte mi k dispozici velký člun, nevadí, že je otevřený, poplujeme v něm s panem Griffithem raději, než abychom kapitánu Barnstableovi způsobili takové nepříjemnosti!" Velitel námořní pěchoty byl rozhořčen, Barnstableova poznámka se ho velmi dotkla.

"Ba ne, Manuali," Barnstable vztáhl ruku přes stůl k rozhněvanému důstojníkovi. "Vy byste se co nejdřív dostali do žaludku nějaké velryby jako ten Jonáš, co se o něm píše v bibli, jenže s vašimi bodáky a patrонтаškami by velryba měla větší práci než s tím kostnatým chudákem. Půjďte se mnou a přesvědčíte se, že my námořníci dovedeme bojovat zrovna tak dobře jako vy."

Všichni, kromě kapitána Munsona a lodivoda, se zasmáli. Tajemný cizinec zarputile mlčel, dělal, jako by na bůhvíco myslel, ale nenápadně si prohlížel jednoho důstojníka po druhém.

V klidné tváři velitele fregaty se nepohnul ani sval. Snad Munson nechtěl rušit neškodnou zábavu svých důstojníků. Nakonec prohlásil, že je přesvědčen, že teď každý ví, kde je jeho místo, dal zavolat stewarda a nařídil mu, aby přinesl pro účastníky porady občerstvení. Tím porada skončila. Boltrop, starý mořský vlk, byl přesvědčen, že mu i při pití rumu patří přední místo, nalil si proto první, zvedl sklenku a prohlásil: "Voda, co ji musíme pít, má stejnou barvu jako tenhle nápoj, bohužel jinou chuť. Tedy na úspěch naší výpravy!" Boltrop jediným hltém vyprázdnil sklenku a pak pokračoval: "Pane Griffithi, vy chcete přistát, jestli se nemýlím, na pevnině. Na tom vlastně není nic divného, mladí lidé mají rádi pevninu, mně stačí na celý rok to, co jsem zažil včera. Jenže člověk musí taky myslet na to,

co bude jíst. Proto navrhuju, abychom se pořádně zásobili z některé nepřátelské lodi, která se vrací ze Západní Indie." Znovu uchopil láhev s rumem a nalil si.

Nikdo se neodvážil upozornit, že kapitán nabídl občerstvení všem, až Barnstable sáhl po láhvi. Musel ji skoro vyrvat z rukou žíznavého Boltropa. Po veliteli škuneru si nalili ostatní důstojníci, Griffith si jen svlačil rty.

Když dopili, začali se důstojníci rozcházet. I Griffith se chystal opustit kapitánovu kajutu, když se někdo lehce dotkl jeho ramene. Obrátil se a spatřil lodivoda. "Rád bych, kdybyste ještě chvíli zůstal," řekl cizinec. Počkal, až byli s kapitánem fregaty a Griffithem sami, a teprve pak pokračoval. "Z událostí poslední noci bychom si měli vzít příklad," řekl tím svým tichým, mírným hlasem. "Bez vzájemné důvěry se nám nic nepodaří."

"Mne všichni znají, vědí, že bych položil život za svou vlast," přerušil ho pateticky Griffith. "Věci Ameriky jsem oddán tělem i duší. Vím však také, že jenom zrada by mohla překazit naše plány. Nejsm a nechci být zbytečně zvědavý, ale kvůli lidem, které povedu a za jejichž životy odpovídám, kvůli těmto lidem bych rád, kapitáne Munsone, věděl, kdo je ten pán." Griffith ukázal na lodivoda.

Na cizincově tváři se objevil temný stín. Tak otevřenou řeč nečekal.

"Na to se nemáte právo ptát," odpověděl kapitán Munson. "I když uznávám, že jste, Griffithi, vzdělanější než já, musíte respektovat rozhodnutí Kongresu, že jsem na této lodi velitelem já. A mé ujištění, že můžete panu Grayovi věřit, vám musí stačit."

"Byl bych nerad, abych byl předmětem sporu mezi důstojníky, kterým velíte, kapitáne Munsone. Domnívám se, že poručík Griffith má právo vědět, kdo jsem. I jeho oprávněnou obavu, že bych ho mohl přivést na šibenici, uznávám. Dokonce se mi jeho úpornost, s jakou se chce přesvědčit, zda mi může důvěřovat, líbí. Přečtěte si, mladý muži, toto, a pak mi řekněte, jestli mi můžete důvěřovat, nebo ne."

Cizinec vytáhl z kapsy kabátu pergamenovou listinu opatřenou stužkami a velkou červenou pečetí, rozvinul ji a položil před Griffithe. Prstem ukázal na některé odstavce: "Prosím, abyste zejména toto přečetl pečlivě. Jak vidíte, sama Jeho královská Milost vydala o mně svědectví. Podpis na listině patří člověku, kterého se žádný Američan nemusí bát."

Griffith, pln neskrývaného údivu, si prohlížel podpis francouzského krále. Pak začal číst odstavce, na které ho cizinec upozornil.

"Odpusťte," zakoktal Griffith, když si přečetl listinu. "Teď s vámi půjdu třeba na smrt."

Tajemný cizinec se usmál, uchopil mladého muže za ruku a odcházel s ním z kajuty, kde zůstal jediný svědek této podivné scény: velitel fregaty kapitán Munson.

KAPITOLA VIII

Přestože výsledek porady měl zůstat utajen, posádka fregaty se brzo dozvěděla, že na pevninu bude podniknut výpad. Námořníci i vojáci byli vzrušeni nejen zprávou, že je čeká nové dobrodružství, ale také tím, že o tomto tajném úkolu rozhodl sám Kongres. Zvláště ti mladší se těšili, že budou moci dokázat, že nemají z ničeho strach: ani z nepřátelských válečných lodí, ani z anglických vojáků, kteří měli chránit sídla šlechticů. Jen starší mořští vlci byli opatrnější. Nebyli nadšeni pomyšlením, že právě oni, kteří se daleko líp cítili na širém moři než na pevné zemi, se mají vypravit do neznámých končin britských ostrovů.

Kapitán Manual nařídil nástup svého mužstva a po krátkém proslovu se zeptal, kdo se dobrovolně hlásí k výpravě na pevninu. Sotva domluvil, předstoupilo před svého velitele všech čtyřicet mužů. Do jednoho byli ochotni účastnit se nebezpečného dobrodružství.

Manual byl na své vojáky hrdý a v té chvíli si nepřál nic jiného, než aby vedle něho stál kapitán Barnstable. Na vlastní oči by se mohl ten pochybovač přesvědčit, jaké to vojáky má námořní pěchota. Bohužel velitel škuneru byl na druhém konci lodi a prohlížel si tam nějaké papíry.

Kapitán Manual vybíral velmi pečlivě. Chtěl s sebou vzít ty nejstatečnější a nejspolehlivější.

Také Griffith si vybral své mužstvo. Zářil radostí, že mu byl svěřen tak těžký a odpovědný úkol a že na jeho úspěšném splnění má zájem dokonce sám americký Kongres.

Tu najednou spatřil, jak mu Barnstable dává znamení, aby šel do kajuty.

"Nebudeme moct přistát dřív než přestane vítr," řekl Barnstable, když usedli v Griffithově kajutě. "Už se začínám na sebe zlobit, ale kdybych dělal co chtěl, musím pořád myslet na Kateřinu. Podívej se, jak chytře sestavila ty signály!" Velitel škuneru si pln nadšení prohlížel barevné vlajky, které mu včera odevzdala Kateřina Plowdenová.

Také Griffith se znovu se zájmem díval na vlajky. "Musím přiznat, že to udělala chytře. Kde se to jenom naučila?"

"Kde? Že se ptáš. Raději se zeptej, od koho se to naučila," podíval se pyšně na svého přítele Barnstable.

"Tak ty, místo abys s ní mluvil o lásce, jsi ji bavil o signálech a o tom, k čemu je

olovnice!" zasmál se Griffith.

"To tedy ne. Nikdy jsem ji nechtěl poučovat. Ptala se a já jenom odpovídal. Ty bys to na mém místě udělal taky. Každý dobře vychovaný člověk by to udělal. Musíš ale uznat, že Kateřina je chytré děvče. Co to říkám, Kateřina je prostě báječná."

"Nikdy jsem o slečně Plowdenové neměl jiné mínění," souhlasil Griffith. "Musím ale přiznat, že jsem od ní tolik vynalézavosti neočekával. Třeba tenhle signál!" naklonil se nad seznam signálů, který ležel na stole, "číslo 168 znamená věčný, číslo 169 jen smrt nás může rozdělit, 170 mám podezření, že mne klameš..."

"Tak už přestaň," zlobil se Barnstable. "Raději mi řekni, co si myslíš o té výpravě."

"Co si myslím?" Griffith ztišil hlas. "I kdybychom nikoho z těch anglických lordů nezajali, mohli bychom si přivést domů obě dívky..."

„To se lehce řekne, ale co ten cizí člověk, lodivod? Má nás v hrsti, stačí, aby dostal strach nebo peníze, a vydá nás Angličanům."

"Křivdíš mu. Bez něho bychom na tom byli ještě hůř."

Barnstable se už nepokusil Griffithovi odporovat, rozepjal kabát, uschoval za ěadra seznam signálů, nebo jak říkal, knihu tajných znamení, a upřeně se zadíval na svého přítele. "Co bys tomu řekl, kdybychom s sebou vzali na pevninu pastora?" zeptal se.

"Láska je slepá," zasmál se Griffith. "Počítám ale, že pastor nebude mít čas na své bohubíbe poslání, až se to tam semele."

"To by v tom byl čert, aby si nenašel čas zeptat se nás: ‚Berete si ji z lásky?‘ Tohle náš farářiček umí líp než sám biskup, ten tě oddá, než řekneš švec."

"Už bychom zase měli mluvit vážně, Richarde," zamračil se Griffith. "Na prvním místě je povinnost, pak přijde to ostatní. Velmi pochybuju u, že by lodivod měl při téhle akci smysl pro nějaké oddavky."

"Tak ať si tam jde sám," rozzlobil se Barnstable. "Není na světě člověka, který by mi mohl zabránit, abych si nepohovořil s Kateřinou pomocí těchhle praporečků." Udeřil se do prsou, pak se ale opravil: "Jen kapitán Munson by mi to mohl zakázat. Co mně je do lodivoda? Ať si jde kam chce, já se k té staré zřícenině musím dostat, kdyby šindele padaly. A taky se k ní dostanu. Mně nikdo nebude připomínat, co je má povinnost. Nejdřív pochyťám Angličany a potom si půjdu pro Kateřinu."

"Ne tak nahlas," napomenul Barnstablea Griffith. "Každé tvé slovo je slyšet až na druhém konci lodi. Nemysli si, že to bude dětská hra. Teď už nesmíme myslet na nic jiného než na to, jak splnit úkol, který nám uložili v Paříži."

Barnstable se rozmýšlel, jestli má odejít, nebo mluvit o něčem jiném. Začal vstávat, ale Griffith ho zadržel. "Kampak tak narychlo?" zeptal se mírně.

"Ke starému. Rád bych mu něco navrhl."

Poručík se zvědavě podíval na svého přítele: "Co mu chceš navrhnout? Nemohl bys mi to říct? Možná že bych ti ušetřil nějakou tu nepříjemnost."

"Kolik těch Angličanů máme zajmout?" zeptal se Barnstable.

"Lodivod mluvil o šesti. Dva prý jsou členy Horní sněmovny, dva zasedají v Dolní sněmovně, jeden je generál a jeden lodní kapitán. Všichni jsou prý ubytováni na jednom loveckém záměčku blízko pobřeží. Upřímně řečeno, mně se ten nápad pochytat ty pány docela zamlouvá."

"Takže když se to vezme, na každého z nás připadají dva. Ty — samozřejmě jestli s tím souhlasíš — půjdeš s lodivodem a já s Coffinem a s posádkou škuneru navštívím plukovníka Howarda. Vtrhnu do domu, osvobodím obě dívky, a až se budu vracet, vezmu s sebou první dva lordy, kteří mi přijdou do cesty. Lord jako lord, nemám pravdu?"

Griffith se zasmál: "Myslím si, že mezi lordy bude přece jen nějaký rozdíl. Možná že by nám Anglie poděkovala, kdybychom ji některých lordů zbavili. Nesmíš taky zapomenout, že lorda nenajdeš jen tak lehce, někde za plotem. Musíme se zmocnit lidí, kteří v Anglii něco znamenají. Ale o

tom nemůžeme rozhodovat my dva. Nechceš se podívat na mapu, kterou ti dala slečna Plowdenová? Měli bychom přesně vědět, jak to vypadá na pobřeží. Může se taky stát, že věci nepůjdou tak hladce, jak bychom si přáli."

Barnstable jen nerad přistoupil na návrh svého přítele. Nakonec však nad mapami pobřeží a nad skicou, kterou mu dala Kateřina, strávil s Griffithem víc než hodinu.

Teprve k poledni se vítr trochu utišil. Na vojácích, kteří se měli účastnit výpravy na pevninu, byl vidět neklid, procházeli se po palubě bez cíle a nervózně. Avšak námořníci se chovali tak, jako by se jich celé to dobrodružství netýkalo. Ruce měli zastrčeny na prsou za modrými kazajkami, po palubě se pohybovali pomalu a jistě, jen občas natáhli ruku, aby se přesvědčili, jestli vítr duje ještě pořád tak prudce.

Když vichřice začala slábnout, vystoupil kapitán Munson na velitelský můstek a dal rozkaz k vylodění. Ozvaly se bubny, vojáci se začali řadit a námořníci, kteří měli přistát na pevnině, připravovali člun ke spuštění.

Příprava k vylodění proběhla rychle a s takovou obratností, jaké jsou schopni jenom lidé, kteří dokonale rozumějí svému řemeslu.

Lodi vod prohodil několik slov s velitelem fregaty, pak se oba srdečně rozloučili a cizinec odešel k člunu, který jej měl dopravit na pevninu.

"Pánové, nastoupit," obrátil se Griffith k námořním důstojníkům.

Merry se první přehoupl přes lodní zábradlí a spustil se po provaze do člunu. Kapitán

Manual se netrpělivě ohlížel po lodivodovi, ale ten měl oči obrácené k obloze, jako by se ho celá ta vyloďovací akce netýkala. Teprve když jeden z důstojníků řekl poněkud zvýšeným hlasem: "Už na vás, pane Grayi, čekáme", lodivod jako by se probudil. Uklonil se, a místo aby šel k člunu, ukázal před sebe, což mělo znamenat, že dává přednost Griffithovi. Také ten se uklonil a rychle vstoupil do člunu. Lodivod, aniž si všiml kapitána Manuala, následoval poručíka.

Jakmile byl člun z fregaty vytažen na palubu škuneru, Barnstable prohlásil, že je připraven vyplout.

Ariel nebyl velká loď, měl nehluboký ponor, a tak se výborně hodil k provedení úkolu, který Kongres uložil kapitánu Munsonovi. Na neklidné hladině poskakoval jako korková zátka, vysoké vlny se přelévaly přes jeho palubu, chvílemi se ztrácel v záplavě vody, aby se pak znovu a znovu vynořil a razil si cestu rozbouřenými vodami.

K zábradlí škuneru bylo přivázáno šest lehkých děl, jejichž mosazné jícný časem zčernaly. Uprostřed paluby stálo dělo, téměř dvakrát tak veliké jako děla přivázaná k zábradlí. Bylo jím možno mířit na kteroukoliv světovou stranu.

Lodivod si nejdříve prohlédl děla, pak se zadíval na tváře odhodlaných vojáků a námořníků, kteří se zanedlouho měli účastnit nebezpečného dobrodružství. Spokojeně se usmál.

"Máte pěknou loď, pane Barnstable," prohlásil, když chvíli postál u děla uprostřed paluby. "Také se zdá, že jste si posádku vybral velmi pečlivě. Jsem rád, že se budeme moci na vaše lidi spolehnout. Brzo budeme potřebovat každou ruku."

Barnstable byl mile překvapen lichotivým oceněním své lodi a její posádky. Něco podobného od mlčenlivého cizince nečekal. "Čím dřív, tím líp," odpověděl. "Od chvíle, co jsme vypluli z Brestu, musela naše děla zahálet, ačkoliv jsme cestou potkali několik nepřátelských lodí. Můžete mi věřit, že nikomu z nás nechyběla chuť promluvit si s pány Angličany několik upřímných slov. Pan Griffith vám potvrdí, že mé šestky se docela dobře vyrovnají osmnáctkám na fregatě."

"Přeháníš, Richarde," vmísil se do řeči Griffith. "Vox et praeterea nihil, jak jsme se učili ve škole. Volně přeloženo: štěkají, ale nekoušou,"

"Já latinsky nedovedu," přiznal trochu nakvašeně velitel Arielu. "Jestli si ale někdo myslí, že těch mých šest kanónů jsou dětské hračky, velice se mýlí. Ostatně se o tom brzo budete moct na vlastní oči přesvědčit."

"Já vám věřím, pane Barnstable," prohlásil lodivod, který nevěděl, že Barnstable a Griffith jsou dobří přátelé a že se rádi škádlí. "Všiml jsem si, že jste svým dělům dal přiléhavá jména."

"To mne napadlo jednou, když jsem neměl co dělat. Boxer, Tloušťík, Zub, Chrlic, Ničitel, Šroubovák," hrdě vypočítával jména děl na palubě Arielu Barnstable.

"A jak říkáte dělu uprostřed paluby?" zeptal se lodivod.

"Jen pojd'te blíž. Na obou stranách hlavně je napsáno, jak se naše největší dělo jmenuje. Za to jméno se nemusíme stydět."

"To je opravdu zvláštní jméno," řekl lodivod, když si přečetl na hlavní jméno děla.

"Námořník, který se tamhle opírá o stěžeň, je to velitel šalupy, ten s tímhle dělem umí zacházet líp než mnohý voják s puškou. Poradil si už s nejedním Angličanem. A právě po něm, po Tomovi Coffinovi, má dělo své jméno: Dlouhý Tom."

Cizinec naslouchal nadšenému výkladu velitele škuneru s úsměvem. Ten však ihned z jeho tváře zmizel, jakmile byl přesvědčen, že se Barnstable na něho nedívá.

"Vichřice už povolila, můžeme vyplout," řekl Griffith vzrušeně.

V té chvíli velitel škuneru zapomněl na přednosti své lodi a jejích děl a začal vydávat rozkazy k vyplutí. Za několik minut člun vyrazil jako šipka a hladce klouzal po hladině. Slunce se pomalu sklánělo za pahorky na pobřeží a brzo bylo jen těžko rozeznat siluetu fregaty na pozadí zamračeného nebe. Pevnina se rychle přibližovala, námořníci teď už spatřili kamenná šlechtická stavení a nízké chatrče rybářů. Avšak brzo tma zahalila břehy nepřátelské země svým neproniknutelným pláštěm.

Ariel nebojácně mířil ke břehu, lehce se dotýkaje vodní hladiny, jako vodní pták, který si hledá místo, kde by si na noc odpočal.

Ani jednou nenarazili na mělčinu nebo na záludné skalisko a zanedlouho vpluli do zátoky, na jejíž hladinu vrhaly strmé skály temné, strašidelné stíny.

KAPITOLA IX

Kateřina Plowdenová měla pravdu, když psala o domě plukovníka Howarda jako o věznici. Jednotlivé části budovy byly postaveny v různých dobách, a tak celý dům byla pestrá směsice nejrůznějších stylů. Bylo tu celé bludiště chodeb, nelze však zapřít, že pokoje byly zařízeny pohodlně a vkusně.

Dům byl opředen pověstmi o nešťastných láskách a zmařených životech, ale všechno to

byly ve skutečnosti jen výtvary bujné lidské fantazie.

Vraťme se však k okamžiku, kdy Ariel za hučícího přílivu vplul do zátoky a kdy se přiblížil k anglickému pobřeží.

V té době v jídelně, osvětlené pultuctem svíček a ohněm plápolajícím v krbu, seděli u večeře tři muži. Mahagonový stůl byl plný vybraných jídel a nápojů a ti tři si s chutí pochutnávali na výtečné večeři. Velké a široké okno bylo zakryto těžkou, temně červenou záclonou, takže zvenku sem nedoléhal žádný rušivý zvuk. Na jednom konci stolu seděl starší muž, na první pohled pán domu a hostitel. Byl oblečen velmi pečlivě, ale trochu staromódně, seděl vzpřímeně jako člověk, který většinu svého života strávil ve vojenské službě. Nad podlouhlým obličejem s potemnělou pletí se klenulo vysoké čelo. Byl to plukovník Howard. Proti němu seděl Kryštof Dillon, hubený muž se žlutavou tváří. Kateřina Plowdenová o něm říkala, že je nebezpečně úlisný a mstivý. Mezi Howardem a Bilionem seděl muž prostředních let v červeném kabátci a se zarudlým obličejem. Hlasitě se smál každému žertu, kterým se hostitel snažil společnost pobavit.

Do jídelny občas vešla služebná, skoro ji ani slyšet nebylo, a jak tiše vešla, tak i potichouнку vyšla. Nikdy však za sebou nezavřela dveře.

Za židlí, na níž seděl plukovník Howard, stál člověk, na první pohled bylo vidět, že je to venkovan.

Plukovník se k němu potočil. "Opakujte ještě jednou, co jste mi před chvílí řekl," vyzval venkovana. Muž cosi nesrozumitelného zakoktal, Howard mávl beznadějně rukou a sám se začal vyptávat: "Viděl jste ty lodi na vlastní oči?"

"Já, já ne, ale ten Skot, co prodává dobytek," zakoktal venkovan.

Howard pokrčil rameny a pak se stejnou mírností řekl: "No, tak dobře. Můžete jít. Děkuji vám."

Venkovan se nemotorně uklonil.

Sotva se za ním zavřely dveře, prohlásil plukovník: "Skoro se mi nechce věřit, že by se něčeho podobného odvážili. Jestli ti ztřeštěnci přece jenom přemluvili toho starého blázna, co velí fregatě, aby se pustil do našich mělčin, a to ještě za bouřky, Pánbůh s nimi. Ale od lidí, kteří zradili svého krále, člověk může čekat ledacos. Jednoho je mi však líto. Na fregatě sloužil jako první důstojník syn mého dobrého přítele; musím přiznat, že po svém otci zdědil mnoho dobrých vlastností: statečnost, odvahu a zdravé sebevědomí, bohužel mezi zděděnými vlastnostmi chybí věrnost, kterou se vyznačoval jeho otec. Přesto bych tomu hochovi nepřál, aby skončil na dně našeho moře."

Starý voják zvedl číši s červeným vínem k plameni svíce, chvíli se obdivoval purpurové barvě lahodného nápoje a teprve pak pomalu začal pít a nepřestal, dokud ve sklenice byla

jediná kapka.

"Souhlasím s vámi, pane plukovníku," ozval se jeden z hostů, "přesto se však domnívám, že smrt v boji by byla pro toho mladíka čestným zakončením jeho života, i když by to byla pro našeho krále nemalá ztráta."

"Co to povídáte, kapitáne Borroughcliffe?" rozzlobil se plukovník. "Jakápak ztráta pro našeho krále? Copak člověk, který zradil, může čestně zemřít? Smrt žádného rebela nemůže být čestná!"

Kapitán Borroughcliffe poznal, že udělal chybu, cítil, že mu jazyk ztěžkl, a poněvadž byl zvyklý poslouchat a odpovídat tak, jak si přáli jeho představení, odpověděl s podivuhodnou dávkou pohotovosti: "Špatně jste mi, plukovníku, rozuměl. Myslel jsem to tak, že bychom přišli o výstražný příklad, kdyby toho mladého muže zastřelili v boji. Jinak by přece musel skončit s oprátkou na krku."

"Kdo tu mluvil o zastřelení? Nejvýš by se ten mládenec mohl utopit."

"Tato okolnost, musím přiznat, mi unikla," snažil se napravit špatný dojem kapitán. "Ovšem utopení je v pořadí odchodů z tohoto světa hned za oběšením."

"Ani já nejsem tak dalece přesvědčen, že lodi, které viděl obchodník s dobyt看kem, byly fregata a škuner, o nichž mluvil plukovník Howard," ozval se drsným, ospalým hlasem Dillon. "Velice bych se divil, že by se někdo odvážil za světla přiblížit se k našim břehům, zejména když je střeží válečné lodi."

"Nezapomeňte, Kryštofe, že ti lidé mají stejnou krev jako my, jsou odvážní a stateční, bohužel, jsou to vzbouřenci," řekl smutně plukovník. "Na vlastní oči jsem viděl, co dovedou. A tomu je už dvacet let, to jsem ještě sloužil. Tenkrát jsem se účastnil několika menších bojů, například u Tinconderogy, taky jsem byl při obléhání Quebecu. Nedá se popřít, že se tenkrát vzbouřenci chovali statečně. A ten muž, který je vede, to taky není ledakdo. Vždycky se choval jako džentlmen. Nikdy jsem netvrdil nic jiného, než že Washington je čestný člověk."

"Souhlasím," přitakal kapitán a zívá. "Taky nic jiného nemohl být než džentlmen, vždyť byl vychován v armádě Jeho Veličenstva. Ještě jednou se omlouvám, plukovníku Howarde, za omyl, pokud jde o to nedorozumění. A moc rád bych vám poděkoval za pohostinství, které mi ve svém domě poskytuje."

"I já vám děkuji, kapitáne. Myslím si však, že se důstojníci jako my dva nemusí předhánět v jalových poklonách. Tak tedy, milý Borroughcliffe, připijme na zdraví všem členům královské rodiny — ať je Pánbůh chrání."

"Souhlasím," škytl kapitán, který vypil o něco víc, než měl. "Bůh jim žehnej! A jestli naše milostivá královna bude pokračovat s takovým úspěchem, s jakým začala, bude mít princů

tolik, že nám je bude celá Evropa závidět!"

"To je má velká útěcha v téhle těžké době. Jsem však pevně přesvědčen, že Jeho Veličenstvo nemilosrdně a bez lítosti zbaví tu bezbožnou zem za mořem hanby, která na ní díky zrádcům leží." Plukovník Howard mluvil s patosem hodným herce.

"Souhlasím," zablábolil kapitán Borroughcliffe, jehož myšlenky byly čím dál tím víc ovlivňovány výtečným madeirským. "Yankeeové, to je banda zbabělců," pokračoval poněkud nesouvisle, "sotva se objeví vojáci Jeho Veličenstva, už berou nohy na ramena a prchají jako londýnská lůza, když na ni zaútočí královská garda na koních."

"Tohle vaše přirovnání se mi nelíbí, kapitáne," plukovník Howard se nenápadně napřímil. "Je totiž nespravedlivé. Mnozí z těch lidí byli svedeni, oklamáni, ale vojáci jsou to vynikající. Ať jim někdo zkusí vzít píd' půdy! Přestože jí mají víc, než kolik potřebují, budou se bít do poslední kapky krve! Za předpokladu ovšem, že dostanou zbraně a že je někdo naučí vojenské kázni."

"Souhlasím," nepřestával přitakávat kapitán. "Za zem, kde se rodí tak výborné víno, jaké právě pijeme, bude bojovat i ten největší zbabělec. Ostatně, jak výborní to jsou vojáci, toho jsem já sám nejlepší příklad. Kdyby totiž tihle pánové nebyli zničili dvě třetiny mé setniny, nebyl bych dnes vaším hostem, ale stál bych se zbraní v ruce proti nim někde v koloniích. A proto jim z plna srdce a upřímně připíjím. Kdybyste si to, plukovníku, přál, jsem ochoten připít každému jejich vojákovi zvlášť."

"Není třeba, abyste šel tak daleko ve své zdvořilosti," prohlásil vážně plukovník, který si stále ještě nevšiml, že kapitán značně přebral. "Jsem rád, kapitáne, že právě vy budete hájit opatství proti mým svedeným krajanům. Ani ve snu by mne nenapadlo žádat od vás takovou oběť, pít na zdraví každého vzbuřence."

"Já, já jsem ochoten přinést ještě mnohem větší oběti," blábolil kapitán, "stačí jediné vaše slovo. Musím se přiznat, že se na venkově obyčejně nudím a taky nápoje, které tam podávají, jsou vybraně odporné, ale tady," kapitán zamlaskal, "tady, tady je to docela jiné. Docela jiné." Na chvíli se zasněně odmlčel. Najednou pak ze sebe vyrazil: "Bohužel musím přiznat, že i tady jsou věci, které se mi nelíbí."

Plukovník se udiveně podíval na svého hosta. "Směl bych vědět, co se vám nelíbí?" zeptal se odměřeně.

"Zajisté, zajisté," kapitán ztlumil hlas. "Sedíme tu všichni tři od rána do večera, pijeme, jíme a zase pijeme, zatímco pod jednou střešou s námi se souží dvě dámy, o nichž lze bez přehánění říci, že jsou v pravém toho slova smyslu půvabné. Je to vaše i má vina, plukovníku Howarde. Co se týče našeho přítele Dillona, ten jistě má na celou věc svůj názor." Kapitán jen s největším sebezapřením zabránil dalšímu hlasitému škytnutí.

Howard se zamračil, Dillon, který za celou dobu skoro nepromluvil, svažtil čelo. Brzo se však výraz v plukovníkově tváři změnil, začal se usmívat a také Dillon se tvářil, jako by přijímal kapitánovu poznámku jako projev zdvořilosti. Kapitán Borroughcliffe si všiml jenom sklenky s madeirským a nijak mu nevadilo rozpačité mlčení, jež nastalo po jeho zmínce o Cecílii Howardové a Kateřině Plowdenové.

"Něco na tom bude," prohlásil zamyšleně plukovník.

"Vždycky říkám jenom to, co si myslím," řekl hrdě kapitán.

"I když si myslím, že z bezpečnostních důvodů by obě dívky měly zůstat ve svých pokojích," uvažoval nahlas plukovník, "přece jenom bych pokládal za slušné, aby se kapitán Borroughcliffe setkal se slečnou Howardovou a slečnou Plowdenovou alespoň při šálku kávy."

"Souhlasím," zvolal nadšeně Borroughcliffe. "Kdo jiný než žena dovede uvařit kávu jaksepatří? Nedovedete si představit, jak bych byl šťasten, kdybych mohl slečnám složit svou poklonu. Myslím, že stejného názoru bude i pan Dillon."

Kryštof Dillon se zatvářil kysele: "Brzo poznáte, kapitáne, že je mnohem lehčí zvítězit v bitvě, i když máte proti sobě toho nejúpornějšího nepřítele, než překonat ženské vrtochy. Den co den, celé tři týdny, se dávám ptát slečny Howardové, zda si něco nepřeje, rád bych ji ujistil, že nemá nejmenší důvod bát se pirátů, ale ona za celou tu dobu neuznala za vhodné, aby mi kromě zdvořilého poděkování cokoliv vzkázala."

"Dopadl jste tedy, pane Dillone, stejně jako já," Borroughcliffe vrhl na Dillona nevraživý pohled. "Nevím ovšem, proč by tomu mělo být jinak."

Nastalo trapné ticho, ale kapitán je opět brzo přerušil: "Tolik jsem už toho slyšel o obou slečnách a o jejich věrnosti ke králi! Raději prý odešly z rodné země, než aby zůstaly mezi vzbouřenci."

Plukovník se rozhněvaně podíval na upovídaného hosta, ovládl se však a řekl mírně: "Ještě dnes večer obě dámy, kapitáne, uvidíte. Abych se přiznal, ani já nerozumím vrtochům slečny Howardové a slečny Plowdenové. Naposledy jsem viděl slečnu Kateřinu před čtrnácti dny a svou neteř, slečnu Cecílii, jsem za celou dobu, co jsem zde, spatřil sotva dvakrát nebo třikrát. Kryštofe, postarejte se zatím o našeho milého hosta, já se podívám do kláštera. Abyste rozuměl, kapitáne, my tak říkáme té části budovy, kde jsou ubytovány naše dvě jeptišky. Omluvte mne tedy, prosím."

"Jaképak omluvy," kapitán Borroughcliffe udělal odmítavé gesto rukou. "Jen vás prosím, vyříd'te slečnám, že se na setkání s nimi těším s netrpělivostí... hm, hm, jak bych to řekl, s netrpělivostí, víte, co mám na mysli, teď mi to pravé slovo ne a ne napadnout." Zvedl sklenku a obrátil se k Dillonovi: "Připíjím na zdraví a krásu, jak to pěkně vyjádřil

plukovník Howard, obou jeptišek, které žijí jen několik kroků od nás, a přece jsou tak vzdáleny."

Dillon s ledově chladnou tváří zvedl číši.

"Jednomu nerozumím," pokračoval ve svých úvahách Borroughcliffe. "Jak je možné, že obě mají takový strach před americkými piráty, když vůbec není jisté, jestli se vzbouřenci někdy objeví na našem pobřeží?"

"Slečny z opatství svatého Rutha nejsou samy, koho děsí jméno Pavla Jonese," odpověděl Dillon upjatě.

"Ten pirát se stal slavným, lze-li mluvit o slávě v souvislosti se jménem nějakého piráta, po té příhodě na Flamborough Headu. Pochybuju, že se ještě jednou odváží něčeho podobného, až se doví, že na pobřeží na něho čekají vojáci Jeho Veličenstva."

Borroughcliffe se odmlčel a pak dodal: "Bohužel, tihle vojáci nejsou o nic lepší než nováčci."

"Podle posledních zpráv, které jsme dostali, Jones je v Paříži, na dvoře krále Ludvíka. Jsou tu však ještě jiní, kteří se toulají po moři pod vzbouřeneckou vlajkou. A ti nejsou o nic méně odvážní než Jones. Doufám však, že je dnes v noci při té hrozné bouři pohltilo moře."

Ozvalo se zaklepaní na dveře, a když Dillon řekl "vstupte", objevil se jeden z vojáků kapitána Borroughcliffa. Udýchaně oznamoval, že hlídka na pobřeží zadržela tři podezřelé muže.

"To nemáte nic lepšího na práci než zastavovat pocestné?" rozzlobil se kapitán. "Rozkaz přece zní jasně: vyhlásit poplach, kdyby na pobřeží přistál nepřátelský oddíl. Okamžitě ty tři pusťte! Nejdřív jim ale dejte pořádně napít, ale ze svého!"

"Promiňte, pane kapitáne, ale ti lidé se chovají velice podezřele," nechtěl se s kapitánovým rozhodnutím spokojit voják. "Skrývali se a snažili se nepozorovaně vyhnout naší hlídce. Taky Downing si myslí..."

"Co si Downing myslí, mne nezajímá, Downing je blázen," přerušil vojáka kapitán. "Co jste udělali s těmi chlapy?"

"Jsou na strážnici ve východním křídle budovy."

"Dej jim najíst, a jak jsem řekl, taky napít. A pak je pusťte! Rozuměls, chlape?"

"Rozkaz, pane kapitáne!" Voják se ještě víc napřímil. "Dovolte mi ještě, pane kapitáne, několik slov. Mezi zadrženými je člověk, který ví, co je to vojna. To se pozná na první pohled. Možná že by se dal přemluvit a dal se naverbovat. Určitě už sloužil..."

"Co to povídáš? Že už sloužil?" Kapitán zbystril pozornost.

"Dal bych na to krk, že už nosil stejnokroj," odpověděl voják. "A taky si myslím, že se na

něho nevztahuje habeas corpus 1 , poněvadž ten člověk není poddaný Jeho Veličenstva."

"Přestaň žvanit!" rozčilil se Borroughcliffe. "Copak můžeš takhle mluvit o jednom z největších zákonů této země před budoucím předsedou nejvyššího soudu? Počkat! Počkat!"

Kapitán se zarazil. "Možná že přece jenom na tom něco bude, co ten chlap říká. Pomoz mi vstát a dovedl mne do východního křídla. Já ve tmě špatně vidím."

Kapitán se nejistým krokem vydal s vojákem za třemi podezřelými muži.

Dillon zůstal zakaboněně sedět. Jen on sám věděl, jak bezmezně pohrdá kapitánem Borroughcliffem.

KAPITOLA X

Západní křídlo domu, v němž obě dívky měly své pokoje, se příliš nezměnilo od dob, kdy tu stávalo svatoruthské opatství. Místnosti v hořejších patrech byly malé, dům byl plný dlouhých, úzkých, tmavých chodeb. Jen přízemí bylo přestavěno a zařízeno podle vkusu, jaký vládl v době panování Jiřího III. Bylo by nespravedlivé tvrdit, že se oběma dívkám něčeho nedostávalo.

Z bývalého refektáře, v němž se kdysi shromažďovaly ženy toužící po klidu klášterního odloučení, se stal salón. Byla to poměrně rozsáhlá místnost s modrými damaškovými záclonami a širokými okny. Pohovky a židle z mahagonového dřeva byly potaženy stejnou látkou, z níž byly zhotoveny záclony, na podlaze ležel pestrobarevný perský koberec. V krbu, v němž plápolal oheň, se topilo velkými poleny. Slečna Plowdenová tvrdila, že kamenné uhlí se hodí jenom pro kováře a pro Angličany. Na stole stály dvě velké svíce, zasazené do stříbrných svícňů.

V místnosti byly obě dívky: jedna z nich, v atlasových šatech, drobná, s bystrými očima, klečela na koberci a přikládala kousky barevných hedvábných hadříčků k sobě, jako by si hrála, druhá, v bílých šatech, seděla na pohovce. Její černé, dlouhé vlasy ostře kontrastovaly s barvou šatů. Se zájmem pozorovala počínání své společnice.

"Už jsem na to přišla," dětsky se zaradovala dívka, která skládala pestré hadříky. "Cecílie, už se nemohu dočkat, až.. ."

Dívka na pohovce zvedla hlavu a její velké modré oči se zahleděly na rozradostněnou přítelkyni.

"Ty ses z toho dobrodružného výletu k moři nejspíš pomátla," usmála se Cecílie. "Měla by sis dát předepsat slanou vodu, ta prý v takových případech zaručeně pomáhá."

"Obávám se, že by mi ten tvůj lék nebyl nic platný," pohotově odpověděla Kateřina. "Richardovi Barnstableovi taky nepomohl. A o něm by na první pohled člověk taky řekl, že je normální. Teď vidím, že se také on zbláznil. Ten šílenec mne tamhle na skaliskách deset minut přesvědčoval, že bych udělala nejlíp, kdybych sedla do jeho škuneru a už se sem jaktěživ nevrátila."

"Možná že přišel na ten nápad, když viděl, jak se ničeho nebojíš. Jistě nepředpokládal, že bys jeho návrh mohla brát vážně."

"Říkal taky něco o pastorovi, ten prý nám požehná. Pokládám tenhle jeho nápad za neomluvitelnou drzost. Pánbůh ho za to potrestal, při té noční bouři určitě musel na kůži promoknout. Teď si sestavím několik signálů, a až se přiblíží k opatství, řeknu mu, co si o

něm myslím."

"Kateřino, Kateřino, jak můžeš tak lehkomyšlně žertovat, když tomu člověku jde o život," kárala svou přítelkyni Cecílie. "Copak jsi neslyšela, co dnes ráno vyprávěla Alice Dunscombeová? Jak strašná to byla bouřka a kam až se odvážily ty dvě jejich lodi? Pokusily se dostat co nejbliže k opatství, a přece každý rozumný člověk ví, jak je tu mělko. A ty si tu žertuješ, jako kdyby nešlo o lidské životy."

Kateřina se po těchto slovech zarazila a v rozpacích se sklonila nad hadříky, pomocí nichž se chtěla dorozumět s kapitánem Barnstablem. Obě dívky si nevšimly, že se tiše otevřely dveře pokoje a že v nich stojí plukovník Howard. Teprve když pozdravil a obřadně se uklonil, zvedly hlavu.

"Prosím za prominutí, že vyrušuji," omlouval se. "Domnívám se však, že mám jakési právo občas navštívit dívky, za jejichž bezpečnost odpovídám."

Bez vyzvání usedl na pohovku. Kateřina Plowdenová vstala se země a rozpačitě zůstala stát. Plukovník se pozorně rozhlédl po místnosti a pak řekl: "Myslím, že není správné, že žijete v tak přísné odloučenosti. Opravdu, není to moudré."

Cecílie se podívala na plukovníka a zašeptala, že ji bylo sotva slyšet: "Jsme ti vděčný za starost, kterou o nás projevuješ. Obávám se však, že naše odloučenost od světa nezáleží jenom na naší vůli."

"Nerozumím ti, Cecílie," tvářil se nechápavě starý voják. "Nevím, co tím chceš říci. Když jsem vybíral místo, kde se usadíme, rozhodl jsem se — a to nejen z ohledu na sebe, ale především s ohledem na tebe — pro dům, kde bydleli také tví předci. Byl jsem přesvědčen, že v něm najdeš pohodlí, jaké si jen můžeš přát, a že se ti zde bude líbit. A také si myslím, že se nemusíme stydět přijmout v tomto domě kohokoliv."

"Stačí otevřít brány opatství, a tvá neteř se postará o to, aby ti jako hostitelka neudělala hanbu."

"Mluvíš tak, jak by se slušelo na dceru Harryho Howarda," plukovník vstal a přiblížil se ke své neteři. "Kdyby se můj bratr stal pěšákem místo námořníkem, byl by z něho jeden z nejstatečnějších generálů Jeho Veličenstva. Ještě dnes mohl být naživu a teď by byl vedl vítěznou armádu proti vzbouřencům v koloniích. Bohužel, je mrtev. Ty, Cecílie, jsi jedinou jeho dědičkou. Škoda že zdědíš jen ubohý zbytek toho, co zůstalo z majetku mého bratra po pustošení a plenění vzbouřeneckých hord."

"Máš pravdu, strýčku," Cecílie uchopila ruku starého vojáka a políbila ji. "Přesto si myslím, že nemáme důvod stěžovat si. Měli bychom zapomenout na to, co jsme ztratili; mně je jenom líto, že nás z naší rodiny zůstalo naživu tak málo."

"Ne, ne," zašeptala Kateřina. "Prozřetelnost nikdy neopustí statečné muže. Alice

Dunscombeová se určitě mýlí, když říká, že..."

"Alice Dunscombeová se dá ráda přesvědčit," ozval se tichý, klidný hlas.

Žena, která se tak náhle a neočekávaně objevila ve dveřích, kráčela do středu pokoje, zdvořile kývla hlavou před plukovníkem Howardem a mlčky usedla na pohovku. Měla na sobě jednoduché, ale slušivé šaty, bylo jí něco přes třicet, ale strojila se tak, že vypadala starší, než byla ve skutečnosti. Světlé vlasy měla spjaty čelenkou, její nápadně krásné oči měly barvu pomněnek, a když se usmála, bylo vidět bílé, trochu veliké zuby.

Plukovník Howard se obrátil ke Kateřině: "Ani jste nestačila dopovědět, co říká slečna Alice, a ona je tady. Jistě nám přišla říct, odkud má ty povídačky, že se obě lodi potopily."

"Nevím o žádných povídačkách, jak vy tomu říkáte, pane plukovníku," vybuchla Kateřina, "a také si nepřeji, aby někdo vyvolával sváry mezi mnou a mými přáteli, i kdyby to byl sám plukovník Howard."

"Napříště si pořádně všechno rozmyslete, slečno Plowdenová," řekl chladně starý voják, pak se obrátil k Alici: "Právě jsme mluvili o tom, že se má neteř uzavírá v tom našem bývalém klášteře, jak to dělávaly jeptišky, které zde kdysi bydlely. Pokouším se ji přesvědčit, že není tak chudá ani tak stará, aby musela zanevřít na svět." Plukovník se po těchto slovech najednou obrátil ke Kateřině: "Mohla byste mi, slečno Plowdenová, vysvětlit, k čemu máte ty hedvábné hadříčky?"

"Ráda bych si z nich ušila večerní šaty, už se těším na ples, který, jak věřím, uspořádáte," odpověděla Kateřina pohotově. V jejím hlase zněl výsměch. "Co myslíte, pane plukovníku, hodí se k mé snědé tváři tahle žlutá barva? Vy jste přece znalec ženské módy."

Začala sestavovat z kousků hedvábí jakýsi turban a hned si jej zkoušela. Plukovník pozoroval její počínání se zdvořilou mlčenlivostí. Pak se obrátil k Alici: "Než jste přišla, mluvili jsme o tom, že jsme ztratili sice velkou část majetku, zbylo nám však tolik, že můžeme přijímat své přátele, aniž bychom udělali hanbu svým předkům, kteří kdysi bydleli v tomto domě. Mám rád Cecílii a chtěl bych ji představit anglickým dámám, aby viděly, že my tam na druhé straně Atlantského oceánu dál vychováváme děti v tradici dobré, staré Anglie."

"Stačí jen říct, strýčku, a tvé přání bude splněno," usmála se Cecílie. "Rády se zbavíme nudy, je jí tu víc než dost. Slibuji ti, že ti pomůžu, pozveš-li hosty. Kateřina i já budeme šťastny, že zase uvidíme cizí tváře."

"Děkuju ti, Cecílie, tvou nabídku rád přijímám," zazářil plukovník. "Myslím, že jako první bychom měli pozvat kapitána Borroughcliffa a pana Dillona. Mohli by přijít na kávu. A to hned. Beztoho se za chvíli bude podávat svačina, jestli se nemýlím."

Cecílie plaše sklopila oči, nevěděla, co odpovědět. První se vzpamatovala Kateřina: "Podle

mého názoru by bylo snad vhodnější, kdybychom sešly dolů a připojily se k vaší společnosti."

"Pokud se pamatuju," řekl plukovník poněkud podrážděně, "žádal jsem vás přednedávnem, abyste se se slečnou Howardovou nevzdalovaly z tohoto křídla budovy, dokud se v blízkosti našeho pobřeží budou objevovat jisté podezřelé lodi."

"To, co říkáte, pane plukovníku, jen potvrzuje to, co víme samy, že bez vašeho svolení nesmíme udělat ani krok," odpověděla Kateřina vyzývavě.

"Vy ze mne děláte žalávníka," ohrazoval se plukovník. "Obávám se, že si slečna Alice po té vaší poznámce udělá o nás zcela nesprávnou představu."

"Domnívám se, že by se už měla odvolat bezpečnostní opatření, jež byla učiněna, když se roznesla zpráva, že fregata a škuner vpluly do zátoky, které se říká Ďáblův spár. Málokdo se vyzná ve zdejších mělčinách. Jen ten nejzkušenější námořník si troufne, a to ještě s velmi malou lodí a za denního světla, proplout mezi skalisky kolem pobřeží. Ale odvážit se sem za noci a za bouřky, to je šílenství, které nemůže skončit jinak než na mořském dně," prohlásila Alice Dunscombeová. Její hlas zněl smutně.

"Máte pravdu, slečno Alice. Je velmi pravděpodobné, že to z nich ani jeden nepřežil," řekl plukovník. Ani v jeho hlase nebyla radost.

"Přežili to! Přežili!" vykřikla Kateřina, vstala a sedla si k Cecílii. "Jsou stateční, vědí, co je moře, co dovedou zkušené angličtí námořníci, to dovedou oni také. Ostatně jaká by to byla Prozřetelnost, která by se přestala starat o lidi bojující za spravedlivou věc?"

Plukovník nevěřil svým uším, musel se velmi přemáhat, aby nevybuchl. "Vzpouora je největší zločin, jakého se může člověk dopustit. Právě tento zločin stál Anglii za Karla I. celé potoky krve. Za zradu byli vyhnáni z nebe i někteří nejvyšší andělé, jak se o tom píše v bibli."

"Nevím, jaké právo máte k tomu, abyste mluvil tak, jak mluvíte, plukovníku Howarde," vmísila se do řeči Alice Dunscombeová jen proto, že se bála, aby Kateřina ještě víc nepopudila starého vojáka. "Já si však myslím, že zrady se dopouštějí lidé, kteří trpí velikášstvím. Ti jsou ochotni pro vlastní prospěch přetrhat rodinné svazky, zatvrdit své srdce vůči bolestem a utrpení svých bližních, to připouštím. Nesmíme však zapomenout, že mezi vzbouřenci jsou také lidé svedení."

"Obávám se, Alice, že nevíte, o kom a ke komu mluvíte," řekla podrážděně Kateřina. "Pro plukovníka Howarda neplatí žádná omluva. Je opravdu nespravedlivé a kruté mluvit tak, jak mluví pan plukovník. Na palubě jedné z těch lodí je můj, můj — člověk, kterého. .."

"Jak můžete tvrdit, že jsem nespravedlivý?" nedal plukovník Kateřině domluvit. Jeho tvář

jen hořela. "Toho chlapce, o kterém jste se zmínila, je mi upřímně líto. I já jsem přesvědčen, že byl sveden. Je tam také syn starého dobrého přítele mého bratra Harryho, Cecíliina otce, Hugh Griffitha. Oba začali sloužit ve stejný den a byli přiděleni na stejnou loď Jeho Veličenstva. Hugh zemřel jako velitel fregaty. Také Harry je už mrtev. Griffithův syn byl vychován velmi přísně na lodi, které velel jeho otec. A teď bojuje proti vlastnímu králi! Tak potupit památku svého otce!"

"V Americe žijí lidé, kteří se nikdy nestanou otroky. Jejich jména jsou nám stejně drahá, jako jsou Angličanům drahá jména těch, jimiž se pyšní tato země," odpověděla Kateřina hrdě. "Mezi Američany je dost statečných, kteří se nebojí ani nejslavnějších důstojníků britského loďstva."

"Nechci vyvracet vaše mylné názory," řekl plukovník chladně a vstal. "Mladá žena, která si dovoluje srovnávat vzbouřence s vojáky Jeho Veličenstva, musí snést výtku, že její názory jsou mylné. Žádný muž — nemluvím o ženách, od nichž nelze očekávat, že by se vždy vyznaly ve věcech, které se týkají životních zájmů národa — žádný muž hodný toho jména se nemůže přidat na stranu lidí, kteří chtějí velké ponížít a malé povýšit, nemůže se přidat k jakobínům.. ."

"Vidím, že se vám, pane plukovníku, nedostává dost hanlivých přívlastků, jimiž byste počastoval ty statečné muže. Snad by vám mohl pomoci pan Dillon. Stojí právě ve dveřích a čeká na vaše rozkazy," přerušila plukovníka Kateřina.

Howard se obrátil a ke svému překvapení spatřil zamračenou tvář Kryštofa Dillona.

KAPITOLA XI

Kateřina vstala z pohovky a zeptala se s předstíraným klidem: "čemu vděčíme za tak neočekávanou návštěvu, pane Dillone? Jistě víte, že my nesmíme chodit do té části domu, kde bydlíte vy, slušelo by se tedy, abyste ani vy nerušil nás."

"Nejdu za vámi, ale za plukovníkem Howardem, mám pro něho velmi důležitou zprávu," odsekl zlostně Dillon.

"Já jsem se také zapomněl předem ohlásit, ale s tím Borroughcliffem člověk ani neví jak, a vypije o nějakou tu skleničku víc, než by měl. Od té doby, co můj nebožtík bratr Harry se

svým přítelem Hughem Griffithem — čert vzal Griffithe a celý jeho rod — odpusťte, slečny —, co vlastně chcete, Dillone?" Plukovník cítil, jak těžký má jazyk.

"Podle vašeho přání, pane plukovníku, stráž se měly střídát každou noc," začal Dillon.

"Ano, ano," přerušil ho Howard. "Vždycky jsme to tak dělali, už když jsme táhli proti Montcalmovi. Indiáni nám tehdy odstřelili každého strážného, který byl ve službě druhou noc."

"Poslechli jsme vaší moudré rady, a už se nám to vyplatilo. Zajali jsme tři podezřelé muže." Dillon postoupil až do středu pokoje. Byl přesvědčen, že po takové zprávě má na to právo.

"To se vám tedy zase něco podařilo!" zasmála se Kateřina pohrdavě. "Doufám, že jste při tom nejednali nezákonně a že se teď páni vojáci, kteří hlídají opatství, pokrývají nesmrtelnou slávou."

Dillonova už tak bledá tvář ještě víc zbělela. Trásl se vztekem, když odpovídal Kateřině: "Bylo by dobře, kdyby slečna Plowdenová přenechala starost, jestli je něco v souladu se zákonem, nám, kteří jsme právo studovali a známe je. V každé civilizované zemi je vzpoura pokládána za zločin, Anglii nevyjímaje."

"Vzpoura!" vykřikl plukovník. "O čem to mluvíte, Kryštofe? Co mají ti tři lidé, které jste zadrželi, společného se vzpourou? Alice," plukovník přistoupil ke slečně Dunscombeové, "vy přece musíte při vyslovení toho slova cítit to, co cítím já: bezmezný odpor. Víím, jak jste oddána našemu králi." Plukovník netrpělivým pohybem ruky pokynul Dillonovi. "Tak mluvte, Kryštofe, co se tu vlastně děje?"

"V této chvíli nemám v ruce žádné přesvědčivé důkazy, že by se na těchto ostrovech chystalo nějaké povstání," řekl Dillon vážně. "Výtržnosti v Londýně budou jistě v zárodku potlačeny, i kdyby přitom měl být porušen habeas corpus. Rád bych vám však připomenul, že i vy jste, pane plukovníku, pokládal za podezřelé dvě lodi, které se v těchto dnech objevily blízko našeho pobřeží. Souhlasil jste s názorem, že s největší pravděpodobností jde o nebezpečné námořní lupiče."

Kateřina vrhla na Dillona pohled plný hlubokého opovržení. Pro plukovníka Howarda byla však zmínka o vzbouřencích a pirátech pobídkou k dalším úvahám.

"Plně s vámi souhlasím, Dillone," řekl pochvalně. "Habeas corpus i Magnu chartu si vynutili angličtí šlechtici. Byli mezi nimi také někteří mí předkové, to samo o sobě je jistě dostatečnou zárukou, že nebudou dotčeny zájmy koruny a právo bude zachováno. Abych se však vrátil k pirátům, o kterých mluvil pan Dillon. Jsem přesvědčen, že už je stihla spravedlivá odplata Prozřetelnosti. Kdo zná naše pobřeží, ví, že bez vynikajícího lodivoda — a toho si naši nepřátelé sotva mohli opatřit — nikdo živ a zdráv nepropluje mezi

skalisky ani ve dne a za pěkného počasí, natož v noci, a k tomu ještě za vichřice."

"Zatím nevím, kdo jsou lidé, které jsme zadrželi," řekl mírně Dillon. "Domnívám se však, že bychom se od nich mohli ledacos zajímavého dovědět právě o těch podezřelých lodích. Na první pohled je na těch lidech vidět, že jsou to námořníci."

"Námořníci?" Kateřina zbledla.

"Ano, slečno Plowdenová, námořníci," opakoval Dillon s předstíranou zdvořilostí.

"Děkuji vám, že jste použil výrazu námořníci, a ne piráti. Jste k nám opravdu ohleduplný," odpověděla Kateřina jedovatě.

"Možná že nakonec přece jenom budu muset použít toho výrazu, jsem však právník a řídím se zásadou: audiatur et altera pars, srozumitelněji řečeno: vyslechni také druhou stranu, než vyneseš rozsudek."

"Zákon je nejlepší prostředek, jak vyléčit lidskou slabost," pokračoval ve svých úvahách plukovník. "Zákon má přispět k tomu, aby si prudké povahy věc rozmyslely, dřív než se dopustí něčeho, čeho by později musely litovat. Nebýt té hanebné vzpoury, dnes by tento mladý muž," plukovník ukázal na Kryštofa Dillona, "spravedlivě soudil v koloniích bílé i černé, rudé i žluté, aniž při tom zapomínal na rozdíl, jaký mezi lidmi činí příroda. Věřím, Kryštofe, že náš den přijde. Armáda Jeho Veličenstva se nedá jen tak lehce porazit. Podle posledních zpráv se naše situace zlepšila. Ale neztrácejme teď už čas, měli bychom si ty tři pořádně prohlédnout. Nejspíš to budou zběhové, utekli asi z některé válečné lodi Jeho Veličenstva. Není vyloučeno, že jsou to docela slušní lidé. Ale teď už pojďme.. ."

"Proč nás chcete tak brzo opustit, pane plukovníku?" Kateřina přistoupila těsněji ke starému vojákovu a řekla lichotivě: "Vidíte, že zapomenete na má nerozvážná slova? Prosím, zůstaňte ještě chvíli a vypijte s námi šálek kávy!"

Howardova tvář se rozjasnila: "Znáte mne přece, jak byste si mohla pomyslet, že se na vás budu hněvat? Víte, že jsem vám vždycky odpustil. Bohužel, mám své povinnosti, kterým se nemohu vyhnout. Jste dcerou statečného námořníka, proto jistě pochopíte, co znamená pro vojáka povinnost. Upřímně řečeno, obávám se, že zacházíte ve své lásce, hm, hm, řekněme k námořnickému povolání, slečno Plowdenová, příliš daleko."

Po Kateřinině tváři přelétl lehký růžový stín, dotkla se plukovníkovy ruky, jako by ho chtěla zadržet. "Opravdu už musíte jít?" zeptala se. "Už si ani nepamätujeme, kdy jste nás naposledy navštívil. Jste přece jako náš otec, jste víc než náš otec, jste náš zpovědník."

"Máte pravdu," pokýval starý voják hlavou. Zdálo se, že váhá. "Jsem váš zpovědník, znám vaše hříchy. Také váš největší hřích znám: vaši nevěrnost k našemu králi. Za neméně vážné hříchy pokládám vaši přílišnou lásku, hm, hm, k moři a pohrdání radami a přáními starého člověka, který podle poslední vůle vašeho otce a na základě zákonů této země se stal vaším

poručíkem."

"Posad' se, Cecílie, vidíš přece, že tvůj strýček si dal říct a vypije s námi šálek kávy," řekla Kateřina vesele, aniž jediným slovem reagovala na plukovníkovy výtky.

"Zapomněla jste na ty tři zadržené muže, na pana Dillona a na našeho hosta kapitána Borroughcliffa," připomněl Howard.

"Pan Dillon tady může zůstat, jestli si přeje, a kapitánovi Borroughcliffovi stačí vzkázat, že ho rády u nás uvidíme. Jsem jako žena na něho velice zvědavá. A pokud jde o ty tři..." Kateřina se na chvíli odmlčela, jako by hledala nejvhodnější slova, "proč byste je nemohli vyslechnout zde? Možná že to jsou docela nevinní, slušní lidé, nešťastní ztroskotanci, kteří potřebují pomoci."

"Myslím, že na tom, co říká slečna Plowdenová, něco je," souhlasila Alice Dunscombeová. "Říká se, že v noci za té hrozná vichřice ztroskotalo blízko našeho pobřeží několik lodí. Dnes se už málokdo vyzná ve zdejších vodách. Mnoho zkušených námořníků doplatilo na válku a na nejisté poměry. Byli mezi nimi i takoví, kteří dovedli proplout kolem Ďáblova spáru i za nejtemnější noci. Bohužel většina jich je už na pravdě boží a jiní museli opustit zem, ve které se narodili."

"Mnozí z těch, o nichž mluvíte, byli obyčejní lupiči a piráti, a o ty není co stát."

Alice se začervenala: "Snad někteří porušili zákony, ale to neznamená ještě, že jednali z nečestných důvodů."

"Přejete si, pane plukovníku, abychom ty tři muže vyslechli?" přerušil Alici Dillon. "Snad od nich získáme dost informací, podle nichž bychom mohli nakreslit mapu celého našeho pobřeží. A za to nám bude i sama admirálita vděčná."

Kateřina Plowdenová prudce vstala, obrátila se k Howardovi a vybuchla: "Bylo by nejlíp, kdybyste si ty ztroskotance vyslechli co nejdřív, pak si alespoň nebudete vyčítat, že jste zbytečně zdržovali nešťastné lidi."

Cecílie přešla na protější stranu pokoje, usedla vedle Alice a začala si s ní něco šeptat.

Dillon se ještě jednou zeptal, zda si plukovník přeje, aby přivedl zadržené námořníky, a když Howard přikývl, s velkým spěchem opustil pokoj.

"Kryštof je velice schopný mladý muž," začal chválit Dillona plukovník. "Doufám, že ho jednoho dne uvidím v hermelínu. Musíte tomu, co říkám, rozumět obrazně, a ne doslovně. V teplém podnebí, jaké panuje v Karolíně, by se kožešiny špatně nosily. Věřím, že se mne páni ministři zeptají na radu, až budou jednat o tom, koho mají jako soudce poslat do poražených kolonií. V tom ohledu se Dillon může na mne spolehnout, určitě se za něho přimluvím. Věřím, že i vy, slečno Plowdenová, jste přesvědčena o tom, jak vynikající a spravedlivý soudce bude z Kryštofa Dillona."

Kateřina se kousla do rtu: "V tomto pŕípadě bych se ráda řídila zásadou, kterou se řídí pan Dillon: konečný úsudek si udělám, až se na vlastní oči přesvědčím."

Když se ozvaly na chodbě kroky, dodala Kateřina kousavě: "Jak vidět, pan Dillon si pospířil. Už jsou za dveřmi..."

"To je celý on," pochvaloval si plukovník. "Soudce má jednat rychle a bez velkých průtahů, jako na vojně. Udělám všechno, abych přesvědčil ministry Jeho Veličenstva..."

Starý voják musel přerušit své úvahy, co všechno udělá ve prospěch Kryštofa Dillona, až se podaří vojskům anglického krále pokořit vzbouřivší se kolonisty, poněvadž někdo zaklepal na dveře. Napřímil se a řekl: "Vstupte!"

Cecílie a Alice se na sebe podívaly a dělaly, že je nezajímá, kdo vstoupí, jen Kateřině se nepodařilo skrýt zvědavost.

První vešel Dillon, za ním kapitán Borroughcliffe, jehož chůze byla poněkud vratká. Tvářil se méně zádumčivě než ve chvíli, kdy ho plukovník opustil. Ostatní zůstali na chodbě.

"Dovolte, slečno Plowdenová, abych vám představil svého přítele kapitána Borroughcliffa. Už dávno si přál vás poznat."

Kateřina se usmála a odpověděla poněkud dvojsmyslně: "Ani nevím, jak bych panu kapitánovi poděkovala za pozornost, kterou nám prokazuje."

Borroughcliffe se chvíli upřeně díval na Kateřinu, jako by přemýšlel, jak nejzdvořileji odpovědět. "Jediný váš úsměv, slečno, by byl pro mne dostatečnou odměnou za to, kdybych mohl splnit jakékoliv vaše přání," řekl zvýšeným hlasem.

Kateřina se usmála a tvářila se teď mnohem příjemněji, než jak se obyčejně tvářivala na lidi, kteří nosili stejnokroj anglického důstojníka.

"To je slečna Dunscombeová, dcera velmi známého pastora ze zdejší farnosti," plukovník mírným pohybem ruky ukázal na Alici. "Přichází k nám někdy na návštěvu, bohužel ne tak často, jak bychom si přáli."

"Slečno Howardová, dovolte, abych vám představil kapitána Borroughcliffa, který se ochotně uvolnil v těchto těžkých dobách hájit zdejší opatství."

Cecílie vstala a také ona se usmála na nového hosta. Ten, jako by nebyl schopen slova, se upřeně díval na pohlednou dívku, pak zkřížil ruce na prsou a hluboce a beze slova se uklonil.

Po tomto obřadném představování plukovník požádal Dillona, aby dal předvést zadržené muže.

KAPITOLA XII

Tři muži, kteří vstoupili do pokoje, nebyli přítomností dívek nijak překvapeni. Měli na sobě obnošené námořnické stejnokroje a beze slova uposlechli kapitána Borroughcliffa, když je vyzval, aby se postavili do kouta.

"Doufám, že jste dobří a věrní poddaní Jeho Veličenstva," oslovil je plukovník Howard, "nesmíte se divit, že jste byli zadrženi, časy jsou zlé, opatrnosti nikdy nezbývá. Jestli se ukáže, že jste pořádní občané, nic se vám nestane. Dostali jsme zprávy, že se nepřítel chystá napadnout naše pobřeží. Možná že to nevíte, blízko našich břehů se objevily dvě lodi vzbouřenců. Ti ničemové jsou schopni všeho. Rozumíte? Všeho."

Dal si záležet na každém slově. Tři muži v koutě ho pozorovali se zájmem, a když se Howard zmínil o lodích vzbouřenců, dva z nich na sebe nenápadně mrkli.

"Musím přiznat," pokračoval plukovník, "že nemáme jediný důkaz, že byste měli něco

společného s nepřítelem. Poněvadž jste však nešli po hlavní silnici, ale po jedné z postranních cest, musíme vám, jak už jsem řekl, z opatrnosti položit několik otázek. Doufám, že je zodpovíte pravdivě. Tedy: odkud přicházíte a kam máte namířeno?"

"Jdeme ze Sunderlandu do Whitehavenu," odpověděl tichý, hluboký hlas.

Alice Dunscombeová vstala a začala se rozhlížet po pokoji. V jejích očích se objevil strach.

"Udělal se vám nevolno?" zeptala se plna účasti Cecílie Howardová. "Dovedu vás do vašeho pokoje."

"Slyšela jste to? Nebo se mi to jenom zdálo?" Alice byla bledá a třásla se na celém těle.

"Nic zvláštního jsem neslyšela," odpověděla Cecílie udiveně.

Alice nespouštěla zrak ze tří mužů, kteří stáli v koutě. Pak si zastřela oči, jako by se snažila nevidět nějaký přelud, a požádala Cecílii a Kateřinu, aby ji vyvedly z pokoje. Plukovníka Howarda, Kryštofa Dillona i kapitána Borroughcliffa, kteří jí také chtěli pomoci, pohybem ruky odmítla.

Teprve když se octla na chodbě, trochu se vzpamatovala. "Zdálo se mi, že slyším hlas, který přichází z jiného světa," zašeptala. "Bůh mne trestá za to, že jsem nikdy nepřestala myslet na toho člověka."

"Blouzní," zašeptala Kateřina. "Pomátla se asi."

"Asi ano," odpověděla Alice, která rozuměla, co Kateřina řekla. "Hlas, a ještě k tomu v tomto domě. Je to hrozné. Už mi je líp, je mi úplně dobře, prosím, odved'te mne," řekla trhaně.

"Jste nemocná, Alice, a já vás neopustím, kdybyste nevímcu dělala," prohlásila Cecílie.

"Děkuju vám," Alice se vděčně podívala na Cecílii, "Kateřina by se měla vrátit do pokoje, hosté čekají na kávu."

Když obě dívky odvedly Alici do jejího pokoje, Kateřina se vrátila, ale Cecílie se rozhodla zůstat.

Sotva Kateřina vešla do pokoje, kde tři zadržení námořníci pořád ještě stáli v koutě, plukovník přerušil výslech a zeptal se: "Už je to s Alicí lepší? Udělalo se jí nevolno, nebo je to něco vážnějšího?" A když Kateřina odpověděla, že to byla jenom chvilková nevolnost, Howard pokračoval ve vyslýchání.

"Myslím, že teď je celá věc jasná," řekl, "opustili jste svou práci v Sunderlandu a šli jste do Whitehavenu, kde máte příbuzné, poněvadž jste si chtěli víc vydělat. Tenhle výklad se mi zdá logický, proto se mu dá věřit."

"Nerad bych vám, pane plukovníku, odporoval," řekl mírně kapitán Borroughcliffe, "nedovedu však pochopit, proč tak statní a silní námořníci běhají po Anglii za prací,

zatímco je třeba každé šikovné ruky v boji proti vzbouřencům."

"V tom něco je, v tom něco je," souhlasil plukovník. Znovu se obrátil k mužům v koutě: "Nechtěli byste bojovat proti Francouzům, hoši? Co tomu říkáte? A taky proti mým krajanům, kteří se ze samé zaslepenosti vzbouřili proti našemu milostivému králi? Tady je pět guineí pro každého z vás, dostanete je, jakmile vstoupíte na palubu Alacrity. Můžete to udělat hned zítra, Alacrity kotví sotva dvě míle odtud."

Jeden z mužů se dychtivě zadíval na peníze v plukovníkově dlani: "Je ta Alacrity dobrá loď?" zeptal se. "A jak se tam jí?"

"Výtečně! Za to vám ručím, tam si pochutnáte," předešel plukovníka Borroughcliffe. "Je to jedna z nejlepších lodí, jakou jsem kdy viděl. A já prošel nějaký kus světa! Nepochybuju, že vy také. Znáte námořní základnu v Cartageně ve Španělsku?"

"Samozřejmě že znám. Velice dobře ji znám," odpověděl námořník dychtivý peněz bez rozmýšlení.

"Opravdu? A viděl jste v Paříži palác, kterému se říká Tuilerie? Proti Alacrity je to úplná psí bouda."

"Viděl, pane, na vlastní oči," odpověděl námořník. "A musím říct, že bych tam docela rád bydlel."

"Čert vzal tyhle námořníky," zabručel Borroughcliffe. "Prolezou kdejaký kout světa a člověk neví, na co by se jich mohl zeptat, aby neslyšel vždycky stejnou odpověď: 'To se ví, že to znám.' Dovedete si představit, že takový chlap se někdy díval na palác francouzského krále?" zeptal se kapitán Kateřiny. Ta neodpověděla, jen se neustále dívala jako očarovaná na zadržené námořníky.

Zato plukovník Howard pokáral anglického důstojníka: "Přestaňte, Borroughcliffe, s těmi svými pohádkami, to, co povídáte, se hodí pro děti. Jestli jsou tihle muži opravdu tím, za co se vydávají, jestli jsou to námořníci, musíme jim říci pravdu."

"Chtěl jsem jenom potvrdit, že Alacrity je loď neobyčejně pevná a neuvěřitelně prostorná. Říkám to nejenom proto, že je to pravda, ale také proto, že bych rád tyto tři muže získal do služeb Jeho Veličenstva," omlouval se kapitán Borroughcliffe.

"Co tomu říkáte, hoši?" zeptal se plukovník. "Slyšeli jste, jak pěkně mluvil kapitán Borroughcliffe o Alacrity. Teď je na vás. Sami se musíte rozhodnout. Chcete sloužit? Dám vám nalít skleničku. Peníze vám budou vyplaceny, jakmile nám velitel lodi oznámí, že jste byli zařazeni do služeb našeho krále."

Kateřina napjatě pozorovala muže stojící v koutě. Zdálo se jí, že jim při plukovníkově přemlouvání přelétl po tváři ironický úsměv. Námořník, který mluvil za ostatní, odpověděl

se stejným klidem jako prve: "Odpusťte mi, pane, mou upřímnost. Jsme zvyklí na daleké plavby, Alacrity je určena jen pro pobřežní službu a na francouzské nebo americké lodi rozhodně nestačí."

"Jestli vám dobře rozumím, chtěli byste raději sloužit na některé válečné lodi. V tom případě musíte do Yarmouthu, tam jsou lodi, kterým se nevyrovná žádná loď na světě," řekl plukovník hrdě.

"Možná že by dali přednost lehčímu a veselejšímu životu u pěchoty," vmísil se do řeči kapitán Borroughcliffe. "Tam se člověk nemusí bát bouřek a vichřic a taky nemusí mít strach, že se pořádně nenají."

"Nepochybujeme o tom, že všechno, co říkáte, pánové, je pravda," odpověděl mluvčí zadržených mužů, "ale my se těžké práce a dřiny nebojíme. Na moři jsme doma. Bohužel o vojenské službě nemáme ani ponětí. Jen těžko rozeznáme jeden konec pušky od druhého."

"To je ovšem vážný nedostatek," řekl Borroughcliffe zklamaně, pak však zničehonic zavelel: "Pozor! Vpravo hled'!"

Mluvčí zadržených mužů a jeho soused po pravé straně sebou ani nehnu, ale třetí muž vypjal prsa a prudce trhl hlavou doprava.

"Jak vidím, naučili byste se vojenskému řemeslu velice rychle," zasmál se Borroughcliffe. "Bude nejlíp, když tu zůstanete do rána. Jistě jste, pane plukovníku, stejného názoru. Rád bych, aby tihle muži přečkali noc v lepší místnosti, než je strážnice, avšak za dozoru mých vojáků."

"Jednejte, jak uznáte za vhodné, kapitáne," přitakal Howard, "nerad bych však, aby se v mém domě necítily dobře. Snad by mohli přespat v některém pokojíku v jižním křídle nad místnostmi pro služebnictvo."

"Budeme pro ně potřebovat tři pokoje, pane plukovníku. Každý musí bydlet v jednom, i kdybych se měl vzdát vlastní postele," prohlásil rozhodně kapitán Borroughcliffe.

"Místností je tu dost, také příkrývky nám nechybějí, a pokládáte-li za nutné ty muže hlídat, je to vaše věc. Já se domnívám, že jsou to poctiví, slušní lidé, kteří budou rádi bojovat proti nepřátelům našeho krále."

"O tom si promluvíme později," řekl suše kapitán. "Už bychom neměli zneužívat trpělivosti slečny Plowdenové, ostatně vychladlá káva chutná pramizerně," řekl plukovník netrpělivě. "Vy se tu, Dillone, vyznáte. Víte, kde jsou ty tři pokojíky, o nichž jsem právě mluvil?"

"Rád je tam dovedu," ochotně se nabídl Dillon. "Podle mého názoru jednáte, kapitáne, moudře. Opatrnosti nikdy nezbyvá."

Kateřina Plowdenová zůstala v pokoji na chvíli sama. Z její tváře zmizelo obvyklé veselí,

a teprve když uslyšela na chodbě kroky vracejícího se plukovníka, začala připravovat svačinu.

"Domnívám se, že je zbytečné zabývat se těmi lidmi," řekla, když zjistila, že plukovník je v dobré náladě. "Dillon si ani tentokrát neodpustil, aby nedělal lidem zbytečné potíže."

"To přece nebyl Dillon, kdo je dal zadržet," bránil plukovník muže, jenž se chtěl stát nejvyšším soudcem v pokořených koloniích.

"Obávám se, že celá tahle záležitost skončí ostudou, jen co si lidé začnou o opatství povídat ještě horší věci, než si povídají dosud. Nechte měsíc dělat Dillona, co by chtěl, a vašemu domu nikdo jinak neřekne než žalář," nepovolovala Kateřina.

"Vím, že nemáte Kryštofa ráda, slečno Plowdenová, přesto však si myslím, že je to slušný a čestný muž. Jeho matka byla má sestřenice. Dillonové pocházejí ze starého irského rodu a byl bych rád, kdybyste také vy přišla k názoru, že za jméno Dillon se nikdo nemusí stydět, jako se nikdo nemusí stydět za jméno Howard."

"Před necelou hodinou jste se na mne zlobil, že jsem řekla, že by lidé mohli s vaším jménem spojovat slovo žalářník. A teď svým vlastním jednáním svolujete k tomu, aby se tak skutečně stalo."

"Obávám se, slečno Plowdenová, že jste zapoměla, že rozkaz k zadržení těch tří mužů dal důstojník Jeho Veličenstva," zčervenal plukovník zlostí.

"Dosud jsem byla přesvědčena, že tolik vychvalovaná britská ústava chrání lidi, kteří přistanou na březích této země. Poprvé jsem o tom začala pochybovat, když jsem zjistila, že na většinu černochoů, které jste s sebou přivezl z Ameriky do Anglie, se krásná slova anglické ústavy nevztahují."

Plukovník prudce vstal, snažil se ovládnout a teprve za chvíli s velkým přemáháním řekl: „O tom, je-li britská ústava nejlepší na světě, nebo ne, se nebudu s nikým prít. Je nepopíratelné, že na těchto ostrovech panuje svoboda. Stejně je nepopíratelné, že americký Kongres udržuje naše kolonie pod svou mocí jenom násilím. Každý ví, jaká je tam bída." Plukovník se na chvíli odmlčel — sám se asi obdivoval své výmluvnosti, pak zhluboka vzdechl a pokračoval: "Pamatujte si, slečno Plowdenová, že jenom na britských ostrovech lze najít svobodu. To je má šedesátiletá zkušenost. Vím, že máte na věci jiný, nesprávný, a smím-li tak říci, nebezpečný názor, proto vás prosím, abyste o tom, co jsem vám právě řekl, přemýšlela. Je to ve vašem vlastním zájmu."

Plukovník Howard se znovu odmlčel, sklopil oči, pak se nejistě podíval na Kateřinu a sotva slyšitelně poznamenal: "Pokud jde o ty černé, o nichž jste se zmínila, byla to nevděčná, rebelantská sebranka."

Po těchto slovech se napřímil a opustil pokoj. Kateřina chvíli naslouchala, jak se vzdalují

po kamenité chodbě kroky starého, zklamaného vojáka. Pak se rozhodla, že navštíví Cecílii a že se jí zeptá, zda také ona poznala mezi zadrženými muži Eduarda Griffithe.

KAPITOLA XIII

Bylo už pozdě, když tři zadržení muži byli uvedeni do pokojíků, které se měly stát jejich vězením. Na chodbě byla postavena stráž, tak aby viděla na všechny tři místnosti.

Kapitán Borroughcliffe s radostí přijal pozvání plukovníka Howarda, aby se, až budou zadržení muži pod zámek, zastavil na skleničku madeiry. Dillon se v jídelně už neobjevil. Když se plukovník ptal Dillonova sluhy, kde je jeho pán, sluha neurčitě naznačil, že pan Kryštof odejel, aby se časné zrána mohl účastnit lovu.

Zatímco ticho, které teď zavládlo v bývalém opatství, bylo chvílemi přerušováno výbuchy

smíchu dvou vínem rozveselených společníků a poryvy větru, otevřely se na jedné z chodeb Howardova domu tiše dveře. Kateřina, těsně zahalená do pláště, s lucernou v ruce, se opatrně rozhlédla. Chvíli stála bez pohnutí a naslouchala, pak se obrátila do pokoje, kývla hlavou a vyšla na chodbu. Za několik vteřin se ze dveří vynořily další dvě postavy. Také ony držely v rukou lucerny.

"Ještě jsou vzhůru," zašeptala Cecílie. "Mám strach, že nás uslyší, to by znamenalo pro tamty..."

"Jen se neboj," přerušila jí šeptem Kateřina. "Když má plukovník před sebou láhev a dobrého společníka, nevidí a neslyší. Teď už nemůžeme zpátky. Jestli jim nepomůžeme, dopadne to s nimi špatně."

"Měly jste si to dobře rozmyslet," vyčítavě řekla Alice Dunscombeová. "Ani nevíte, jaké nebezpečí vám hrozí. Jste mladé a máte odvahu, ale to přece není všechno.. ."

"Jestli myslíte, že bychom se měly vrátit," Cecíliin hlas se chvěl strachem.

"Teď už je pozdě," odpověděla s nečekanou rozhodností Alice. "Veďte nás, Kateřino."

Došly na konec chodby, tam zůstaly stát, a když se přesvědčily, že vzduch je čistý, sestoupily po úzkých schodech do přízemí a dveřmi, které nebyly zamčené, vyšly na nádvoří. Ucítily prudký závan větru dujícího od moře, skryly lucerny a pospíchaly k přístavku, přilepenému k hlavní budově. Těžké dubové dveře toho nepěkného stavení byly pootevřeny. Tři mladé ženy jimi vklouzly dovnitř.

"Už na nás čekají," zašeptala Kateřina, "Chloe udělala to, co jsem jí nařídila. Jestli služebnictvo už spí, mohl by se útěk podařit."

V místnosti určené pro zaměstnance starého opatství nebyl kromě starého černocho, který tvrdě spal, nikdo.

Kateřina, která zde znala každý kout, vedla obě mladé ženy k dlouhé chodbě, na jejímž konci bylo schodiště. Sotva na něm udělaly několik kroků, zastavily se. Kateřina položila prst na ústa. Jen několik kroků před nimi byly pokojíky, do nichž odvedla stráž zadržené muže.

"Strážný stojí na chodbě," zašeptala, "myslela jsem, že je venku před domem. Co teď?"

"Měly bychom se vrátit," polekaně navrhovala Cecílie. "Zítřka poprosím strýce, aby ty tři pustil. Slíbí, že to víckrát neudělají, a bude to vyřízeno. Strýček mi dosud vždycky vyhověl."

"Ráno bude pozdě," odporovala Kateřina. "Viděla jsem toho ničemu Dillona sedat na koně. Říkal, že jede na hon, ale já vím dobře, co znamená ten jeho zlý pohled, a taky si dovedu domyslet, kam jel. Jestli Griffith do rána nebude pryč, bude ho to stát krk."

"Přestaňte, prosím vás," prohlásila rozrušeně Alice. "Teď už nemůžeme zpět." Udělala

několik kroků, když se ozval drsný hlas strážného:

"Kdo tam? Heslo!"

"Co to má znamenat?" duchapřítomně se zeptala Kateřina. "Jsme zde přece doma, copak nás nepoznáváš? Bydlíme tady. Chtěla bych vědět, proč se tu potloukáš. Tady nemají vojáci co dělat."

"Mám rozkaz hlídat tyhle tři pokoje. Jsou tam zadrženi námořníci," odpověděl voják úslužně.

"Jací zadrženi námořníci? O žádných nevím. Co udělali ti chudáci?"

"To přesně nevím, myslím si ale, že jsou to dezertéři."

"A proč je, když jsou to dezertéři, neposlali do vězení? Proč je nechávají tady? Náš dům přece není vězení!"

"Na to se budu muset zeptat strýčka," dodala Cecílie a odkryla si tvář. "Ten dům patří také mně. Otevři mi ty pokoje. Vidím, že máš klíče."

Strážný váhal. Nevěděl, zda má poslechnout ženu, o níž věděl, že je příbuznou plukovníka Howarda, nebo zda se má přísně držet rozkazu, který mu dal jeho velitel. Nakonec podal Cecílii klíče.

"Mám rozkaz nepouštět vězně ven, ale nikdo mi nenařídil, abych nikoho nepustil dovnitř," řekl vychytrale. "Až skončíte návštěvu, klíče mi, prosím vás, vraťte."

Cecílie kývla na souhlas a chvějící se rukou se snažila vsunout jeden z klíčů do zámku. Když Alice viděla, jak se to Cecílii nedaří, vzala jí klíče z ruky a obrátila se na strážného: "Říkáš, že jsou tři? Jsou to staří lidé?"

"Nejsou," odpověděl voják. "Mladíci to jsou, pěkně by jim slušel vojenský kabátec. Jenže jestli dezertovali, pánbůh s nimi."

"Ptám se," pokusila se vysvětlit svou zvědavost Alice, "protože jeden můj známý udělal taky takovou hloupost a pak se dal najmout na loď."

"Tohle nejsou žádní jelimánci, kteří z takových věcí nemají rozum. Tomu, co je v posledním pokoji, je asi třicet, kapitán si myslí, že určitě sloužil v armádě. Nařídil mi, abych si na něho dal zvlášť pozor. Vedle v pokoji je mladík, opravdovej fešák, mně samotnému je líto, když si pomyslím, co ho čeká. Ten třetí asi o vojně moc neví. Vypadá jako mladej farář."

"Zajímavé, zajímavé," opakovala Alice. "Myslím si ale, že po dobrém člověk s lidmi víc pořídí než po zlém. Tady máte dva šilinky a běžte na druhý konec chodby, odtud sem uvidíte stejně dobře, a počkejte, než se vrátíme. Zkusíme těm lidem domluvit, aby řekli, kdo vlastně jsou."

Voják přijal nabízené peníze, nejistě se rozhlédl, pak si ale řekl, že se celkem nemůže nic

stát. Kdyby vězni chtěli prchnout, museli by kolem něho. A on bude přece stát u schodiště a tam mu ani myš neproklouzne.

Když byla Alice přesvědčena, že je strážný už nemůže slyšet, zašeptala: "Musím vám něco říct. Večer jste si myslely, že jsem se pomátla, ale já jsem slyšela hlas člověka, kterého, kterého.. . znám," zakoktala. "Mohla bych odpřisáhnout, že je to on. Víím také, že bojuje na straně Američanů. Prosím vás, slečno Plowdenová, nehněvejte se na mne, že jsem vám chtěla namluvit něco o přeludu. Narodila jsem se na těchto ostrovech a musím se přiznat, že jsem na opatství nepřišla na zdvořilostní návštěvu. Ráda bych zabránila zbytečnému prolévání krve." Alice Dunscombeová mluvila tiše, přerývaným hlasem.

"Proč se tedy nechcete s tím člověkem setkat?" zeptala se Kateřina. "Běžte za ním a my se zatím podíváme na ty dva."

Alice kývla na souhlas hlavou, poprosila jenom, aby zakleपालy na zeď, až skončí rozhovor.

Když Kateřina s Cecílií vstoupily do jednoho z pokojů, spatřily na špinavé přikrývce ležet mladého muže. Spal tvrdě, těžce a nepravidelně oddychoval. Cecílie si posvítla na jeho obličej a chvíli ho nehnutě a mlčky pozorovala.

"Je to on, vid'?" zašeptala Kateřina.

Cecílie nebyla chvíli schopna slova, na špinavé přikrývce ležel Eduard Griffith. "Je to on," řekla tak tiše, že ji bylo sotva slyšet. "Musíme ho zachránit. To je šílenství, odvážit se něčeho podobného."

"Probud' ho," radila Kateřina.

"Eduarde, Eduarde Griffithi," zašeptala Cecílie. "Probud' se, prosím tě, Eduarde!" Griffith sebou ani nepohnul.

"Toho neprobudíš šeptáním. Zacloumej s ním pořádně."

"Griffithi," znovu zašeptala Cecílie, ale tentokrát se dotkla Griffithovy ruky.

Vyskočil, jako by ho blesk zasáhl. V jedné jeho ruce se objevila dýka, v druhé pistole.

Cecílie se tak polekala divokého výrazu v Griffithově tváři, že mimoděk ustoupila o krok.

"To jsem já, Eduarde, Cecílie Howardová. Ráda bych ti pomohla," řekla omluvně.

"Poznala jsem tě i v tom tvém přestrojení."

"Konečně," vydechl Griffith.

"Musíte odtud pryč. Je to šílenství, co děláte, Eduarde," mluvila teď rychle Cecílie.

"Vidím, že pan Barnstable nejenže rozluštil tu mou škrabanici, ale dal ji kdekomu přečíst," Kateřina se tvářila, jako by ji bůhvíjak mrzelo, že Barnstable dal přečíst její dopis Griffithovi.

"Křivdíte mu," snažil se hájit svého přítele Griffith. "Co je v tom špatného, že mi ukázal

plánek opatství? Máme-li splnit úkol, který nám uložili, má ten plánek pro nás cenu zlata."

"Dovedete si najít výmluvu velice rychle, to se nedá upřít," nechtěla povolit Kateřina. "Proč ale posílá ten hrdina z Arielu někoho jiného, aby splnil úkol, který by měl podle mého mínění splnit on sám?"

"Obávám se, že si nerozumíme, slečno Plowdenová. Jsme vojáci, já i Barnstable. Nemůžeme si dělat, co bychom chtěli. Musíme plnit rozkazy svého velitele."

"Pak by ovšem bylo nejlépe, kdybyste se co nejdříve vrátili domů, tam potřebují vojáky víc než tady," řekla Cecílie, která se bála, aby se z vzájemné výměny názorů mezi Kateřinou a Griffithem nestala hádka. "Až Angličané odtáhnou z naší země, a já věřím, že se to jednoho dne stane, i my se vrátíme."

"I já věřím, že jednoho dne zvítězíme. Velmoc, jakou je Anglie, není možné porazit za den. Proto když mne žádáte, abych se vrátil do Ameriky bez vás, odsuzujete mne k dlouhodobému vyhnanství. Uvědomila jste si to, slečno Howardová?"

"Obávám se, Griffithi, že jsi na něco zapomněl. Člověk nesmí dát přednost svým osobním zájmům před zájmy své země," řekla vážně Cecílie. "Musíš přece vidět věci, jak jsou. Vrať se proto i se svými druhy na loď, pokud ji Angličané nezničí, a snaž se zapomenout na šílené dobrodružství, které by tě mohlo stát krk."

"Musím přiznat, že jsem takové uvítání nečekal," roztrpčeně odpověděl Griffith. "I když jsem se s tebou dnes setkal opravdu jenom náhodou, byl jsem přesvědčen, že se na loď vrátíme spolu, Cecílie."

"Jsi nespravedlivý, Eduarde," bránila se Cecílie, "nikdy a nikomu jsem se ani slovem nezmínila, že bych chtěla opustit svého strýce."

"Byly časy, kdy jsi uvažovala jinak." Griffith se vzdorovitě odvrátil od ženy, kterou tolik miloval.

Na Cecíliině tváři se objevil temný ruměnc. "Dobře že mi připomínáš mou někdejší nerozvážnost. Vidím, že jsem se rozhodla správně."

"Nechtěl jsem ti nic vyčítat. Jestli ses ve mně zklamala, myslíš-li, že nejsem tím, za co jsi mne kdysi pokládala, řekni to prosím otevřeně..."

"Nic takového si nemyslím a také jsem nic takového neřekla," Cecílie udělala odmítavý pohyb rukou. "Ale od té doby, co jsme se viděli naposledy, se mnohé změnilo. Především jsem o rok starší a o něco zkušenější. A co je snad ještě důležitější: tehdy žil můj strýc mezi svými přáteli, dnes je sám, cizí mezi cizími. Jsem jediná živá duše, na kterou se může spolehnout. Má mne rád a já si ho vážím."

"I přesto, že ti brání, abys udělala to, co pokládáš za správné? Vidím, že jsem si tvůj vztah ke mně špatně vyložil. A také tvé dnešní politické názory jsou jiné, než byly kdysi. Musíme

si oba uvědomit starou pravdu: nemají-li dva lidé společný zájem, nemají si co říci."

"Já si zase myslím, že nejdůležitější je, aby se dva lidé měli rádi," přerušila ho Kateřina Plowdenová. "Dovedu však dobře pochopit, o čem právě mluvila Cecílie. A to je také důvod, proč ani já zatím nemohu odejít. Přiznávám, že jsem už několikrát chtěla utéct, zejména když jsem viděla, s jakou povýšeneckou nedůvěrou se Angličané dívají na obyvatele svých kolonií."

"Znám Anglii i Angličany dobře," odpověděl Griffith. "Jsou pyšní a zarputilí. Nechtějí dopřát jiným, co mají sami, a přitom mají plná ústa řeči o svobodě." Američan mávl rezignovaně rukou. "Pro Barnstablea to bude smutná zpráva, až mu povím, že slečna Plowdenová odmítla opustit své svatoruthské vězení."

"Nerada bych, abyste mi špatně rozuměl, pane Griffithi; nemluvila bych tak, kdybych si nemyslela, že člověk musí mít ohled na lidi, kteří k němu byli dobří," pevně odpověděla Kateřina.

"Někdo jde," zašeptala Cecílie.

Na chodbě se ozvaly kroky. "Povídáš, Petersi, že ten člověk vypadá jako voják? Otevři teda dveře, ať se na něho podívám." Dívky poznaly hlas kapitána Borroughcliffa.

"To není jeho pokoj, pane," odpověděl strážný ustrašeně. "Ten je v posledním pokoji na konci chodby."

"Jak to víš, chlape? Hned mě tam doved'! Konečně, co na tom záleží, kde kdo bydlí? Důležité je, abych ho dostal na vojnu."

Chvíli bylo ticho, pak se znovu ozval ustrašený strážný:

"Myslel jsem, že chcete vidět toho, co přišel s černou holí.

Klíče od jeho pokoje jsem nechal na druhém konci chodby."

"Tak teď už toho mám dost, ty darebáku! Copak ti nikdo neřekl, že strážný musí mít vždycky klíče u sebe? O tomhle si ještě promluvíme. Hned mi ukaž toho člověka, co dovede tak dobře udělat vpravo hled'!"

"Kapitán je tak opilý, že ani nevidí, že jsme nechaly klíč ve dveřích," zašeptala Kateřina. "Co teď?"

"Nechci, abyste kvůli mně cokoliv riskovaly," řekl Griffith. "Jsem přesvědčen, že nám nic neudělají. I kdyby nás nepustili, je tu ještě Barnstable, ten si s těmi zelenáči pana Borroughcliffa už poradí."

"Nerada bych, aby došlo ke zbytečnému prolévání krve," zhrozila se Cecílie.

"Už jsou tu zas," zašeptala Kateřina.

Kroky se zastavily přede dveřmi pokoje, v němž byly obě dívky. Někdo uchoopil za kliku.

Ve dveřích stál strážný.

"Je tu kapitán Borroughcliffe, a já vás tu už nenechám ani minutu, i kdybyste mi padesát guineí dávaly!" vyrazil ze sebe.

"Jenom klid, příteli," snažila se vojáka upokojit Cecílie.

"Proboha vás prosím, slitujte se nade mnou a už jděte. Slečna, co byla ve vedlejším pokoji, už na vás čeká. Prosím vás, už běžte," sepjal strážný ruce.

Věděly, že voják bude neoblomný, že musejí rychle odejít.

"Ráno vám pošlu něco k jídlu," slibovala Cecílie. Vyšly po špičkách na chodbu, tam už stála Alice a tiše plakala.

KAPITOLA XIV

Vězeň, s nímž se Alice Dunscombeová chtěla setkat, ještě nespal. Seděl na staré židli zády obrácen ke dveřím a díval se oknem na nehostinnou krajinu, nad níž se hnala bouřka. Snad ani neslyšel, jak se otevřely dveře, obrátil se, teprve když na něho dopadlo světlo lucerny.

"Čekal jsem, že přijdete, věděl jsem, že jste mne poznala po hlase," řekl bez nejmenšího vzrušení. "A také jsem si byl jist, že mne neprozradíte."

Alice Dunscombeová beze slova klesla na židli, těžce oddechujíc.

"Nebyl to tedy přelud," řekla po chvíli rozechvělým hlasem, "ale skutečnost, bohužel hrozná skutečnost. Proč jste se stal tím, čím jste? Proč bojujete proti své vlastní zemi? Jakého zločinu se chcete dopustit tentokrát?"

"To, co říkáte, je kruté. Byly časy, kdy byste mne byla přivítala mnohem vlídněji než dnes."

"To nepopírám. Kdysi jsem vám slíbila věrnost, bohužel tehdy jsem si neuvědomila, že člověk může mít povinnosti, které musí za každou cenu splnit. Pánbůh mne za to potrestal vašimi vlastními zločiny."

"Proč ztrpčujete naše setkání po tak dlouhém odloučení zbytečnými výčitkami? Ještě si pořád myslím, že si máme co říct. Znáám vás příliš dobře a vím, že si uvědomujete, že mi jde o krk. Víám také, že mi pomůžete. Žije ještě vaše matka?" změnil náhle téma rozhovoru.

"Zemřela brzo po smrti mého otce, jsem sama. Člověk, který pro mne tolik znamenal, zapomněl, co slíbil."

Cizinec sklopil oči a začal neklidně přecházet po pokoji. Pak se zastavil a pronikavě se zahleděl na Alici: "Rád bych vám něco vysvětlil. Potom snad pochopíte, proč jsem jednal tak, jak jsem jednal, a budete ke mně spravedlivější. Opustil jsem svou vlast, poněvadž jsem nemohl snášet ten nelidský útisk a nespravedlnost. Nechtěl jsem, abyste se stala ženou psance, proto jste mne tak dlouho neviděla. Musíte mi však věřit, že jsem nezapomněl. Teď jsem tady a rád bych vám dokázal, že jste se mýlila. Chtěl bych vám nahradit otce a

matku."

"Mluvíte, jako byste nevěděl, že váš život visí na vlásku," řekla už mírněji. "Kam byste si mne chtěl odvést? Do londýnského vězení?"

"Nehazarduji bezhlavě se svým životem ani se životem nikoho jiného," řekl chladně. "Nejsem sám. Moji lidé čekají na můj rozkaz a velmi rychle vyřídí ty ubožáky, kterým velí opilý anglický důstojník."

"Tak se tedy přece jenom plukovník Howard nemýlil. Teď je mi jasné, jak mohly nepřátelské lodi proplout mělčinami. Vy jste jim dělal lodivoda."

"Ano."

"Přišel jste jenom proto, abyste zničil ty, o nichž jste kdysi tvrdil, že si jich budete do smrti vážit. Jene, Jene," v jejích očích se objevily slzy.

"Nikomu nebude zkřiven jediný vlas na hlavě, jediný dům nebude zapálen, i ti největší darebáci budou moci klidně spát, to vám, Alice, slibuji, přestože Anglie si v tomto zápase mezi svobodou a otroctvím pěkně zakrvácela ruce. Nepřišel jsem se mstít."

"Pro co jste tedy přišel? Neuvědomujete si, že jste se dostal do léčky? Stačí vyslovit vaše jméno, a za chvíli tu bude tolik lidí, kteří netouží po ničem jiném než vás vidět na šibenici, že je nespočítáte."

"Vědí už o mně, celé pobřeží ví, že jsem zde," odpověděl lodivod opovržlivě, "a ti zbabělci nestačí utíkat před člověkem, kterému tolik ublížili. Nestydím se za to, že mé jméno budí hrůzu mezi anglickými vojáky. Naopak, jsem na to hrdý."

"Tím se nechlubte." Alice se nedovedla ovládnout. "I vy se jednoho dne dočkáte spravedlivé odplaty. A také nevěřte, že lidé zapomenou na to, co jste napáchal. Nevím, co mě zdržuje od toho, abych oznámila úřadům, že jste zde."

Lodivod se zastavil, podíval se na Alici jako člověk, který dobře ví, že ta smutná, zklamaná žena mu neublíží, a řekl mírně: "Alice, vy nejste schopna stát se udavačkou. Vždycky jste byla čestná a spravedlivá. Kdybyste se však pokusila udělat to, o čem jste právě mluvila, stačí, abych prstem hnul, a těch několik vojáků i se svým velitelem se rozprchne do všech koutů světa."

"Jste o tom tak bezpečně přesvědčen? Asi nevíte, že Dillon jel pro pomoc a že tu zanedlouho bude jízda?"

"Dillon?" Cizinec zpozorněl. "Kdo je to? Kdo tomu člověku prozradil, že jsme zde?"

"Díváte se na mne, jako byste si myslel, že jsem to udělala já," řekla vyčítavě. "Nejsem schopna zradit," dodala tiše. „Vím jenom, že Dillon jel pro posily. Za chvíli začne svítat, musíte pryč, Jene, pryč, než bude pozdě."

"O mne se, Alice, nebojte," řekl sebevědomě lodivod. "Jakže se ten člověk jmenuje?"

Dillon? Nepotuloval se kdysi na dvoře krále Jiřího?"

"Je tím, čím nejste vy: je věrným poddaným svého krále," odpověděla stroze, „přestože se narodil v koloniích, které se teď bouří proti vlastní zemi."

"Američan! A přitom je proti svobodě své země! Bylo by dobře, kdyby se mi zdaleka vyhnul. Jestli se s ním někdy setkám, skončí, jako končívají zrádcové. A dozví se to celý svět," řekl lodivod výhružně.

"Ach Jene, ať je to, co říkáte, pravda, nebo ne, nemohu se zbavit pocitu, že to, co děláte, je šílenství. Nevěřím, že se vám podaří změnit svět. Vaše srdce by vám mělo povědět, kde je váš pravý domov."

"Mluvíte hezky, bohužel ale zaujatě, Alice," odpověděl lodivod mírně.

"Pouto s domovem není možno bez hanby a beztrestně přetnout, Jene."

Lodivod se pohrdavě usmál, rozepjal kabát, vyňal z kapsy pergamenovou listinu a podal ji Alici. "Mám se snad za toto stydět? Na této listině je pravoplatná pečeť a pravý podpis krále Ludvíka. Prohlédněte si tento kříž," lodivod podal Alici vysoké francouzské vyznamenání. "Něco takového se nedává pro nic za nic," řekl pyšně. "Proto si myslím, že není správné ani spravedlivé říkat o člověku, kterého si vážili králové, že je sprostým pirátem."

"Vážila bych si všech těchto poct, kterých se vám dostalo, kdybyste je byl dostal od svého krále," klidně odpověděla Alice. "A také si myslím, že by se francouzský král mohl zabývat něčím jiným, a daleko užitečnějším než se povzbudivě usmívat na lidi, kteří se vzbouřili proti vlastnímu panovníkovi. Možná že i on a jeho manželka se jednoho dne dočkají, že se proti nim vzbouří jejich poddaní."

"Jsem hrdý na to, že mne francouzský král vyznamenal za mé služby a že si mne královna váží. Velmi jsem na to hrdý," odpověděl s předstíranou pokorou. "Byl bych rád, kdybyste o francouzské královně nemluvila tak, jak mluvíte. Neznáte ji přece. Je dcerou císaře, manželkou nejmocnějšího krále v Evropě a lidé ji mají rádi."

"Chlubíte se, že se těšíte přízni francouzské královny, a vím také, že se rád pohybujete ve společnosti urozených dam. Našel jste mezi nimi jedinou, která by s vámi hovořila tak otevřeně a upřímně jako já?!t

„Za celých šest let, co jsme se neviděli, Alice, nikdo se mnou nemluvil tak, jako se mnou dnes mluvíte vy," musel přiznat lodivod.

"Jsem k vám upřímná, Jene, poněvadž vím, že se sotva najde člověk, který by se odvážil říci do očí pravdu muži, jenž se stal postrachem britských ostrovů."

"Jste nespravedlivá, Alice! Strašně nespravedlivá. Vidíte ve mně nestvůru, která léká bezbranné ženy a děti. I vy jste uvěřila hanebným pomluvám, které rozšiřují královi

patolízalové, jen aby znemožnili člověka, jehož nemohou porazit. Možná že mé jméno nahání strach důstojníkům královského loďstva, ale proč by se mne měli bát bezbranní lidé?"

"Nevím, jestli je pravda všechno, co se o vás a vašich lidech říká," připustila Alice. "Znám vás dost dlouho a dobře a musím přiznat, že mne nejednou napadlo, že vaši pomlouvači nevědí dost dobře, kdo vlastně jste. Vím však také, že se dovedete neuvěřitelně ovládat a že za vašimi mírnými způsoby se skrývá někdy bezohledná tvrdost."

Pozorně naslouchal, a když Alice domluvila, odpověděl bez nejmenšího náznaku hněvu: "Velmi mne mrzí, že jste i vy uvěřila těm hanebným pomluvám. Nebudu už o nich mluvit. Řeknu vám jenom tolik: věřím v to, za co bojuji, a těmi, kteří mne bezdůvodně pomlouvají, pohrdám."

"Nebud'te tak pyšný, Jene," Alice položila ruku na lodivodovo rameno, "přemýšlejte o sobě i o tom, co o vás říkají lidé. Snad opravdu nejdnete se zlým úmyslem, obávám se však, že lidé, kteří měli vliv na váš život, byli k vám někdy příliš shovívaví."

"Dověděl jsem se dnes večer o sobě mnohem víc, než sám o sobě vím," usmál se lodivod. "Ale nepřišel jsem sem proto, abych se znovu přesvědčil o tom, co všechno může způsobit slina pomlouvače. Mnohokrát jsem se utkal v otevřené, nelítostné bitvě se žoldněři anglického krále, ani jednou jsem se však nechoval zbaběle, nikdy jsem vědomě nikomu neublížil. Mnohokrát jsem si však ověřil starou pravdu, že jazyk pomlouvače je ostřejší a nebezpečnější než meč a že také zanechává hlubší a trvalejší jizvu."

"V tom s vámi, Jene, souhlasím. Nemohu však s vámi souhlasit v ostatních věcech. Podněcujete ke vzpouře, proto už bylo prolito tolik krve na obou stranách a vaše jméno je neblaze známo v nejzastrčenějším koutě ostrovů."

"Je a bude známo všude, kde se bude mluvit o námořních bojích," řekl pyšně.

"Jistě víte, že král podporuje člověka, který přísahal, že vás zničí, a že mu slíbil pomoc, jakou jen bude potřebovat."

"Vím to, dokonce také vím, že ho povýšil do rytířského stavu," usmál se pohrdavě lodivod. "Jen ať mu dá ještě jednu tolik lodí, kolik mu už dal, a mně ať poskytne příležitost utkat se s tím novopečeným rytířem."

"Zapomínáte, že bitvy nevyhrávají vždy ti nejsilnější, právě tak jako závod nevyhrávají ti nejrychlejší."

"To, co říkáte, Alice, si člověk může vyložit, jak chce. Bitvy vyhrávají silní a ti rychlejší dovedou z nich zbaběle utéct. To jsem nejednou zažil. Nedovedete si představit, co jsem vytrpěl vinou urozených darebáků, kteří mi záviděli, kteří zlehčovali mé zásluhy, a sami nebyli schopni nejen něco dokázat, ale ani mne napodobit. Byli tak zlomyslní, že mi

nařizovali něco, o čem věděli, že to nemohu splnit, a že proto přijdu o krk. Musel jsem je bohužel zklamat," ironicky se usmál. "Prosil jsem Francouze, aby mi poskytli třeba tu nejhorší loď, jakou mají. Vyhověli mi. Závist a žárlivost mne oloupily o to, co mi právem patřilo: o poctivé jméno a o slávu. Říkají mi pirát. Ten název mi patří jen proto, že má loď je velmi uboze vyzbrojena, ne proto, že bych se byl někdy choval ke svým nepřítelům jako námořní lupič."

"Nepřemýšlel jste nikdy o tom, že byste se měl vrátit do země, kde jste se narodil, a sloužit věrně svému králi?" zeptala se Alice tiše.

"Nikdy v životě!" Řekl to tak, že už nemohla pochybovat o tom, že to myslí vážně. "Teď víte všechno," pokračoval, "měli bychom proto mluvit o něčem jiném, třeba o tom, proč jsem tady. Mohu se z toho vězení dostat celkem bez velké námahy. S ohledem na vás však nechci zbytečně prolévat krev. Přišla jste proto, abyste mi řekla, jak se odtud dostaneme bez boje?"

"Ráno vás přivedou do pokoje, kde jsme se poprvé setkali," odpověděla Alice. "Slečna Howardová řekne plukovníkovi, že je nutno zjistit, kdo jste, aby se nevinným lidem nestala křivda. Její strýc, plukovník Howard, jí málokdy něco odmítne. U dveří sice bude stráž, ale vy budete moci vyskočit otevřeným oknem a zmizet v houští. Pak si už musíte poradit sami."

"A co se stane, jestli Dillon zjistí, že jste nám dopomohla k útěku?"

"Jsem přesvědčena, že zatím neví, že jste mezi zajatci, i když se mi zdá, že jednoho z vás poznal. Dillonovi jde hlavně o jeho osobní zájem."

"Máte pravdu," přerušil ji lodivod. "Ten mladý Griffith nás svou tvrdohlavostí donutil změnit původní plán, je tedy jen spravedlivé, aby i jeho nevěsta poznala, do čeho nás dostal. Vás, Alice, se celá ta věc netýká. Vy jste tu host, vás bude sotva někdo podezřívát. .."

"Byla bych nerada, kdyby Cecílie měla nějaké nepříjemnosti," řekla Alice starostlivě.

"Vaše obavy jsou zbytečné. Cecílie se má na co vymluvit. Láska dovede mnohé omluvit. S vámi je to jiné. Vy byste dnes už před nikým nepřiznala, že pořád ještě vzpomínáte na člověka, o němž jste před chvílí mluvila s takovým pohrdáním."

Alice Dunscombeová se začervenala. "Proč bych měla mluvit o něčem, co patří minulosti?" Plná rozpaků se odmlčela a teprve za chvíli dodala odevzdaně: "Mohou mi vzít jenom život. A ten jsem kvůli vám, Jene, ještě dnes ochotna obětovat." Její tvář byla bílá jako křída.

"Alice, má dobrá Alice!" Lodivod objal ženu, kterou kdysi tolik miloval. Nebránila se.

V té chvíli strážný zaklepal na dveře, a aniž počkal na vyzvání, vstoupil. "Slečno, musíte

hned pryč," prohlásil přísně.

"Musíte odejít," řekl lodivod. "Je mi to líto. Sejdeme se ještě někdy, než navždy opustím tyto ostrovy?" zeptal se.

"Uvidíme se ráno, Jene," odpověděla tiše.

Vyšla na chodbu a voják otočil klíčem ve dveřích. Lodivod poslouchal, jak se vzdalují kroky ženy, která na něho ani po šesti letech odloučení nezapomněla.

KAPITOLA XV

Když kapitán Borroughcliffe vstoupil do pokoje, který mu strážný odemkl, držel se jen

těžce na nohou. Mlčky pokynul vojákovi, aby se vzdálil, chvíli naslouchal, jak duní kroky strážného po prázdné chodbě, a pak si začal se zájmem prohlížet vězně — kapitána námořní pěchoty Manuala. Přestože venku bylo chladno a sychravé, kapitán shodil se sebe námořnickou kazajku, odložil většinu přestrojení a smutně, zamyšleně seděl na pokrývce. Občas si s ustaranou tváří nervózně pohladil

krk.

"Bud'te zdrav, kamaráde," Borroughcliffe přivrávorál k zajatci a bez jakýchkoliv okolků si sedl vedle něho. "Bud'te zdrav, kamaráde," opakoval. "Hrozí našemu království tak velké nebezpečí, že se pánové musejí procházet po ostrovech v stejnokroji pluku incognitus, incogniti, —torum, —tarum, zatracenej krám, nějak mi ta latina nejde. Prozrad'te mi, příteli, vy jste taky jeden z těch torum?"

Manuál oddychoval poněkud těžce, což byl následek onoho nervózního tření krku. Ihned se však vzpamatoval a odpověděl s přehnanou veselostí: "Můžete si o mně říkat, co chcete, a jednat se mnou, jak chcete, ale tory mně říkat nesmíte!"

"Tak vy teda nejste torům. Dobře. Nejste, tak nejste. Pak ale ministerstvo války muselo zavést novou uniformu, o čemž já nic nevím. Čímpak se vyznamenal váš pluk? Hrdinně zaútočil na pobřežní baterii a rozsekal ji na cucky? Nebo patříte k námořní pěchotě? Je to tak? To koukáte, jak dovedu hádat."

"Je to tak," opakoval hrdě Manual. "Dva roky jsem sloužil u námořní pěchoty, ale před tím jsem byl u..."

"U pěchoty," přerušil ho Borroughcliffe. "Já jsem taky kdysi sloužil u námořní pěchoty, na lodi lorda Howea. Tuhle službu nikomu nezávidím. Musím se přiznat, že jsem vždycky toužil po pevné půdě pod nohama, nakonec se mi podařilo sehnat nějaké peníze a pak jsem na námořní pěchotu už jenom vzpomínal s uznáním." Kapitánovy oči jen zářily, sáhl do kapsy a vyňal z ní láhev. "Mluvit a jenom mluvit, to k ničemu nevede. Brzo by nám vyschlo v hrdle. Přinesl jsem s sebou láhev madeiry — víte, co je to madeira? — a dvě skleničky. Můžeme si při dobrém vínečku pěkně popovídat."

Borroughcliffe vytáhl zátku z láhve. Nalil svému společníkovi sklenku a řekl: "Až do dna." Oba společně mlaskli, jako když vystřelí z pistole, a kapitán Borroughcliffe pokračoval neúnavně ve svém výkladu: "Já mám tyhle láhve rád. Vypadají jako plesnivé, ale je na nich jenom prach a pavučiny. Avšak obsah takové lahvičky nezůstává zbytečně dlouho v žaludku, žene se přímo do srdce a hned se mění v krev. Tak je to." Borroughcliffe si přešel jazykem rty. "Já vás hned poznal," pokračoval. "Hned jak jsem se na vás podíval ještě na té naší strážnici, jak tomu říkají, ale povídám si, udělám tomu starému radost, ať si vás vyslechne on. Býval plukovníkem. Plukovníkem, rozumíte? Já vás už kdysi viděl."

Borroughcliffe hlasitě škytl.

S Manuálem se zatím stala neuvěřitelná změna; přestal se chytat za hrdlo, seděl pohodlně na zemi a se zájmem poslouchal někdy sotva srozumitelný výklad kapitána Borroughcliffa. "Všechno je možné," odpověděl vyhýbavě. „I to, že jsme se už někde setkali. Ale já už sloužím pěknou řádku let, a taky si nemůžu vzpomenout, kde to bylo. Nebyl jste někdy zajat?"

"Naštěstí nebyl," s rozhodností prohlásil Borroughcliffe. "Zažil jsem těžké časy, ale taky časy slavné, pobili jsme mnoho lidí, kterým se nesprávně říkalo vzbouřenci. Ti lidé nebyli žádní vzbouřenci. Ale toho nechme. Říkáte, že si nedovedete vzpomenout, kde jsme se viděli. Bylo to na cvičišti, nebo na frontě, v bitvě, nebo ve vojenském táboře? Jen si zkuste vzpomenout. Určitě to nebylo v žádném salóně." Borroughcliffe znovu, tentokrát ještě hlasitěji, škytl.

Manuál pln rozpaků udiveně hleděl na anglického důstojníka. Znovu se ho zmocnil ten podivný pocit v krku. "Opravdu se nemýlíte?" zeptal se. "Víte, jak se jmenuju?"

"Samozřejmě že se nemýlím, odpřisáhnout bych to mohl. Jak se jmenujete? No, Fugleman."

"Ať se na místě propadnu, jestli se jmenuju Fugleman," zajásal Manual.

"Co záleží na nějakém tom jméně! Ať se jmenuješ jak chceš, znám tě, kamaráde. Na tvým čele je napsáno: voják. Tvé koleno se neohýbá, já vůbec pochybuju, jestli se vzbouřenci dovedou ohnout. Ani když se modlejí, nedovedou se ohnout."

"Přestaňte žertovat, pane," přerušil ho prudce Manual, "a řekněte mi, co vlastně chcete. To se ví, vzbouřenci. Brzo budou Angličani říkat nebi nad Amerikou vzbouřenecká nebesa."

"To se mně líbí, jak jsi vyletěl," pochvaloval si Borroughcliffe. "Jenže tohle na starou vojnu neplatí. Divím se ti, že se tak rozčiluješ."

"Pořád ještě nevím, kapitáne Borroughcliffe, proč jste za mnou přišel," řekl Manual opatrně. "Jestli jste sem přišel, abyste se mi posmíval, chováte se nedůstojně nejen jako voják, ale i jako muž. Jste vůbec kapitán Borroughcliffe?"

"Líbíte se mi čím dál tím víc, pane. Připravte se! Podnikneme další útok na láhev madeiry a já vám přitom vysvětlím svůj válečný plán." Manual se nedůvěřivě podíval na anglického důstojníka. Jeho společník se opile usmíval.

Kapitán námořní pěchoty poslechl a pil, jak si to Borroughcliffe přál. Když v láhvi nezůstala ani kapička, začal Angličan vysvětlovat: "Vy jste voják, já jsem voják. To by uhádl i můj sluha, a to je nějaký pitomec. Ale že jste důstojník, to může uhodnout zase jenom důstojník, chytrý důstojník. Obyčejný voják nenosí takové prádlo jako vy. Ostatně pro tuhle roční dobu se mi zdá být to vaše prádylko moc lehké. Obyčejný voják taky nemá

střevíce se stříbrnými přezkami a napomádané vlasy. Zkrátka vy jste důstojník."

"Jsem," řekl klidně Manual, "jsem americký kapitán a doufám, že se mnou budete jako s důstojníkem jednat."

"Víno, které jsem vám nabídl, by mohl pít i generál. I generál by mohl takové víno pít. Ale to je jiná věc. Jisté je, že teď pochopí i lidé, jejichž duševní schopnosti nebyly zbystřeny tímto vynikajícím mokem, že na našich ostrovech se děje něco vážného, když si vzbouřenečtí oficíři chodí po Anglii v stejnokroji incognitorum. Voják má milovat svého krále, válku, ženy a víno. Má milovat, rozumíte? Válku v téhle zemi nevedeme, žen je tu habaděj, s vínem, myslím s dobrým vínem, je to už horší. S politováním musím říci, že je ho málo, a k tomu ještě je drahé. Mluvím jasně, kamaráde?"

"Pokračujte," pobízel Manual svého hostitele. Stále si ještě nebyl jist, zda Borroughcliffe opravdu ví, s kým vlastně popíjí madeirské.

"Nezbývá tedy než si vybrat: ženy, nebo víno. Myslím si, příteli, že vám o víno nejde. Kdo by člověku v tak ošuntělých hadrech nabídl dobré víno? Nejspíš trochu špatné kořalky."

"A přece jsem se setkal s člověkem, který mi nabídl nejvzácnější dar jihu..."

"Tak vy jste poznal, odkud to víno je? To je báječné. Přestože jste, jak vidět, znalec vína, přišel jste sem pro něco jiného. Je v tom žena. Žena je v tom. Nemám pravdu, kamaráde?"

Manual teď už poznal, že mu velké nebezpečí nehrozí, a tak i ten nepříjemný pocit v krku zmizel, a kapitán námořní pěchoty se klidně mohl soustředit na rozhovor s opilým anglickým důstojníkem. "Ach ty ženy," řekl vesele, "ty toho mají na svědomí!" "Já to věděl, já to věděl!" radoval se Borroughcliffe. "Vaše přiznání mi potvrzuje jenom to, na co jsem přišel hned na začátku. Řekněte, jde tu o vážný úmysl, nebo, jak bych to jenom pověděl, o laškování?"

"O manželství," odpověděl vážně Manual.

"A peníze má?"

"Peníze?" řekl americký důstojník pohrdlivě. "Copak by se voják zbavil své svobody jen tak?"

"To je správná odpověď. Je vidět, že vy tam u těch obojživelníků přeci jenom máte rozum. Proč jste se ale oblék jako maškara? K čemu vám bylo tohle vaše přestrojení?"

"Přestrojení? Copak u vás, když je v tom láska, nepoužíváte přestrojení? U nás je to starý zvyk, který není možné jen tak pro nic za nic porušit."

"Nesmysl," mávl rukou Borroughcliffe. "Mohli byste mi prozradit, jestli vaše vyvolená má ráda dehet?"

"Proč by měla mít ráda dehet? Má ráda mne, i kdybych se objevil v žebráckých hadrech."

"Jste chytrý a opatrný, to musím přiznat," pochválil Manuala Angličan. "Ale to vaše

přestrojení je přece jenom příliš nápadné, proto jsem si ho hned všiml. Slyšel jste, milý příteli, o místě, které se jmenuje Gretna Green? Leží ve Skotsku."

"Gretna Green?" protáhl rozpačitě Manual. "Jaktěživo jsem o takovém místě neslyšel. Je to, pokud se nemýlím, nějaké cvičiště."

"Ano, pro ty, co je zasáhnou Amorovy šípy. Tohle jste řekl schválně. Jenže starého vojáka neoklamete. Tak a teď poslouchejte dobře a nepokoušejte se zapírat. Vy jste zamilován!"

"To nezapírám." Manual poznal, že bude-li se rozhovor rozvíjet tímto směrem dál, nemůže se mu nic stát.

"Dívka vás má ráda, má peníze, ale rodiče tomu bránějí. Je to tak?"

"Přesně tak."

"Proto se chcete po moři dostat do Gretna Greeira a tam se rychle nechat oddat. Tam to dělají na počkání."

"Jestli se mi nepodaří dostat se tam po moři, nechám všeho," Manual si znovu přitiskl ruku na krk.

"Už mi nemusíte nic povídat. Já vám vidím do duše. Ti lidé, co jsou s vámi, to jsou námořníci, že? A mají vás tam dopravit. Do Gretna Greenu."

"Jeden je můj kamarád, jsme spolu na jedné lodi, a ten druhý je lodivod."

"To jste si to dobře zařídil. Ještě jednu, poslední otázku. Je ta vaše vyvolená v tomhle domě?"

"Není, ale bydlí nedaleko odtud. Rád bych se s ní setkal."

"To se dá lehce zařídit, vy ještě můžete stát na nohách. Otevřete okno, je tu smrad a horko. Co říkáte, je možno z okna vyskočit?"

"Skočit z tohoto okna?" udiveně se zeptal Manual. "To by znamenalo jistou smrt. Jen čert by se odtud dostal oknem."

"To jsem si myslel," zabručel Borroughcliffe. "Musíte se smířit s tím, že vás až do smrti v tomhle opatství budou pokládat za ďábla. Poněvadž právě tímhle oknem se musíte dostat pryč."

"Cože? To přece není možné."

"Je to možné, alespoň ve fantazii je to možné. U některých obyvatel tohoto domu jste vyvolali strach a zvědavost. Bojí se vzbuřenců. My vojáci dobře víme, že rebeli nemají ani dost vojáků k obraně své země, nercili aby ještě někoho posílali sem, do Anglie. Musíme to tedy zařídit tak, že si lidé budou myslet, že jste vyletěl oknem. Jak, na tom nezáleží. Půjdete za mnou, stráž si vás ani nevšimne."

Manual nechtěl věřit svým uším a hned se začal oblékat. Kapitán Borroughcliffe těžce vstal, chvíli zůstal stát rovný jako svíčka, a když zjistil, že se přece jenom udržel na nohách,

prohlásil, že je připraven k odchodu. Pak otevřel dveře a oba vyšli na chodbu.

"Kdo tam?" zavolal strážný, který se alespoň teď snažil napravit svůj dřívější nedostatek bdělosti.

"Jen běžte, ať vás vidí," ponoukal Borroughcliffe kapitána Manuala.

"Stát!" vykřikl strážný a začal s obrovským hlukem nabíjet.

"Jděte klikatě, pěkně klikatě, sem a tam, cik — cak," radil Borroughcliffe, "aby vás, kdyby střelil, netrefil."

"Ten chlap mne určitě zastřelí," bručel Manual. "Copak nepoznáváte svého důstojníka, já jsem jeho přítel," řekl nahlas.

"Přítel ať zůstane stát, důstojník ať jde dál a udá heslo," poroučel strážný.

"To se lehčeji řekne, než udělá," pravil Borroughcliffe, "jen jděte dál, vy obojživelníku. Jestli chcete, můžete začít utíkat, jen heslo nesmíte zapomenout. Zní: věrnost. Vymyslel si je můj hostitel plukovník Howard hned první den a dodneška je nezměnil."

Manual se chtěl pohnout, pak si vzpomněl na své druhy, kteří ještě pořád byli zavřeni ve svých pokojích. Byl trochu rozrušen, a tak si nemohl vzpomenout, které pokoje to byly. "A co moji námořníci, co se s nimi stane?" zeptal se. "Bez těch se ani nehnu."

"Copak nevidíte, že klíče jsou ve dveřích? Strážný si asi myslel, že je půjdu taky navštívit. Stačí otočit klíčem."

Manual bleskurychle vnikl do Griffithova pokoje, pak do pokoje, kde byl lodivod, a několika slovy oběma vězňům vysvětlil, co se stalo. "Na nic se mne už neptejte," nakazoval, "a rychle za mnou."

Lodivod uposlechl bez jediného slova, Griffith by se byl rád zeptal na podrobnosti, ale Manual ho rázně odbyl.

"Jsme připraveni," hlásil Manual Borroughcliffovi.

"Můžeme teda jít," řekl spokojeně Angličan. "Nezapomeňte heslo."

"Věrnost," zašeptal Manual, když se přiblížil k strážnému. Když však strážný viděl, v jakém stavu je jeho velitel, zdráhal se zajatce propustit.

"Ti pánové sice znají heslo, pane kapitáne, ale já je nepropustím," řekl pevně.

"A heleme se, pročpak ne?" zeptal se kapitán. "Copak mne nepoznáváš, ty chlape jedna?"

"Znám vás, pane kapitáne, dobře vás znám, jenže mne sem postavil můj seržant a ten mi nařídil, abych zanic na světě tyhle pány nepouštěl."

"Tomu říkám kázeň," pochválil strážného kapitán. "Naši vojáci nejsou otroci bez duše, můj příteli obojživelníku. Cvičíte své vojáčky taky tak?"

"Co mají znamenat tyhle hlouposti?" zeptal se lodivod.

"Děláme to přesně jako vy," Manual se snažil vyhnout konfliktu. "Dejte, kapitáne, zavolat

seržanta a ten ať strážnému rozkáže, že nás má pustit," navrhl.

"Vypadá to, příteli, že vám už zase vyschlo v krku. Nechtěl byste se mnou vypít ještě jednu flaštičku? A ty, chlape, zavolej seržanta," nařizoval strážnému.

"To je šílenství," zašeptal lodivod Griffithovi. "Jestli zavolá seržanta, bude s námi konec."

"Za mnou," řekl Griffith a vyrval strážnému pušku z ruky. Jedinou ranou srazil nešťastného vojáka k zemi. "A teď si musíme pomoci sami."

Borroughcliffe byl tak poděšen tím, co se stalo, že několik minut nemohl promluvit. První se vzpamatoval strážný: "Mám vyhlásit poplach, pane kapitáne?" zeptal se drkotaje zuby.

"Raději ne, Petersi," řekl smutně kapitán Borroughcliffe.

"Budete mi muset, pane kapitáne, dosvědčit, že jsem konal svou povinnost a že jsem byl přesilou odzbrojen."

"Já se, milý Petersi, na nic nepamatuju. Vím jenom, že poženu toho obojživelníka, toho ničemu k odpovědnosti. Teď ale zamkni dveře a dělej, jako by se nic nestalo...!"

"Já nevím, jestli to vůbec svedu. Dostal jsem takovou ránu, že budu mít pěkných pár dní památku na dnešní den," naříkal strážný.

"Dělej, co dovedeš, ale buď už potichu, chlape. Tumaš," kapitán podal strážnému šilink, "a kup si náplast na tu svou bolest. Slyšel jsem, jak ten darebák odhodil na schodech pušku, běž si pro ni a vrať se na své stanoviště. Až tě vystřídají, dělej, jako by se nic nestalo. Beru celou odpovědnost na sebe."

Strážný uposlechl a kapitán Borroughcliffe, který kupodivu rychle vystřízlivěl, pospíchal do svého pokoje, proklínaje námořní pěchotu všeobecně a toho ničemu obojživelníka Manuala zvlášť.

KAPITOLA XVI

Druhého dne se Borroughcliffe těžce probouzel. Když mu sluha oznámil, že je čas vstávat, protřel si oči a mrzutě zabručel: "Nařídil jsem přece seržantu Drillovi, že nesmí bubnovat, dokud budeme hosty plukovníka Howarda! Ten chlap si z mých rozkazů dělá legraci!"

"Sám pan plukovník si přál, aby seržant dal nastoupit stráž bubnováním," vysvětloval sluha.

"To je teda nápad! Nepřál si taky pan plukovník, aby se stráž nastoupil i dobytek? Kdo to tak dupe?"

"To jsou dragouni, právě vjíždějí na nádvoří. Pan plukovník na ně už čeká, aby je uvítal."

"Dragouni? Na nádvoří?" divil se Borroughcliffe. "Tak daleko jsme se teda dostali, že dvacet pěšáků nestačí uhlídat takové hnízdo, jako je tahle stará barabizna proti duchům a bouřce? Na tohle si ještě museli pozvat dragouny! Někteří páni asi vypili víc, než snesou."

"Nechci vám odporovat, pane, ale to jsou ti, co pro ně odjel pan Dillon včera večer, když jste nařídil, aby zavřeli ty tři piráty."

"Jaké piráty?" Borroughcliffe si ještě jednou promnul oči. "A tak! Už si vzpomínám, dali jsme ta tři podezřele vyhlížející individua strčit do vězení nebo teď nevím kam. Ale co má pan Dillon a jeho dragouni společného s piráty?"

"To nevím, pane, slyšel jsem jenom, že ti tři jsou přestrojení vysocí důstojníci vzbouřenců. Někdo říká, že jeden z nich je generál Washington, jiní zas tvrdí, že jsou to členové amerického Kongresu, kteří se k nám přišli učit, jak se mají chovat."

"Washington! Členové Kongresu! Běž se, ty hlupáku, přesvědčit, kolik těch dragounů je a co tady vlastně chtějí. Nejdřív mi ale podej šaty! Jestli se jejich velitel bude na mne ptát, řekni, že ho pěkně pozdravuju a že přijdu hned. A teď už utíkej!"

Sotva se za sluhou zavřely dveře, začal se kapitán chvatně oblékat a přitom vedl tuto samomluvu: "Vsadil bych se o nevím-co, že některý z těch lenochů, co se nechají nosit na koňském hřbetě i tam, kam chodí Jeho Veličenstvo pěšky, slyšel, že tu máme výborné víno. Asi mně nic jiného nezbude než dát inzerát do London Gazette: Hledá se kapitán námořní pěchoty. Jestli ten chlap má kapku cti v těle, přihlásí se. Jestli se ale někdo dozví, co se

tady v noci stalo, budu vyřízen, ledaže by se našel ještě větší hlupák, než jsem já. Bude mne to stát nejmíň šest soubojů, než si spravím reputaci. Ba ne, nebudu se střílet s důstojníky z našeho pluku, vyzvu na souboj prvního námořníka, kterého potkám, a s tím si to vyřídím. Tak se alespoň tomu chlapovi pomstím. Zatracenej Peters. Jestli jenom špetne, slízne to, že na to do smrti nezapomene. Nic nebude vykládat. Musel by se pochlubit, jak dostal pažbou po palici, a takový hlupák přece jenom není."

Když se oblékl, sestoupil kapitán Borroughcliffe na nádvoří. Plukovník Howard se právě živě bavil s mladým velitelem dragounů. Jakmile spatřil Borroughcliffa, přestal rozmlouvat s mužem v jezdeckém stejnokroji a obrátil se k obránci opatství: "Dobré jitro, Borroughcliffe! Mám pro vás velice zajímavou zprávu. Naši zajatci jsou přestrojení nepřátelé našeho krále! Dovolte, abych vás seznámil s panem Fitzgeraldem, kornetem od lehkých dragounů. Pan Fitzgerald byl tak laskav a přijel se svým mužstvem, aby ty darebáky vzal s sebou do Londýna nebo někam jinam před vojenský soud. Budou je soudit jako vyzvědače! Samozřejmě že dostanou provaz. Pan Kryštof Dillon poznal na první pohled, co jsou ti lidé zač, kdežto my dva jsme se hloupoučce domnívali, že by měli vstoupit do královského vojska! Copak Kryštof! Ten má bystrou hlavu. Až bude konec téhle války, měl by v koloniích dostat místo, jaké odpovídá jeho schopnostem. Angličané by na něho neměli zapomenout."

"Rád bych věděl, proč si pan Dillon myslí, že ti námořníci nejsou námořníci." Borroughcliffe mluvil vážně, skoro přísně.

"Musím se přiznat, že vám na tuto otázku nedovedu odpovědět," zarazil se plukovník. "Nepochybuju však, že Dillon ví, co říká. Kryštof jedná vždycky obezřetně. To už nese s sebou jeho povolání. Jistě je vám, pánové...", a teď už plukovník mluvil nejen k Borroughcliffovi, ale také ke kornetovi, "jistě je vám, pánové, známo, že právníci nemohou vždycky jednat tak otevřeně jako vojáci. Tím by všechno jen pokazili. Vzal bych na to jed, že nám Kryštof ve vhodnou chvíli vysvětlí, proč je přesvědčen, že ti námořníci nejsou námořníci."

"Doufám, pane plukovníku, že nás pochválíte, jak dobře jsme hlídali své vězně," prohodil kapitán. "Rád bych jenom vysvětlil, proč nestojí stráž před domem. Rozhodl jsem seji tam nepostavit, když jste mne upozornil, že okna jsou příliš vysoko, takže nikoho nenapadne z nich skákat."

"Žádný strach, příteli," příkyvoval hlavou plukovník. "Jestli vaši vojáci nespali, musí být všechno v pořádku. Ale měli bychom už ty tři výtečníky odevzdat panu Fitzgeraldovi, než se do věci zamíchají civilisté. Ti jen málokdy mají správný názor na porušení zákona. Několik dragounů pana Fitzgeralda by se mohlo se zajatci hned vydat na cestu, my si zatím

dáme pořádnou snídani!"

"Promiňte, pane plukovníku," pravil kornet, "obávám se, že jde o nedorozumění. Podle toho, co říkal pan Dillon, jsem byl přesvědčen, že se tu setkáme nejmíň s nepřátelským oddílem, a zatím jsou tu tři zajatci a my bychom je měli hlídat. Pokud vím, zákony této země zaručují každému poddanému Jeho Veličenstva, aby byl souzen příslušným soudem. Poněvadž jde o civilisty, budu je muset předat civilním úřadům."

"Měl byste pravdu, kdyby šlo o věrné a poslušné poddané našeho krále," nesouhlasil plukovník. "Ale tady se jedná o nepřátele a zrádce, pane Fitzgeralde."

"To je ovšem třeba dokázat," s nečekanou rozhodností odpověděl kornet. "Jestliže převezmu dozor nad těmi třemi muži, pak jen proto, abych je odevzdal civilním úřadům," trval na svém.

"Snad bude nejlíp, když se na zajatce podíváme," řekl Borroughcliffe, který se obával, že se plukovník dostane s kornetem do sporu. "Možná že se dobrovolně přihlásí do armády, a tím bude celá záležitost vyřízena."

"To by bylo ovšem nejlepší. A já bych s takovým řešením souhlasil," řekl mladý jezdecký důstojník, "doufám však, že kapitán Borroughcliffe uzná, že na tomto řešení mají také dragouni svou zásluhu a že také oni potřebují vojáky."

"Nejsem malicherný. Rozdělíme si je, o třetím rozhodne los," velkomyslně prohlásil kapitán. "Seržante, zaveďte nás k zajatcům."

Cestou k pokojům, v nichž měli být tři zadržení námořníci, prohlásil plukovník: "Nechci se s vámi, kapitáne Borroughcliffe, přít, ale jsem přesvědčen, že Dillon má pravdu, když tvrdí, že alespoň jeden z těch tří je něco víc než obyčejný voják. Kdyby se tato domněnka potvrdila, byl by, pánové, s vaší dohodou konec."

"A kdo by to podle mínění pana Dillona měl být? Přestrojený Bourbon nebo tajný člen amerického Kongresu?" zeptal se posměšně Borroughcliffe.

"Nic konkrétního o tom neříkal," musel přiznat plukovník. "Můj příbuzný, myslím tím pana Kryštofa Dillona, pane Fitzgeralde, mlčí jako ryba, dokud slepá spravedlnost bezpečně nerozhodne o vině. Jsou lidé, v nichž na první pohled poznáte vojáka, například earl z Cornwallu, jiní zase byli Prozřetelností vybráni k povolání kněžskému, jako Jeho Milost arcibiskup z Yorku nebo z Canterbury, jiní byli předurčeni pro svou nestrannost a svůj smysl pro spravedlnost stát se soudci. Ve všem je ruka Páně. A k poslední jmenovaným patří můj příbuzný pan Kryštof Dillon. Jsem přesvědčen, pánové, že až vojsko našeho milostivého krále potlačí tu hanebnou vzpouru za mořem, budou se i v koloniích udělovat šlechtické tituly. Pak, pevně doufám, uvidím pana Kryštofa nejen jako šlechtice, ale také v hermelínovém plášti soudců."

"Jsem stejného názoru jako vy, pane plukovníku," pospíšil si ujistit plukovníka Borroughcliffe. "Nepochybuji ani v nejmenším, že váš příbuzný se jednou pro své velké a nepopíratelné zásluhy stane tím, čím dnes není. Jak se to stane a čím bude, to ovšem v této chvíli těžko říct."

Plukovník Howard byl tak zaměstnán svými vlastními myšlenkami, že si nevšiml, jak si oba důstojníci mezi sebou vyměnili posměšné pohledy. "Myslím, že by bylo vhodné, aby k baronskému titulu připojil slovíčko Pedee," pokračoval starý voják ve svém výkladu. "To je jméno říčky, Kryštof má blízko ní statek."

"K baronskému titulu!" vykřikl Borroughcliffe. "Doufám, že Nový svět odvrhne staré zprofanované tituly a že zapomene na všechny ty barony, vévody a knížata a vymyslí si tituly nové, které se budou udělovat podle opravdových zásluh." Borroughcliffe se zarazil. Poznal, že zašel příliš daleko. Celou situaci však zachránil Dillon. "Podívejme se," vykřikl kapitán, "tamhle přichází sám kníže z Pedee!"

Muž, který se chtěl stát nejvyšším soudcem v Americe, neskrýval svou škodolibost. Byl tajně přesvědčen, že během několika minut nad slunce jasněji dokáže plukovníkovi i tomu opilci Borroughcliffovi, kdo měl pravdu.

Strážný, který věděl, že už nemá koho hlídat, se opřel pohodlně o zeď a hleděl dohonit to, co v noci zameškal. Z dřímoty jej probudily kroky důstojníků. Ihned se začal tvářit, jako by mu nezáleželo na ničem jiném než na důsledném plnění povinností.

"Tak co, kamaráde?" zeptal se bodře Borroughcliffe. "Copak je nového? Všechno v pořádku?"

"Ano, pane, vězňové spí. Ještě před chvílí jsem je slyšel chrápat."

"Není divu, jsou unaveni, i oni jsou lidé, a chtějí se tedy v pohodlí vyspat," řekl plukovník.

"Tak co, kdo vzdá k poctě zbraň? A přestaň sebou, ty chlape jedna, vrtět jako krab. Nevidíš pana důstojníka od jízdy? Chceš dělat pěšákům ostudu?" rozkřikl se na strážného Borroughcliffe.

"Ach pane kapitáne, když já se nemůžu narovnat," zaúpěl strážný.

"Tady máš a kup si ještě jednu náplast," Borroughcliffe vsunul strážnému do ruky další šilink. "A propříště si pamatuj, co máš dělat."

"Příště budu...", voják chtěl dokázat, že zná své povinnosti.

"Mlčet," přerušil ho kapitán. "Ostatně už tě jdou vystřídat."

Když byla provedena výměna stráží, kráčeli plukovník, kapitán Borroughcliffe, Dillon a kornet se seržantem, který přivedl nového strážného, k pokojům, v nichž měli být zadrženi muži. Dillon ukázal na jedny dveře a poručil: "Tyhle otevřete, seržante, tady je člověk, na

kterém nám nejvíc záleží."

"Pomalu, pomalu, pane předsedo nejvyššího soudu," zadržel ho kapitán. "Tady poroučím já."

"Prosil bych ne tak příkře, kapitáne Borroughcliffe," mírnil důstojníka, který měl chránit svatoruthské opatství, plukovník. "Z čistě vojenského hlediska máte ovšem pravdu. Tady budeš muset, Kryštofe, ustoupit vojákovi. Jen trochu trpělivosti a dočkáš se, že ty zrádce budeš soudit ty. Ztracená banda. Já bych ti při tom nejraději dělal kata."

"Prosím za prominutí," omlouval se Dillon s největším sebezapřením. "Ještě jednou prosím, kapitáne Borroughcliffe, za prominutí, jestli jsem ve snaze uplatnit civilní moc porušil vojenské zvyklosti a řády."

"Vidíte to, Borroughcliffe!" zaradoval se plukovník. "To je smysl pro spravedlnost! Už bychom ale měli začít s výslechem těch ničemů, nebo se nedostaneme na snídani. Pan Fitzgerald musí mít hlad jako vlk, hnal se sem, až uštvál celou svou jízdu."

Borroughcliffe kývl na seržanta, aby odemkl, a celá společnost se vhrnula do prázdného pokoje.

"Kde máte toho svého vězně?" zeptal se kornet Kryštofa Dillona. "Vypadá to, jako by upláchl."

"To snad není možné," zaúpěl zděšeně Dillon. "Něco takového! To je zrada! Hanebná zrada spáchaná na samém králi!"

"Kdo se podle vás, pane Dillone, měl dopustit zrady?" hrozivě se zeptal Borroughcliffe. "Odvažujete se vy nebo kdokoliv jiný na světě obvinít mne, kapitána Borroughcliffa, ze zrady?" zvýšil hlas kapitán.

Muž, který se chtěl stát soudcem nejvyššího soudu v Americe, si uvědomil, že zašel příliš daleko. "Plukovník Howard jistě pochopí mé rozčilení," omlouval se. "V tomto pokoji byl — bohužel jen krátkou dobu — člověk, který zradil — Eduard Griffith, námořní důstojník vzbouřenců."

"Cože?" zděsil se plukovník. "To snad není možné, Kryštofe, to by byla neuvěřitelná opovážlivost," těžce ze sebe vyrazil plukovník.

"Bohužel, je to tak. Ještě včera v noci byl Griffith v tomhle pokoji. Nedovedu si představit, jak se z něho dostal. Okno je sice otevřeno, ale je příliš vysoko. I kdyby mu někdo pomáhal, oknem nemohl uprchnout."

"Chytit ho, přestože už mám svá léta, touhle rukou bych ho ztrestal," hrozil plukovník. "Copak mu nestačilo, že se vloupal do mého domu v koloniích, aby se zmocnil dcery mého bratra Harryho? Ten člověk má ještě tolik drzosti, že vnikne na naše ostrovy a tady — on, který tak hanebně zradil svého krále — se pokouší svůj nestoudný čin opakovat! To snad

není možné," zaúpěl plukovník. "Ty se asi mýlíš, Kryštofe, Griffith by se podruhé něčeho takového neodvážil."

"Nedivím se, že tomu nevěříte," řekl mírně Dillon. "Bohužel mám důkazy, které vás přesvědčí. Víte, že se blízko pobřeží před několika dny objevily dvě lodi. Podle popisu to byly lodi vzbouřenců. Proto jsme přece požádali kapitána Borroughcliffa o ochranu. Hned na druhý den po tom, co jsme se dozvěděli, že obě lodi byly spatřeny blízko mělčin, zadrželi naši lidé tři podezřelé muže, kteří se vydávali za námořníky. Sotva jeden z nich promluvil, věděl jsem hned, že mám před sebou Eduarda Griffithe. Musím přiznat, že byl k nepoznání přestrojen. Jestliže však člověk zasvětil celý svůj život pátrání po pravdě, nedá se zmýlit sebedokonalejším přestrojením," řekl skromně Dillon.

Plukovník zaváhal, Kryštof Dillon mluvil tak přesvědčivě, že starý voják byl zmaten. Kapitán Borroughcliffe poslouchal velmi pozorně, a když Dillon domluvil, řekl s neuvěřitelnou samozřejmostí: "Pánové, já jsem na první pohled poznal v jednom z těch darebáků vojáka!"

"Správně, pane Borroughcliffe," Dillon byl rád, že kapitán změnil svůj názor. "Jsem přesvědčen, že ti tři byli američtí důstojníci a že jeden z nich patřil k námořní pěchotě. To by svědčilo o tom, že někde na pobřeží jsou ukryti jejich vojáci. Proto jsem ještě v noci jel pro pomoc."

Kapitán byl zmaten. Cítil, jak se zatíná čím dál tím víc potit, každou chvíli mohla pravda vyjít najevo. "Ten pes!" zašeptal zlostně. "Ten zrádce! Teď bude vykládat svým kumpánům, jak ho ten pitomec Borroughcliffe častoval vínem! Nejraději bych vyměnil svůj červený kabát za modrý námořnický stejnokroj, abych se s tím lotrem mohl setkat někde na moři a ukázat mu, zač je toho loket!" Obrátil se k seržantovi: "A kde jsou ti další dva?"

"Ti jsou taky pryč," řekl seržant. "Jestli jim nepomohl sám ďábel, pak si opravdu nedovedu představit, jak mohli zmizet."

"Plukovníku Howarde, slibuji vám, že se nedotknu vašeho vína, dokud nepomstím urážku, které se na mně ti darebáci dopustili. Seržante, určete muže, kteří budou hlídat opatství, ostatním dejte najíst, za chvíli vyrazíme. Poprvé od dob nešťastného Karla Stuarta dojde na půdě Anglie k válečnému tažení!" rozčileně gestikuloval kapitán Borroughcliffe.

"Vzpoura! Odporná vzpoura, pamatujeme se, co všechno vzpoura způsobila, když se rebelové v zámořských koloniích postavili proti našemu králi. A teď nás to čeká znovu, a k tomu ještě v Anglii," zaúpěl plukovník.

"Neměl bych dát najíst také svým lidem a jejich koním a pak začít s prohledáváním okolí podél pobřeží?" zeptal se kornet. "Možná že se nám podaří ty tři nebo některého z jejich

vojáků chytit."

"Právě jsem o tom uvažoval," odpověděl Borroughcliffe. "Jeho lordstvo pan Dillon by zatím mohl dát zavřít bránu, zbednit okna, ozbrojit služebnictvo a připravit se na nepřátelský útok. Jakmile se jeho lordstvu podaří útok odrazit, já se na ty darebáky vrhnu zezadu."

Dillon neměl z tohoto návrhu žádnou radost. Byl přesvědčen, že Griffith určitě zaútočí na opatství, aby osvobodil Cecílii. a on, Kryštof Dillon, z něhož si ten opilec Borroughcliffe nepřestává dělat legraci, toho o vojenském řemesle věděl pramálo. Právě proto se včera večer rozhodl požádat o pomoc dragouny sám, místo aby poslal posla. Ale než si vymyslel nějakou výmluvu, aby se zbavil téhle nepříjemné úlohy, přišel mu na pomoc sám plukovník.

"Zapomněl jste, kapitáne Borroughcliffe, že povinnost hájit opatství náleží mně!" řekl nadurděně. "A tuto čest a toto své právo si nedám od nikoho vzít! Ať pan Kryštof zkusí své štěstí v poli, s tím souhlasím. Tak, a teď pojd'me snídat. Pan Kryštof vsedne na koně a ukáže panu Fitzgeraldovi a jeho dragounům cestu a taky je upozorní na nebezpečná místa. Těch je na pobřeží dost."

"Souhlasím s plukovníkem Howardem," radostně prohlásil kapitán. "Pojd'me se nasnídat. Mám plnou důvěru k novému veliteli pevnosti. A jeho lordstvu přeju hodně úspěchů v poli," dodal posměšně. "A jde se snídat."

Snídaně netrvala dlouho, všichni jedli ve spěchu. Když skončili, Borroughcliffe si prohlédl vojáky, kteří měli hájit opatství, a zanedlouho nato opustil s dragouny, vedenými kornetem Fitzgeraldem, nádvoří svatoruthského kláštera.

Dillon zářil. Byl pyšný na to, že sedí na jednom z nejlepších plukovníkových koní. Netoužil po ničem než zničit Eduarda Griffithe. Přitom si však přál, aby se celá ta záležitost obešla bez nejmenšího nebezpečí pro Kryštofa Dillona.

Plukovník Howard zůstal stát na nádvoří a zálibně naslouchal zvonění kopyt vzdalující se jízdy. Když se nádvoří vyprázdnilo, začal zbedňovat okna, dokonce se pokoušel i zatarasit dveře. Byl rozhodnut, jestli vzbouřenci zaútočí, bránit opatství do posledního dechu.

Starý klášter byl od moře vzdálen necelé dvě míle, a k pobřeží vedlo několik cest. Jednou z nich se dal Dillon. Brzo dojel, následován kornetovými jezdci, ke skalním útesům. Zatímco se vojáci skryli v nízkém porostu, Dillon s kornetem vystoupili na nejvyšší útes, aby se rozhlédli po okolí.

Vítr vanul od pevniny, vlny se už nevzdouvaly tak vysoko jako předešlé noci, moře bylo opuštěné, bez jediné lodi. Dillon byl zklamán, jeho sen o pomstě se začínal rozplývat. Už se chtěli s kornetem opustit vrchol útesu, když Dillon ukázal na břeh přímo pod skaliskem:

"Tam jsou! Tam jsou!" vykřikl vzrušeně. "Propánaboha, jsou to oni. Ted' nám už neutečou!"

Na vodní hladině blízko břehu se kolébal člun. Seděli v něm tři muži.

"Jsou to oni!" opakoval Dillon a ukazoval na člun. "A jestli to nejsou oni, pak je to jejich člun. Čeká na ně, aby je odvezl k lodi."

"Co ted'?" zeptal se kornet. "Na takovou vzdálenost žádná puška nedonese a jízda nám tady není nic platná."

Dillon usilovně přemýšlel a nakonec řekl: "Uprchlíci jsou určitě ještě na pevnině, musíme prohledat celé okolí. Nemohou nám uniknout. Já zatím odjedu do přístavu, je tam válečná loď. Pojedu rychle a budu tam za necelé půl hodiny. Požádám kapitána válečné lodi, aby nám pomohl. Vane příznivý vítr, a jestli se s lodí dostaneme až sem, bude to konec těch darebáků."

"Jed'te tedy, pane Dillone, ale rychle," souhlasil kornet. Také on toužil po vojenské slávě. "Loď je zažene k pobřeží a tam si to s nimi už vyřídíme."

Dillon vyrazil tryskem podél skalnatého břehu a brzo vjel do lesa. Nemyslel na nic než na to, že se blíží ke svému cíli: stát se manželem Cecílie Howardové a získat její jmění. To pro něho znamenalo mnohem víc než soudcovský talár někde v koloniích, o němž nepřestával mluvit upovídaný plukovník. Griffith, ten americký námořník, to byla překážka na cestě k cíli, k němuž se chtěl Kryštof Dillon dostat. Proto štvál svého koně, hnán zoufalou touhou zničit Eduarda Griffithe.

Když se člověk chystá k něčemu zlému, obvykle zapomene na věci, které mohou zhatit jeho plán. A tak se stalo, že se Dillon dostal na palubu Alacrity dřív než za půl hodiny. Tam použil celé své výmluvnosti, jen aby vysvětlil veliteli lodi, o jak důležitou věc jde a proč Alacrity musí ihned vyplout. Kapitán válečné lodi se zlobil, že ho ten upovídaný člověk vyrušil — právě zjišťoval, jaké bude počasí —, ale nakonec, když Dillon nepřestal naléhat, povolil a Alacrity vyplula.

Posádka Alacrity čítala asi padesát mužů, kteří se co do pomalosti podobali svému veliteli.

Dillon nebyl nadšen tím, že musel zůstat na palubě lodi, bohužel velitel Alacrity si přál, aby mu ukázal místo, kde ti piráti jsou.

Loď nejdříve vyplula na Širé moře, pak se vrátila k pobřeží a plula v nevelké vzdálenosti od břehu.

Všechno nasvědčovalo tomu, že bez nejmenších obtíží splní úkol, který jí přisoudil Kryštof Dillon.

KAPITOLA XVII

Lodivod věděl, jak zejména Barnstableovi záleží na tom, aby se setkal s Kateřinou. Snad právě proto se rozhodl, že ho na pevninu bude kromě Griffithe a Manuala doprovázet i Barnstable. Ten měl se svou lodí přijít na pomoc, kdyby se výprava musela neočekávaně, dříve než bylo předvídáno, vrátit.

Barnstable nebyl s tímto rozhodnutím spokojen, i on by se rád dostal do opatství, nakonec musel zakročit sám velitel fregaty.

Když se velitel škuneru loučil s Griffithem, několikrát mu připomenul, že se musí za každou cenu dostat do starého opatství, Manuál ať prý zůstane před budovou a hlídá. "Udělej, jak ti říkám. Nemůžeš nic zkazit, nejsi začátečník, a úkol stejně splníš."

Griffith dobře věděl, že když poslechne Barnstablea, odchýlí se od plánu, o němž mluvil kapitán fregaty. Podle Munsonova rozhodnutí se měli lodivod, Griffith a Manuál, až se setmí,

jenom přiblížit k opatství a zjistit, jestli tam nejsou některé významné anglické osobnosti, jež měly být uneseny, nikoliv však do opatství vniknout. Lodivod totiž předpokládal, že se po honu, který se měl toho dne konat, lovci shromáždí na opatství a tam budou hodovat a pít. Teprve k ránu se měl Barnstable v člunu přiblížit k opatství a výprava měla přepadnout opatství. Kdyby se plán nepodařil, měli se spiklenci co nejrychleji vrátit na škuner, který se zatím ukryje v nedaleké zátocy.

Barnstable však marně čekal na Griffithe a jeho druhy blízko opatství, a tak když uplynula smluvená hodina, vrátil se do zátoky.

Už se rozednilo, na nebi vyšlo slunce a posádka člunu starostlivě pozorovala skalnaté břehy, zda se na nich snad neobjeví Griffith s lodivodem a Manuálem. Barnstable se

každou chvíli díval na hodinky, nakonec však začal ztrácet naději. Rozhodl se, že si o tom, co by měli udělat dál, promluví s Coffinem, který byl velitelem člunu.

"Co je to platné, že ty skály vypadají romanticky," začal. "Tobě se, Tome, žádná pevnina nelíbí, vid'?"

"Moře je moře," zabručel Coffin. "Ale na tom teď nezáleží. Začínám mít starost o pana Griffithe. Bojím se, aby se mu něco nestalo. Vypadá to, že ten lodivod se opravdu vyzná líp na moři než na pevnině. Za celou dobu, co se potuluju po moři, a to je pěkná řádka let, jsem nikdy neviděl lodivoda, jako je tenhle. Včera večer jsme měli namále, nebýt jeho, nevím, jak by to bylo dopadlo," chválil Graye zkušený námořník.

"Provedl to dokonale, to se musí přiznat," souhlasil Barnstable.

"Chlapci říkají, že loď řídil jako káču," pokračoval Coffin, "nesmíme ale zapomenout, že fregata se často dovede sama vyhnout nebezpečným místům."

"O našem škuneru se to říct nedá," zasmál se Barnstable. "Bojím se, aby nás příliv nevyhodil na břeh."

Coffin se podíval na zpěněné vlny a křikl na posádku, aby se hleděla s člunem dostat dál od břehu. Ozvaly se pravidelné údery vesel a člun letěl po hladině jako pták. Barnstable vstal, zaclonil si oči a dlouho pozoroval břeh.

"Nikde nic," řekl zklamaně. "Musíme zpátky ke škuneru, poplujeme ale tak, abychom co nejdéle viděli na skalní útesy. Co kdyby se přece jenom objevili. Možná že jak začalo svítat, zalezli do některé jeskyně."

Asi míli pluli podél břehu a nikdo z nich nepromluvil. Pak se najednou začalo před nimi vynořovat cosi obrovského. Ucítili prudký závan větru a uslyšeli nezvyklé šplouchání vody.

"Velryba! Tome, velryba," křičel Barnstable.

"Máte pravdu, pane," přisvědčil Coffin. "Zahnal ji sem východní vítr a teď uvízla na mělčině."

"Moc jí to asi nevadí, nějak se jí nechce na širé moře," poznamenal Barnstable.

"Ba ne," nesouhlasil starý námořník, "spíš neví kudy kam."

"Je to vůbec velryba?" zapochyboval Barnstable.

"To se ví, že je to velryba," Coffin klidně žvýkal dál tabák. "Pěkný soudek tuku je to," řekl lítostivě.

Barnstable se zasmál, znovu se rozhlédl po skalních útesech, a když na nich nikoho nespatrił, dál pozoroval zmítající se velrybu.

"Máte tu nějaké lano, na které by se dala přivázat harpuna?" zeptal se.

"U nás najdete, kapitáne, všechno, na co si vzpomenete," řekl hrdě velitel šalupy.

Barnstable se podíval na hodinky, ještě jednou se rozhlédl po skálách a pak se zeptal: "Neměli bychom to zkusit s harpunou?"

Coffin radostně přikývl, nařídil veslařům, aby zajeli k místu, kde velryba uvízla na mělčině, a sám odešel na příď. Za chvíli přinesl harpunu připevněnou na lanu.

Když se člun přiblížil k velrybě na několik metrů, pokusilo se nešťastné zvíře ponořit hlavu pod vodu, prudce při tom mrskalo ocasem a vydávalo zvuky podobné svištění větru.

"Přestaňte veslovat," nařídil Barnstable. Než domluvil, velryba zmizela pod vodou. "Kde je? Kam se poděla?" zeptal se.

"Chce se dostat co nejhlouběji," odpověděl Coffin. "Jestli nezmění směr, narazí hlavou na dno a pak bude muset nahoru nadýchat se čerstvého vzduchu. Zaveslujte, mládenci, trochu doprava, za chvíli ji uvidíme."

Starý námořník se nemýlil. Voda nedaleko člunu se zčeřila a nad hladinou se objevila polovina velrybího těla. Hned však zase zmizela.

Barnstable s Coffinem sledovali každý pohyb velryby, a když se zdálo, že se zvíře uklidnilo, dal Barnstable rozkaz, aby se člun ještě víc přiblížil k velrybě. Coffin vymrštil harpunu, ta zasvištěla vzduchem a vnikla do těla nešťastného zvířete.

"Zpět," rozkázal.

"Zpět," opakoval Barnstable.

Vesla udeřila o hladinu a člun se začal od velryby vzdalovat. Zasažené zvíře se pokusilo utéci, vymrštilo ocas tak prudce, že se moře kolem dokola zpěnilo, a velryba na okamžik znovu zmizela pod hladinou.

"Drž pevně, Tome," křičel Barnstable. "Už se vynořuje. Už je venku!"

Lano se začalo odvíjet, znovu se napnulo a velryba, zápasící o svůj život, vlekla za sebou člun jako lehký soudek. Tom Coffin ukázal na pruh krve na hladině: "Pěkně jsem jí to dal," pochvaloval si.

"Počítám, že nebude ani muset dostat ránu z milosti," řekl Barnstable. "Nemohli bychom ji už přitáhnout, Tome?" zeptal se. "Už nás vleče moc daleko, čím dál tím víc se vzdalujeme od škuneru."

"Tak, hoši, chopte se lana," poručil Coffin.

Velryba silně krvácela, její pohyby se stávaly pomalejšími, ubývalo jí sil. Za několik minut se zastavila.

"Máme se k ní dostat ještě blíž, co říkáš, Tome? Neměli bychom ji dorazit?"

Námořník si mlčky prohlížel svou oběť a pak řekl uvážlivě: "Ba ne. Ta nám ještě ukáže, co dovede. Zpět!" vykřikl znenadání.

Sotva se člun vzdálil na několik yardů od smrtelně zraněného zvířete, moře se znovu

zpěnilo; velryba sebou začala prudce zmítat, zabučela, jako by tu bylo půl tuctu býků, a moře se ještě víc zbarvilo krví nešťastného zvířete. Teprve potom se velryba vzdala. Nad hladinou se zabělalo její bílé břicho a to byl konec.

"Co teď?" zeptal se vzrušeně Barnstable. "Maso nemůžeme použít, a jestli ji moře vyhodí na břeh, budou z ní mít užitek jenom naši nepřátelé,"

"Tak ji mít v Bostonu," Tom Coffin smutně pokýval hlavou. "Tam bych si s ní poradil. Ale já už mám takové štěstí. Škoda řečí," mávl rukou. "Přitáhněte ji blíž," poručil, "musím dostat svou harpunu. Nenechám ji přece Angličanům."

"Na vaši harpunu, pane Coffin, nám už asi nezbude čas," řekl jeden z veslařů. "Už jsou za námi."

"Kdo je za námi?" nerozuměl Barnstable.

"Jen se obraťte, kapitáne," námořník ukázal ke skálám vybíhajícím do moře. Teprve teď Barnstable uviděl anglickou loď, na jejímž boku bylo napsáno Alacrity. Právě mījela plnou rychlostí s plachtami napjatými skalnatý výběžek.

"Podejte mi dalekohled," poručil Barnstable. "Jestli je ozbrojena, musíme co nejrychleji zmizet," uvažoval. Ještě chvíli dalekohledem pozoroval plující loď, a když nade vši pochybnost zjistil, že Alacrity je ozbrojena, prohlásil: "Je to anglická válečná loď, má deset děl. Teď už nesmíme ztratit ani minutu. Čert vzal Coffinovu harpunu."

Námořníci odhodili kabáty, aby se jim líp veslovalo, a hned nato se ozvaly rychlé, pravidelné údery vesel.

Barnstable se snažil zachovat klid, na čele se mu však objevily vrásky, věděl, že nebezpečí každou minutu vzrůstá. "Nedá se nic dělat, Coffine, budeš muset pomoci s veslováním, jestli nás nemají Angličané dohonit."

Dlouhý Tom mlčky vstal, uchopil páté veslo a dal se neuvěřitelnou silou do práce.

"Máme tři možnosti," uvažoval Barnstable, "dát se potopit, nebo se co nejrychleji dostat ke břehu, schovat se někde a pokusit se dostat ke škuneru, nebo — a to je ta třetí možnost: plout podél pobřeží a snažit se zmizet mezi skalisky. Jakmile poznají, co chceme udělat, začnou po nás střílet. Co říkáš ty, Tome? Nebýt té tvé zatracené velryby, byli jsme už dávno pryč."

"Jen tak lacino svou kůži neprodáme," odpověděl uvážlivě Coffin. "Jestli vylezeme na břeh, první, koho dostanou, budu já. A jestli poplujeme podél břehu, dostane nás ta smečka nahoře, vidíte přeci, že tam číhá několik darebáků. Ti jenom čekají, aby po nás začali pálit." Námořník ukázal na několik postav na vrcholku skaliska.

„Máš svatou pravdu, Tome," přiznal Barnstable. "Angličani dnes v noci nespali a dal bych krk za to, že se právě teď Griffithovi a Manualovi moc dobře nevede."

Na přídi anglické lodi se objevil sloup bílého dýmu a hned nato se ozvala rána. Dělová koule dopadla dost daleko od člunu.

"Jestli tuhle ránu zaslechli na Arielu, pánbůh potěš Angličany," zahučel Coffin.

"Jen houšť, naši tuhle střelbu určitě nebudou pokládat za bouřku," přál si Barnstable. "Podejte mi pušku." Kapitán nabil a vystřelil na anglickou válečnou loď. Tato opovážlivost Angličany tak rozzuřila, že se teď ozývala jedna dělová rána za druhou, ale ani jediná střela člun nezasáhla.

"Moc doprava! Mířte pořádně!" vykřikoval posměšně Coffin po každém výstřelu. "To se musí člověk učit, pánové, moc se musí učit, když chce trefit!"

Anglická válečná loď se však čím dál tím víc přibližovala k americkému člunu. Když se už zdálo, že celá ta honička zanedlouho skončí zkázou amerických námořníků, ozval se výstřel z Arielu.

"Naši, naši!" křičeli veslaři a málem přestali veslovat. Angličané začali svinovat plachty a za několik minut se ozvala salva ze všech děl válečné lodi. Několik střel dopadlo blízko člunu, voda vysoko vystříkla, až oblaka vodní tříště zahalila člun.

"Nebude to dlouho trvat a pomelou z posledního," poznamenal Tom.

"Ba ne, Tome, Angličani se tak lehce nevzdávají," nesouhlasil s Coffinem Barnstable. "Musíme přidat, abychom se co nejrychleji dostali k našim."

Veslaři mohutně zabrali, jako by jejich síly byly nevyčerpatelné. Pak se najednou za skalisky vynořil Ariel.

Netrvalo dlouho a velrybářský člun dorazil ke škuneru. Posádka Arielu přivítala Barnstablea a jeho námořníky radostným křikem a provoláváním slávy. A na skalních útesech stálo několik udivených a zklamaných vojáků, kteří bezmocně přihlíželi této nezvyklé podívané.

KAPITOLA XVIII

Sotva bouře nadšení, kterou posádka škuneru Ariel uvítala Barnstablea, utichla, prohlásil kapitán: "Děkuji vám za pomoc. Přišli jste právě včas. Musím přiznat, prohnali nás pěkně, a kdybyste se nebyli objevili, sám pánbůh ví, co by bylo s námi. Angličani se opravdu chtěli prát, to jste ostatně viděli sami. Bohužel nevím, co se stalo s kapitánem Manuaelem a s jeho vojáky. Snad je dobře, že nebyl s námi. Všichni bychom se nebyli vešli do člunu, a ta jeho sběř by nám jenom překážela. Doufám ale, že si poradí sami. Jsou to přece vojáci. Teď bychom měli pořádně napráskat Angličanům, je to naše národní, svatá povinnost. Jaképak dlouhé řeči, navrhuju, abychom se do nich hned dali. Jinak si nezasloužíme snídani."

Po tomto stručném, avšak srozumitelném proslovu to na palubě škuneru znovu zaburácelo — nebylo snad jediného člena posádky, který by se nechtěl okamžitě a bez váhání vrhnout na anglickou válečnou loď.

Ariel teď plul s rozvinutými plachtami plnou rychlostí a za příznivého větru v bezpečné vzdálenosti od břehu. Z paluby lodi bylo dobře vidět srázné útesy a na jejich vrcholcích anglické vojáky. Barnstable si každou chvíli dalekohledem prohlížel pobřeží. "Jestli se Griffith schoval někde ve skálách," obrátil se ke kadetovi Merrymu, "uvidí pěkný tanec, ledaže by si Angličané řekli, že je líp zmizet. Co si ty o tom myslíš, Merry?" zeptal se.

"Už aby byl pan Griffith s námi," řekl mladý námořník upřímně. "Na břehu je všechno vzhůru nohama, ti by určitě dali nevímco za to, kdyby některého z nás chytili. Dovedu si představit, jak by teprve vyváděli, kdyby dostali pana Griffithe. Pochybují ale, že by si

chtěli s námi něco začít. Ariel. to není velrybářský člun."

"Máš pravdu," souhlasil Barnstable, "už se vzdalují od břehu a co nevidět se pustí po větru. Přesto, že mám Eduarda Griffithe moc rád, raději bych ho dnes viděl na pevnině než na palubě naší lodi. Řekni bubeníkovi, aby zabubnoval ‚všichni na svá místa!‘."

Bubeník, který slyšel, co Barnstable říká, nečekal, až mu Merry bude tlumočit kapitánův rozkaz, a hned začal bubnovat. Námořníci, kteří dosud zvědavě pozorovali nepřátelský kutr, se naráz rozběhli, každý se snažil co nejrychleji zaujmout své místo. Ti, co neobsluhovali děla, drželi pušky a jen čekali na rozkaz, aby také oni začali střílet. Důstojníci měli za pasem pistole a v ruce tasené šavle.

Barnstable třímal v jedné ruce hláskou troubu, v druhé dalekohled. Také on měl za pasem dvě pistole. Teď už se nikdo nesmál, ba nikdo se ani neodvážil nahlas promluvit.

Anglická loď se čím dál tím víc vzdalovala od pevniny, a když byla od břehu skoro dvě míle, svinula plachty a vystřelila z děla.

"Vsadil bych se, Coffine, že jsou ti chlapi přesvědčeni, že americký škuner má křídla a že může letět proti větru. Kdyby si to chtěli s námi opravdu rozdat, nespíchali by tak. Vypadá to, že se jim do toho nechce."

Coffin nikdy nic neponechával náhodě. Když doznělo bubnování, svlékl kazajku, vestu a košili, jako kdyby slunce bůhvíjak pražilo. Pro posádku Arielu nebylo Coffinovo počínání ničím nezvyklým. Všichni věděli, že Dlouhý Tom je námořník, kterému se hned tak někdo nevyrovná, a že dobře ví, co dělá.

Coffin se postavil k velkému dělu, zkřížil ruce na prsou a čekal. Jeho vysoká postava, daleko převyšovala ostatní členy posádky, kteří se kolem něho seskupili.

"Jestli poplují stejnou rychlostí jako dosud, dřív než do večera je nedohoníme," řekl Barnstable.

"Tyhle kutry se dovedou hnout z místa, jen když mají všechny plachty rozvinuté. Když svinou jedinou, jsou v koncích."

"Máš pravdu, Tome. Nechtěl by sis s těmi pány promluvit?"

"Velice rád. Už se na to třesu," Coffin vykřikl několik rozkazů, namířil hlaveň děla na cíl a přiložil doutnák k pánvičce s prachem. Z ústí děla vyrazil dým a po něm oheň. Námořník uskočil dozadu a pozoroval, jestli koule zasáhla nepřátelskou loď.

"Výborně, Tome!" vykřikl kapitán Barnstable. "Už z ní lítají třísky. Zkus to ještě jednou!"

"Nic jiného si nepřeju, než abychom tu jejich kocábku mohli ostřelovat alespoň půl hodiny. Pak se s nimi můžeme utkat jako rovný s rovným," prohlásil Coffin.

Teprve nyní se ozvalo na anglické lodi bubnování a bylo slyšet povely.

"Donutil jsi je, že se teď konečně do toho dají. Nechceš je ještě trochu víc povzbudit?"

"Hned, hned," řekl rozvázně velitel šalupy, který se nikdy nedal strhnout k nějakému ukvapenému jednání. "Buď je povzbudím, nebo potopím," zabručel. "Postavte se, mládenci, blíž a naříd'te hlaveň o něco výš," přikazoval. Pak se začal zlobit: "Necháš toho, ty darebáku jeden," křičel. "Pustíš tu harpunu!"

"Co se stalo? Co se děje, Tome?" zeptal se Barnstable.

"Jeden z těch mladíků, jen se na něho podívejte, si hraje s mou harpunou. Jedna zůstala ve velrybě a tahle je poslední. Až ji budu hledat, tak ji nenajdu."

"Dej teď pokoj s harpunou. Až bude po všem, pošli ho ke mně, já si to s ním vyřídím. A teď už pošli Angličanům další pozdrav!"

"Ať mně ten darebák podá náboje," odpověděl rozhněvaný námořník. "A až půjde kolem vás, kapitáne, vražte mu jednu, ať se naučí moresům. Obličej má jako slaneček, a bere do ruky něco, o čem nemá ani ponětí, k čemu to je!"

"Tak už přestaň!" Barnstable začal ztrácet trpělivost. "Vystřelíš, nebo ne?"

"Hned, hned. Chvilku strpení. Hlaveň musí ještě o něco výš. Zatracenej pavián. Doutnák! Pal!" zavelel Coffin.

Po tomto výstřelu z americké lodi se ozvala salva z Alacrity. Avšak děla anglické lodi neměla tak velkou donosnost jako děla americké lodi. Některé střely Alacrity dopadly sice v těsné blízkosti amerického škuneru, ale žádnou škodu nezpůsobily.

"Asi si myslí, že střílíme k jejich počtě," ušklíbl se Coffin, jehož suchý humor býval často velkým povzbuzením pro ostatní.

"Do toho, do toho!" křičel Barnstable. "Probud' je, Tome, pořádně je probud'!"

Dosud střílelo jen dělo obsluhované Coffinem. Ostatní menší děla mlčela. Nyní se však situace začala měnit. Velitel anglické lodi si uvědomil, že nemůže ustoupit, že musí přijmout boj, změnil proto směr plavby. Chtěl se co nejdříve přiblížit k nepříteli a přitom příliš neriskovat.

Nad Arielem visel mrak dýmu, bylo slyšet výkřiky posádky obsluhující děla, jen velitel šalupy Tom Coffin pracoval mlčky, avšak s obratností člověka, který dokonale rozumí svému řemeslu.

Barnstable byl vzrušen. "Jen jim dej!" křičel. "Musíme jim strhnout lana!"

Angličané nebyli zbabělci, bojovali statečně. Jejich loď byla několikrát zasažena, ale to jen zvýšilo jejich touhu nepřítele rozdrtit.

Obě lodi, zahalené mračny dýmu, se rychle přibližovaly k sobě. Už se nestřílelo jen z děl, bylo slyšet i výstřely z pušek. Vítězství se dlouho nepřiklánělo ani na jednu, ani na druhou stranu. Palba americké lodi byla účinnější, velitel anglické lodi se zase snažil co nejvíce přiblížit k Arielu, aby bylo možno háky přitáhnout americkou loď k Alacrity a rozhodnout

bojem muže proti muži ten úporný zápas. Barnstable brzo rozpoznal úmysl velitele Alacrity, a místo aby jednal chladnokrevně a uvážlivě, rozhodl se tento způsob boje přijmout.

Když se obě lodi k sobě těsně přiblížily, přirazila zád' Arielu k boku anglického kutru. Americký velitel vyzval své mužstvo, aby se s ním společně vrhlo na nepřítele. Barnstable s hláskou troubou volal na své námořníky, aby útočící Angličany zahnali do moře. Nakonec však hláskou troubu odhodil, vytasil šavli a hnal se k místu, kde nepřítel dorážel nejprudčeji. Výstřely děl byly vystřídány křikem, nadávkami a kletbami.

"Smeťte ty rebelantské psy do moře," křičel anglický velitel, obklopený tuctem svých námořníků.

"Za mnou," volal Barnstable a vystřelil z pistole proti postupujícím Angličanům.

Barnstableovi námořníci mířili dobře, Angličané museli na chvíli ustoupit, ale jejich velitel se nevzdával.

"Za nimi!" Barnstable se snažil překřičet hluk, který se rozléhal na obou lodích, a byl by se hnal za Angličany, kdyby jej Coffin nestrhl.

"Zbytečně riskujete ve chvíli, kdy nám vítězství nemůže uniknout," křičel starý námořník, až mu tváře zčervenaly. "Poslední ránu jim zasadím já!" Coffin se vyšplhal na zábradlí nad horní palubou, když se však chystal seskočit na palubu nepřátelské lodi, vzdálenost mezi oběma loděmi se zvětšila a velitel šalupy spadl do vody. Posádka Arielu byla přesvědčena, že Dlouhý Tom byl zraněn, a proto se nemohl udržet na zábradlí. A to ještě víc rozlítilo americké námořníky.

"Pomstěte Toma! Nešetřete je!" křičel Barnstable, co mu síly stačily.

Teprve teď se rozpoutalo pravé peklo. Američané se hnali za svým velitelem bez ohledu na ztráty, Angličané byli rozhodnuti za každou cenu, stůj co stůj zvítězit. Barnstable běžel první, jeho námořníci za ním. Velitel Alacrity bojoval na opačném konci lodi. Vítězství se klonilo chvíli na jednu, chvíli na druhou stranu. Velitel Alacrity brzo zpozoroval, že jeho lidé prohrávají tam, kde není on, a proto se snažil probít se k místu, kde bojoval velitel americké lodi. Barnstable si nevšiml, že na něho míří jeden z nepřátel, a nemyslel na nic, než aby se co nejdříve utkal s velitelem anglické lodi. Jen duchapřítomnost Merryho, který anglickému námořníkovi vyrazil pušku z ruky, zachránila amerického velitele. V této chvíli jako by se štěstí otočilo k Američanům zády. Už se zdálo, že budou muset ustoupit, když se na palubě Alacrity objevil zkamenělý obličej s šedivými mokkými vlasy, ne nepodobný Neptunovi. Místo trojzubce držel v ruce harpunu. Beze slova se rozmáchl, harpuna zasvištěla vzduchem a anglický velitel byl přibodnut ke stěžni své vlastní lodi.

"Zpět! Všichni zpět!" křičel Coffin a začal se zuřivě ohánět pažbou pušky, kterou vyrval z

ruky mrtvého Angličana. Několik Angličanů zůstalo udiveně stát, když vidělo, jak si ten rozzuřený námořník razí cestu a sráží všechno, co se mu přiblíží na dosah. Ostatní utíkali, co jim nohy stačily, aby se ukryli před tím nepřítelným zuřivcem.

Většina posádky anglické lodi byla pobita nebo zraněna. Avšak i Američané utrpěli ztráty. Když posádka Arielu ošetřila nemocné a postarala se o mrtvé, nařídil kapitán Barnstable, aby na stěžeň Arielu vytáhli anglickou vlajku. Kdyby se v té chvíli objevila celá flotila anglického válečného loďstva, nebyla by způsobila takový údiv mezi posádkou americké lodi jako tento Barnstableův rozkaz. Tom Coffin stál na velitelském můstku a prohlížel si svou harpunu a přitom vedl tuto samomluvu: "Jestli si Angličani myslí, že jsme na ně šli podfukem, můžeme si to rozdat ještě jednou. Ať pošlou svůj člun ke břehu a přivezou si posily. Ze skalisek na nás vejrá celá tlupa jejich vojáků, vypadají jako červené ještěrky. Jen ať se přijdou s námi poprat. S tím bych souhlasil, ale vyvěsit anglickou vlajku..."

"Co to bručíš, Tome?" zeptal se Barnstable. "Zapomněl jsi na Griffithe a na ostatní, chceš, aby se houpali na šibenici nebo aby shnili v žaláři?"

"Jestli vám dobře rozumím, kapitáne, vy jste přesvědčen, že tamhleti zajali pana Griffithe," odpověděl uvážlivě Coffin. "Proto by snad bylo nejlíp, kdybychom zajeli co nejbliž ke břehu a na ty čumily v červených kabátcích vystřelili z Dlouhého Toma. Já bych pak s pěti nebo šesti chlapy sedl do člunu a..."

"Zbláznil ses?" přerušil ho Barnstable. "Ty si myslíš, že s pěti chlapy vyřídíte padesát anglických vojáků? Blázne starej!"

"Tomu vy říkáte vojáci?" mávl starý námořník pohrdavě rukou.

"Snad jsi na stará kolena nezpychl, Tome?" káral Coffina Barnstable.

"To není žádná pýcha, pane, říkám jenom to, co si myslím a co je pravda. Jestli jste ale přesvědčen, že nemám pravdu, naříd'te, ať chlapi nastoupěj do člunu."

"Ba ne, Tome," snažil se usmířit starého námořníka Barnstable. "Pořádně si celou věc rozvaž a uvidíš, že mám pravdu. V této chvíli nám nezbyvá nic než nepřítele obelstít a počkat si na příležitost, kdy

budeme moct osvobodit Griffithe a ty ostatní."

Coffin chvíli mlčel, bylo vidět, jak úporně přemýšlí, pak pokýval hlavou: "Jestli myslíte, že to tak bude lepší," a dal se do napravování škod, které za boje vznikly na Arielu. Angličtí zajatci, kteří nebyli zraněni, byli převedeni na Ariel a ukořistěná nepřátelská loď byla obsazena několika americkými námořníky.

Barnstable měl radost z toho, jak se jeho posádka činí. Chtěl své lidi pochválit, když tu se ozval hluk a křik. človíček, kterého námořníci táhli po palubě, pisklavým hlasem prosil, aby ho pustili.

"Co je tohle za návštěvu?" zeptal se Barnstable. "Novinář, nebo obyčejný zvěděvec, který, když jde do tuhého, neví, kam by se schoval?"

Muž se přestal třást, zkoumavě si prohlédl amerického důstojníka, a když zjistil, že to není Griffith, začal vysvětlovat: "Dostal jsem se na anglickou loď čirou náhodou, to mi můžete, pane, věřit. Bohužel, bylo to právě ve chvíli, kdy se kapitán Alacrity rozhodl, že vás napadne. A to už jsem nemohl nic dělat. Nejsem voják, boje jsem se neúčastnil, není tedy důvodu, abyste mne nepustili na břeh..."

"Že nejste voják, to máte napsáno na čele," zasmál se Barnstable. "Jenže opatrnosti nikdy nezbývá."

"Rád bych vám něco řekl," přistoupil Merry k Barnstableovi.

"Copak? Ven s tím."

Chlapec se naklonil ke kapitánovi a zašeptal mu do ucha: "To je pan Dillon, příbuzný plukovníka Howarda. Několikrát jsem ho viděl doprovázet slečnu Howardovou."

"Dillon! Cože?" radostně se podivil Barnstable. "Dillon! Kryštof Dillon? To je báječné. Tenhle chlapík má teď pro nás dvacetkrát větší cenu než celá Alacrity! Uznáte, pane," Barnstable se díval Dillonovi do očí, "uznáte, pane, že si teď, kdy víme, kdo jste, musíme počínat dvojnásob opatrně. A proto se budete muset smířit s tím, že nějaký ten den budete naším hostem. Samozřejmě že vám poskytneme pohodlí, jaké si jen může člověk na lodi přát." Barnstable nečekal, co Dillon odpoví, a odešel se přesvědčit, zda je vše připraveno k vyplutí.

Obě lodi pluly podél pobřeží, jako by mířily do přístavu, z něhož vyplula Alacrity. Sotva se přiblížily ke břehu, na skalních útesech se ozval radostný jásot. Angličané spatřili na stěžních obou lodí britské vlajky a byli přesvědčeni, že Alacrity zajala vzbouřeneckou loď.

Když kutr plul kolem velryby, kterou ráno Coffin tak mistrně zasáhl harpunou, ukázal Barnstable na oběť ranního lovu: "Myslím si, Tome, že tohle je opravdu smutný a nezasloužený konec toho nešťastného zvířete; už si na chuděře velrybě pochutnávají žraloci."

Starý námořník se podíval na mrtvou velrybu. "Tak ji mít v Bostonu nebo v Sandy Pointu, to by bylo jiné," povzdechl si. "Máte pravdu, kapitáne, je to opravdu smutný konec." Na chvíli se odmlčel a pak dodal pro sebe: "Bůhví co mne na tomhle světě ještě čeká."

"Tome, stáváš se sentimentální. Copak se to s tebou děje?" káral ho Barnstable.

"Jakpak bych nebyl sentimentální, když vidím, jak si žraloci klidně pochutnávají na velrybě, ze které by bylo nejmíň osmdesát soudků tuku. Viděl jsem už desítky zabitých velryb, a jakživ jsem ani z jedné neměl užitek. Já do smrti nebudu mít víc než mám, a to je teda po čertech málo."

Odešel na zád' lodi, sedl si na zábradlí a nepřestal se smutně dívat na mrtvou velrybu, dokud mu zcela nezmizela z dohledu.

Když se obě lodi s anglickými vlajkami na stožárech objevily v zálivu, kde měly zakotvit, uvítal je jásot několika zvědavců.

Barnstable si však nikoho z lidí na břehu nevšiml. S nezvykle vážnou tváří sdělil posádce, že teprve teď je všechny čeká nejtěžší úkol, k jehož splnění bude třeba krajní odvahy a chytrosti.

KAPITOLA XIX

Griffithovi a jeho druhům se podařilo opustit bývalé opatství, aniž je někdo spatřil. Tentokrát se už nedopustili chyby jako předešlé noci; vyhnuli se nepřehledným místům, kde je mohla překvapit anglická hlídka. Asi za půl hodiny se dostali do nízkého porostu obklopujícího starou zříceninu. Celou cestu nikdo nepromluvil. Teprve když si byli jisti, že je nikdo neuslyší, přerušil mlčení Griffith: "Tak si myslím, že jsme měli namále," řekl. "Pánbůh zaplať, že nedošlo ke krveprolití."

"Všechno mohlo být v pořádku, kdybyste se byl, pane Griffithi, držel rozkazu," odpověděl lodivod.

"Lituji, opravdu velmi lituji, že jsem zapomněl na své povinnosti," omlouval se poručík. "Chtěl jsem se však dozvědět, co se děje s lidmi, o něž, o něž. ...," Griffith se zakoktal, "s lidmi, o něž se zajímám. Teď už je pozdě bycha honit," přiznal upřímně. "Co bychom měli teď podle vás udělat, pane Grayi?" zeptal se. "Máte snad nějaký plán?"

"Obávám se, že nám v téhle situaci žádný plán nepomůže," odpověděl lodivod ponuře. "Zítra ráno bude celé pobřeží na nohách, tady se to bude vojskem jen hemžit. A zdejší lidé jim pomůžou honit vetřelce, kteří se odvážili přistát na anglickém pobřeží."

"Zkrátka bude tady velice veselo," přerušil lodivoda Manual.

"Spíš horko než veselo," ušklíbl se Griffith. "A budeme velice rádi, jestli se odtud dostaneme se zdravou kůží."

"Bohužel anglický soud, ať vojenský, nebo civilní, na tom teď opravdu málo záleží,

odměňuje návštěvníky, jako jsme my, jediným způsobem: pověsí je," pokusil se Manual o šibeniční humor.

"Tohle hloupé žertování není k ničemu, měli bychom raději uvažovat co dál." Griffith se obrátil k lodivodovi: "Kterým směrem, pane Grayi, bychom měli jít?"

Lodivod jako by se probudil z dlouhého snění. "Za chvíli začne svítat," řekl zamyšleně. "Budu vás muset, přátelé, na několik hodin opustit. Něco si zjistím a pak se vrátím. Kde se sejdeme?"

"Nedaleko odtud je opuštěná zřícenina," řekl Griffith, aniž se zeptal, proč je chce lodivod opustit. "Je to jediné místo v okolí, kde bychom se mohli skrýt. U té zříceniny na vás počkáme."

"To není špatný nápad," souhlasil lodivod. "A kam schováte své vojáky, kapitáne Manuali?"

"Ti darebáci teď někam zalezli a chrápou. Mít je s sebou, nevím, co by si kapitán Borroughcliffe a těch několik jeho padavek počalo," naparoval se velitel námořní pěchoty.

"Přestaňte už s tím vychloubáním, Manuali," okřikl kapitána Griffith. "Jako byste nevěděli, v jaké jsme bryndě. Raději nám řekněte, jestli jste schopni ty své chlapy sem dostat bez nebezpečí, že o nás bude vědět půl Anglie."

"Za půl hodiny jsou tady."

"To jsem zvědav," zapochyboval Griffith. "Pojďte ke zřícenině a tam se přesně dohodneme na místě, kde se sejdeme s panem Grayem."

Když se octli mezi polozbořenými zdmi, opatrně je obešli, aby se přesvědčili, zda je tu bezpečno, a jakmile zjistili, že tu není živá duše, Griffith požádal Manuala, aby přivedl své vojáky.

Kapitán námořní pěchoty se vydal na kraj lesa, přesvědčen, že tam své vojáky najde. Po několika krocích se však zastavil a zakřičel: "Poslyšte, Griffithi, neměl bych před zříceninou postavit hlídku a kolem opevnění stráž?"

"Dejte už pokoj s těmi nesmysly!" vybuchl netrpělivý Griffith. "Kde máte to svoje opevnění? O čem to mluvíte? Dejte raději pozor, abyste nezabloudil. Nejlíp když se budete dívat na nebe a řídit se podle hvězd. A hlavně se chovejte tišeji."

"Děkuju za radu, rád bych vás ale upozornil, že četu vojáků nemůžete řídit jako loď na širém moři. Ubezpečuju vás, že se neztratím," odpověděl Manual zlostně a zmizel v lese.

Po celou dobu, co si Griffith s velitelem námořní pěchoty vyměňovali názory, lodivod mlčel. Teprve když je Manual už nemohl slyšet, řekl Gray: "A na tomhle člověku záleží, jestli se odtud dostaneme se zdravou kůží. Bojím se, že právě on nám provede něco, co nás

přivede z louže do bláta."

"Je to člověk, jak bych to řekl, tak trochu samorostlý," snažil se Manuala hájit Griffith, "ale strach nemá z ničeho. Bohužel je kdykoliv ochoten uspořádat vojenskou přehlídku. Musíme na něho dát pozor a nedovolit mu, aby dělal, co chce, a pak můžeme být bez obav, že by svůj úkol nesplnil."

"Kéž byste měl pravdu. Jen aby se s těmi svými vojáky choval rozumně. Jinak nás Angličané vyčenichají a bude zle."

"Máte pravdu, pane Grayi. I já mám obavu, že ty jeho vojáky nebude lehké udržet. Na moři budou klidně spát třeba celý týden, ale jak uvidí, že je blízko pevnina, všichni čerti s nimi začnou šít."

"V nejhorším případě si bude muset kapitán vynutit kázeň násilím," řekl lodivod vážně. "Když to nepůjde po dobrém, musí to jít po zlém. Nemylme se, nebudeme mít co dělat jenom s nějakým opilým důstojníkem a s několika mizerně vycvičenými vojáčky. Ráno tady bude jízda. Dozvěděl jsem se, že celou akci proti nám řídí nějaký pan Dillon."

"Ten darebák!" vykřikl Griffith. "Odkud to víte? S kým jste mluvil?"

"Člověk musí využít každé příležitosti, aby se něco dozvěděl, zvláště teď, když jsme v takové situaci," řekl vyhýbavě lodivod. "Jestli je ta zpráva pravdivá, sotva splníme svůj úkol."

"Pak by ovšem bylo nejlíp vrátit se ještě za tmy na škuner. Kolem pobřeží se to hemží anglickými loděmi naloženými zbožím z celého světa. To by byla příležitost, jak Angličanům pustit žilou!"

"Griffithi, zapomínáte, proč jsme tady. Nejsme přece piráti nebo sprostí zločinci, máme se vrátit s několika významnými anglickými osobnostmi, které jsou přesvědčeny, že jenom ony mohou rozhodovat o cizích osudech, slibují a slibují, a nikdy své sliby nesplní." Lodivod mluvil pomalu, bez nejmenšího vzrušení.

"Takový průvod by musel vypadat zajímavě, o tom není pochyb," prohlásil Griffith. "Domníváte se však, že by to naší věci pomohlo? A není nebezpečí spojené s takovou akcí příliš veliké? Stojí vůbec za to, pouštět se do takového dobrodružství?" otevřeně vyjádřil své pochybnosti Griffith.

Lodivod uchopil mladého důstojníka za ruku: "Milý příteli, dovolte, abych vám tak říkal, žádná cena není dost vysoká, bojuje-li člověk za věc tak svatou, jako je svoboda a lidskost."

"Dovolte mi tedy, abych tu věc provedl sám," navrhl Griffith. "Vás znají, mne tu nikdo nezná..."

"S tím bohužel nemohu souhlasit," řekl ostře lodivod. "Rád bych výpravu vedl sám."

Podají-li se naše akce, budou o mně mluvit líp než dosud. Nepodají-li se, nikdo si na nás brzo ani nevzpomene, jako si dnes nikdo nevzpomene na padesát jiných plánů, které jsem se kdysi pokoušel uskutečnit. Nejsem šlechtic, nemohu se chlubit starým rodokmenem, a ani ti degenerovaní ubožáčkové, kteří velí francouzskému válečnému loďstvu, mne nemají v lásce..."

"V Americe si vás lidé budou vážit," snažil se zmírnit lodivodovu zatrpklou Griffith, "určitě dostanete takové místo, jaké si zasloužíte."

Lodivod se smutně usmál. "Mí domnělí přátelé mi často všelijakými výmluvami a ohledy dovedli spoutat ruce, mým nepřátelům se to naštěstí nikdy nepodařilo a doufám, že se jim to ani v budoucnosti nepodaří. Ale teď už dost řečí. Je čas se rozloučit. Vráťím se za několik hodin. Nechci vám, Griffithi, dávat rady, vím, že si dovedete poradit sám. Obávám se jenom, že vojáci kapitána Manuela udělají něco, co se pak už nedá napravit. Bylo by dobře, kdybyste si na ně dal pozor."

"A co jestli se nevrátíte, jak říkáte, za několik hodin? Kde vás máme hledat?" zeptal se Griffith.

"Pak už se o mne nemusíte starat, klidně se vraťte na loď. Znáám každý kámen na těchto ostrovech, dostanu se odtud, jako jsem se dostal sem, v tomto přestrojení, jak mne tu vidíte."

Když si stiskli ruce, lodivod se rychle vzdálil. Griffith chvíli zůstal stát, uvažoval, zda se ještě někdy s tím podivným člověkem sejde.

Bylo po půlnoci, bouře se zmírnila, ale neutichla, vítr se stále ještě proháněl bezlistými větvemi dubů. Griffith se zastavil na kraji lesa. Před ním ležel tichý kraj pohroužený do tmy a necelou míli odtud stálo staré opatství. Námořník si vzpomněl na domov, na Ameriku, na to, jak se těšil, že se po dlouhé plavbě setká se ženou, kterou tolik miloval, a na podivnou hru osudu, jenž jej zavedl až sem, na břehy britských ostrovů. Myšlenky se mu honily hlavou v jakémsi divokém, horečném zmatku. Rozhodl se, že se vydá k opatství, půjde opatrně, nesmí narazit na hlídku.

Není tu živáčka, lidé spí, zdá se, že ani stráže kolem opatství nepostavili, pomyslel si. Avšak po nějaké chvíli uslyšel hluk, jako když pochoduje vojenská jednotka. Skryl se za strom a čekal. K lesu se blížilo několik vojáků.

"Kdo tam?" vykřikl, když se octli několik kroků před ním.

"Jen klidně vylezte, pane Griffithi, je vás vidět na půl míle daleko," zasmál se kapitán Manual. "Ale žerty stranou," pokračoval. „To hadí hnízdo je na dostřel, musíme se chovat opatrně. Napadá mne, co by asi udělal ten opilý anglický oficír, kdybychom mu pustili trochu čerstvého vzduchu do toho jeho vinnými výpary zamořeného pokoje." Hlučně se

plácl do kolena, jako by zapomněl, že před několika vteřinami radil k opatrnosti. "Pojďte sem, Griffithi, něco vám pošeptám," přiblížil se k námořnímu důstojníkovi.

"Co byste tomu řekl, kdybych si zašel do toho plukovníkova vězení?" zeptal se. "Vsadím se, o co budete chtít, že mne nikdo neuvidí ani neuslyší a že se vrátím s několika lahvemi prvotřídního vína!" Kapitán nešeptal, ale mluvil nahlas, že by ho hluchý musel uslyšet.

"Přestaňte s takovými nápady," odbyl ho Griffith, "copak jsme zloději, kteří lezou do sklepů anglické šlechty pro pár lahví vína, kapitáne Manuali? Jsme čestní lidé, kteří bojují za svobodu své země, a ne lupiči! Hleďte co nejdřív zavést své lidi někam, kde by si mohli do rána odpočinout. Než začne svítat, budeme mít plné ruce práce."

Kapitán námořní pěchoty chtěl pokračovat v přesvědčování Griffitha, jak by to bylo lehké a užitečné, vypravit se za lahvemi s burgundským nebo madeirou do starého opatství, ale poručík odmítavým gestem ruky zarazil Manualovu výřečnost.

"Prokletá chvíle, kdy jsem se dal k námořní pěchotě," bručel kapitán, "teď abych poslouchal námořníky, kteří o vojně nemají ani ponětí."

Obrátil se ke svému zástupci: "Seržante, určete tři muže jako hlídku na kraji lesa. Když tábor, tak tábor. Všechno pěkně podle předpisu." Chvíli poroučel a nařizoval, a jeho rozkazy se spíš podobaly rozkazům velitele pluku než velitele hrstky vojáků. Pak odešel s Griffithem do klenuté místnosti zříceniny, aby si odpočali.

Ani jednomu, ani druhému se nechtělo spát. Griffith si vzpomněl na kapitánův rozkaz, podle něhož se hlídka měla postavit na kraj lesa. Napadlo ho, že neopatrné a halasné vojáky ráno určitě někdo z opatství uslyší nebo uvidí. Když se o svých obavách zmínil kapitánovi, Manual jej sebevědomě odbyl: "Jednám přesně podle předpisů," řekl.

Míjela hodina za hodinou, vojáci spali jako zabití. Kapitán Manual podřimoval, Griffith nemohl oka zamhouřit. Najednou zazněly dělové výstřely, Griffith vyskočil z chatrného lože. Nebylo těžké rozpoznat, že střílí nejen Ariel, ale i nepřátelská loď. Několik námořníků se probudilo, ale když zjistili, že nejsou na lodi, obrátili se na druhý bok a spali dál, jako by se jich celá ta událost netýkala. Zcela jinak se chovali Manualovi vojáci. Začali se vzrušeně bavit o tom, kdo to střílí, kde se střílí a kdo to asi vyhraje.

Když střelba zmlkla, Manual vybuchl: "Půl míle odtud, pane Griffithi, se perou, a my tu se založenýma rukama čekáme, jak to dopadne. Vydám rozkaz, abychom se co nejrychleji přesunuli na pobřeží, a tam pustíme Angličanům pořádně žilou. Musíme sebou hodit, jestli chceme, aby na nás něco zbylo. Kořist..."

"Jakápak kořist?" Griffith se nedovedl ovládnout. "Jakápak kořist, když se jedná o mizerný škuner? Dostanete ještě Barnstablea do pěkné bryndy, jestli se bude muset kvůli vašim vojákům zbytečně zdržet."

"Moji vojáčky?" rozhořčoval se Manual. "Vy, pane Griffithi, říkáte dvaceti vybraným a znamenitě vycvičeným mužům vojáčky? To mne tedy překvapuje."

Griffith se usmál při pohledu na pohodlně rozvalené muže, kteří, sotva palba přestala, už zase tvrdě spali.

"Kdo tam?" ozvalo se za rozbořenou zdí. Stráž někoho stavěla. Griffith s Manuaelem zůstali nehnutě stát a naslouchali. Chvilí bylo ticho. "To bude lodivod," zašeptal Griffith.

Pak zazněl prudký tupý úder a na schody dopadlo mrtvé tělo strážného. V prsou měl vraženou dýku.

"Do zbraně!" vykřikl Griffith.

"Do zbraně!" opakoval kapitán Manual. "Rychle! Rychle!"

Poděšení, rozespálí vojáci začali hledat své zbraně, ale dřív než jich mohli použít, ozvalo se několik výstřelů. Vchod do sklepení se zakryl dýmem.

Griffith bez míření vystřelil z pistole. "Za mnou!" křičel. "Nebojte se jich, jsou to nezkušení zelenáči!" Vyběhl po schodech, zakopl však, a než mohl vstát, sevřelo ho několik silných rukou. "Palte, Manuali, dokud je máte pohromadě!" volal na kapitána. Snažil se zbavit drtivého objetí, avšak marně.

Manual nedal rozkaz k palbě. Věděl, že i kdyby jeho vojáci zasáhli několik nepřátelských vojáků, byl by zasažen i Griffith. Avšak Manualovi vojáci, kterým se ve tmě podařilo najít své zbraně, přece jenom několikrát vystřelili, hlavně se však snažili krýt.

Když Borroughcliffe, který se k velkému překvapení Američanů se svými vojáky objevil v zřícenině, zjistil, že se přepad nepodařil tak, jak si to představoval, pokusil se vyjednávat: "Vzdejte se vojákům Jeho Veličenstva krále Jiřího III., a dostanete milost!" volal. "To vám slibuji jako důstojník Jeho Veličenstva."

"Jestli propustíte svého zajatce, dále jestli dovolíte, aby naše lodi volně opustily Anglii a aby naši vojáci odtud odešli se všemi počtami a důstojníci se svými zbraněmi, nebudeme bojovat," stejně hlasitě jako Borroughcliffe odpověděl Manual.

"Žádný důstojník na britských ostrovech nepřijme takové podmínky! Nabízíme vám však milost, bezpečnost a slušné zacházení," chraptěl Borroughcliffe.

"Žádám ještě jednou, aby naši důstojníci směli podržet svou zbraň, abyste propustili svého zajatce, a my vám dáme čestné slovo, že se vrátíme do Ameriky a až do konce války nebudeme proti Anglii bojovat."

"Na vaše podmínky nemohu přistoupit! Mohu vám však nabídnout dobré víno. Doufám, že tuto nabídku neodmítnete."

Manual by se byl rád napil, ale za situace, která se vyvinula, nebylo na něco podobného ani pomyšlení. "Za co nás pokládáte,

za vojáky, nebo za vzbouřence?" zeptal se.

"Pánové, je mi líto, ale vás nemohu pokládat za nic jiného než za rebely. Věřte mi, že vám nezbyvá nic jiného než se vzdát. Slibuju vám však, že se postarám, abyste se dobře najedli a napili. Co se s vámi stane dál, to už je věc Jeho Veličenstva."

"Tak ať si Jeho Veličenstvo pro nás přijde a my..."

"Počkejte, Manuali," přerušil kapitána Griffith, který viděl, že by takové řeči jeho druhům neprospěly. "Kapitáne Borroughcliffe, jsem Eduard Griffith, poručík válečného loďstva Spojených států amerických, a dávám vám své slovo..."

"Pusťte ho," nařídil Borroughcliffe.

Námořní důstojník udělal několik kroků a zůstal stát mezi oběma nepřátelskými skupinami. Teď ho mohli slyšet jak Manualovi vojáci, tak vojáci Borroughcliffovi. "Podívám se do sklepa a zjistím, jaké ztráty mají vojáci kapitána Manuala. Jestli jsou takové, jak si myslím, poradím mu, aby se vzdal za podmínek, které jsou obvyklé mezi civilizovanými lidmi."

"Prosím, můžete jít," souhlasil anglický důstojník. "Okamžik ještě," Borroughcliffe požádal Griffitha, aby se zastavil. "Patří ten pan Manual k obojživelníkům, chci říct k námořní pěchotě?"

"Ano," odpověděl Griffith.

"Tak to je on. Přece je to on," spokojeně opakoval Borroughcliffe. "Poznal jsem ho podle hlasu. Nevím, proč bych s ním měl bojovat, ten pán se vzdá, sotva se začne mluvit o dobrém jídle a pití. Musím vás upozornit, že ve sklepě, kam si zalezl, není ani kapka vína, ani drobet jídla. Tahle zřícenina, to není svatoruthské opatství. Na to prosím nesmíte zapomenout."

Griffith se nad těmito radami anglického důstojníka musel usmát, přestože byl v málo záviděníhodném postavení. Sklonil hlavu, zavolal, že je to on, Eduard Griffith, americký námořní důstojník, aby na něho Manualovi vojáci nestříleli. Když se přesvědčil, že ho poznali, sestoupil do sklepa.

Na zemi leželo pět mrtvých vojáků. Čtyři byli zraněni, ale ani nehlesli, jen aby se nepřítel nedozvěděl, jak málo vojáků Manualovi zůstalo. Kapitán s několika muži se ukryl za polozbořenou zdí. Choval se při tom jako člověk, který nevěří, že by mohl prohrát.

"Jsme na tom výborně, pane Griffithi, přesvědčte se sám," uvítal námořního důstojníka. "Odtud mne nikdo kromě dělostřelců nedostane. Ať si sem ten anglický ožralka pošle ty své vyoblékané panáky, skosíme mu je, sotva se ukážou na schodech."

"Bohužel já mám jiný názor," řekl Griffith. "Nemá smysl dál bojovat. Zabijete několik Angličanů, a přitom ztratíte jednou tolik svých vlastních lidí. Jste člověk rozumný a jistě se

budete dívat na celou věc lidsky. Další krveprolití by bylo podle mého názoru úplně zbytečné."

"Chci jednat jako rozumný člověk, v tom máte pravdu, ale oni oslabili můj oddíl o pět mužů, bylo by tedy jenom spravedlivé, kdybychom jim také my odstřelili pět mužů."

"Obávám se, že jsme zapomněli na raněné," Griffith pokládal zdlouhavé výklady kapitána Manuala za zbytečnou ztrátu času. "Potřebují rychle pomoc, a my si tu povídáme."

"Když myslíte, že se nedá dál bojovat," pokrčil Manual rameny, "tak jim řekněte, že se vzdáme, ale jako váleční zajatci. Já si ponechám svou poboční zbraň a nemocní — výslovně řekněte, že se jedná o nemocné, a ne o raněné — musí být řádně ošetřeni. Ani slovo o raněných, rozuměl jste?"

Griffith už nečekal na další vývody velitele námořní pěchoty a pospíchal kapitulaci oznámit kapitánovi Borroughcliffovi.

"Jakou má ten člověk poboční zbraň?" zeptal se uštěpačně Borroughcliffe, když mu Griffith oznámil podmínky, za jakých je Manual ochoten se vzdát. "Nejvýš kousek dřeva, se kterým si pomáhá při děláním uzlů. Vy sám toho taky mnoho nemáte, vážený pane, je proto zbytečné přit se, za jakých podmínek se vzdáte."

"Jen kdybych měl s sebou deset lidí tak ozbrojených, jako jsem já ozbrojen, mluvil byste jinak, kapitáne Borroughcliffe," zlostně přerušil Angličana Griffith.

"Pochybuji, že by takoví divoši, jako jste vy, pane, i kdyby jich bylo deset, mohli někomu ublížit," nedal se Borroughcliffe vyrušit ze svého bohorovného klidu. "Když jsem vás viděl, jak lezete ze sklepa, popadal mne strach, to musím přiznat, vypadal jste totiž jako kometa, když vylízá z mraků. Ale teď už dost řečí. Vyjednávání je skončeno. Dejte rozkaz svým lidem, aby složili zbraně." Angličan zcela změnil tón své řeči.

Griffithovi nezbylo než oznámit rozhodnutí kapitána Borroughcliffa Manualovi a za chvíli začali američtí vojáci, jeden po druhém, vylézat ze sklepa. Šli poslušně za svým velitelem a bez jediného slova stavěli své zbraně do pyramid tak, jak je to kdysi učil jejich velitel.

Tak se tedy dostal Griffith a jeho druhové do anglického zajetí. Nikdo z nich nevěděl, jaké dobrodružství jim shluk náhod, omylů i podivných skutečností za několik hodin přichystá.

KAPITOLA XX

Kapitán Manual rozzlobeně pozoroval, jak Angličané za dozoru seržanta Drilla spoutávají jeho vojáky. Když spatřil, jak i bledý a ustaraný Griffith smutně přihlíží této ponuré podívané, začal křičet: "Tady to máte, pane Griffithi! Kdybych byl velitelem já, tohle by se jaktěživo nestalo. Kdo to viděl, zalézt do díry jako králík. Kdyby bylo po mém, byli bychom se buď utkali s nepřítelem na volném prostranství, nebo bychom byli obsadili nenadálým útokem hradby," Manual širokým rozmachem ukázal na zříceninu, "a mohli jsme se ubránit daleko větší přesile, než je tahle hrstka zelenáčů!"

"Správně, správně!" radostně souhlasil s Manualem kapitán Borroughcliffe, "nejdříve urputně hájit hradby a pak se uchýlit do pevnosti, tak to stojí ve vojenských předpisech. Mohl jste ale použít ještě jinou taktiku, pane: sedět v díře a ani nedýchat a nikdo by o vás nevěděl. Jenže dnes ráno uviděl jeden postrašený občanek, jak se blízko opatství potulují nějakí podezřelí lidé v podivných šatech, a honem nám to běžel oznámit."

"Vyhrál jste, pane, a tak si teď můžete povídat, co chcete," odsekl Manual a usedl na rozbořenou zeď.

Když Angličané začali vynášet mrtvá těla padlých Manualových vojáků ze sklepa, velitel námořní pěchoty hluboce sklonil hlavu. "Poslouchali jste mne na slovo, šli jste za mnou, kam jsem poručil, ničeho jste se nebáli, ani smrti ne. Sbohem, kamarádi." Manual nemohl skrýt své pohnutí. I Borroughcliffe pronesl několik slov nad mrtvými, snad i jemu bylo líto zbytečně zmařených lidských životů.

Pak byla připravena nosítka pro zraněné. Seržant Drill předstoupil před svého velitele a zeptal se, zda se má jednotka navrátit do opatství.

"Kde jsou dragouni? Co se s nimi stalo?" zeptal se Borroughcliffe, jako by neslyšel seržantovu otázku. "Vědí ti chlapi vůbec, co jsme objevili?"

"Pokud vím, měli jet podél pobřeží a pročesat okolí do hloubky asi desíti mil. O tom, že jsme vypátrali nepřátelský oddíl, jsme jim nic neřekli," hlásil Drill.

"Nechme tedy jízdu jízdou, čert je vzal! Stejně toho mnoho nesvedou, degenerované děti od Poitiers. Rozumíš, o čem mluvím, seržante?"

"Myslím, že rozumím, pane," odpověděl rozpačitě Drill. "V tom místě, o němž jste se zmínil, se utkali naši s Francouzi, jestli se nemýlím."

"Tak docela to není, je vidět, že jsi naším dnešním vítězstvím poněkud rozrušen, to tě omlouvá," řekl shovívavě kapitán. "Co myslíš, Drille, uneseme všechny ty pocty, které nás za to, co jsme dnes vykonali, očekávají?" Pozorně se podíval na svého podřízeného.

"Myslím si, že ano, pane. Máme přece široká ramena."

"Máš pravdu, Drille, ovšem za jednoho předpokladu. A to si dobře zapamatuj: za jednoho předpokladu — že se totiž o našem vítězství nedovědí dragouni. Tahle smečka hladových čmuchalů by byla s to tvrdit, že oni mají nejmíň poloviční zásluhu na tom, že nepřítel byl zneškodněn, a samozřejmě že by při tom shrábli celou slávu!"

"Ale vždyť u toho ani jeden z nich nebyl..."

"Na tom, milý Drille, čerta záleží. Rozhodující je, co se o bitvě napíše, a ne kdo ji vyhrál. A napsat se musí jen to, milý příteli, co nikdo nemůže vyvrátit. Jistě jsi už slyšel o bitvě u Blenheimu?"

"Jakpak bych neslyšel, pane. Na tuhle bitvu je hrdý každý anglický voják, stejně jako na bitvu u Cullodenu. Tenkrát jediný desátník, jmenoval se John, porazil francouzského krále a celou jeho armádu."

"Tak, tak," pochvaloval si seržantovy vědomosti kapitán. "To, co říkáš, je sice poněkud přehnané, ale v podstatě je to správné. Víš, kolik Francouzů se té bitvy účastnilo?"

"Přesně to nevím, ale myslím si, že několik set tisíc," odpověděl pohotově seržant.

"A proti téhle obrovské armádě měl vévoda sotva deset nebo dvanáct tisíc dobře živených Angličanů. Co se divíš? Ty tomu nevěříš?"

"Mně se to zdá, pane, moc velký nepoměr. Jsem starý voják..."

"A přeci to bylo tak, jak říkám," trval na svém kapitán. "Je ovšem nutno dodat, že vévoda z Marlborough tam byl s jistým panem Eugenem a ten měl s sebou padesát nebo šedesát tisíc Němců a ti našemu vévodovi pomohli. Nikdy jsi neslyšel o panu Eugenovi?"

"Jaktěživo ne, pane. Vždycky jsem si myslel, že desátník John..."

"Ten taky, ten taky, Drille," pokyvoval hlavou kapitán. "Já znám jednoho seržanta," pokračoval Borroughcliffe, "a tomu seržantovi by jednoho dne mohlo Jeho Veličenstvo podepsat důstojnický patent a ze seržanta by se stal poručík. To by se mohlo, Drille, stát. O tom si můžeme jednou promluvit. Teď je ale důležité, abychom co nejrychleji dovedli zajatce do opatství, nebo ti prokletí dragouni ještě něco vyčmouchají. O našem dnešním vítězství se musí dozvědět celá Anglie, ale až ve vhodnou chvíli. Pak to jaksepatří rozmázneme. Pamatuj si, seržante: perem se někdy dokáže víc než šavlí. A spolehni se, já s perem umím docela dobře zacházet. A taky si zapamatuj: kapitán Borroughcliffe na seržanta Drilla nezapomene!"

"Můj ty bože!" radostně vykřikl seržant. "Nevím, pane, jestli si vůbec takovou poctu zasloužím. Slibuju vám, že pro vás třeba do ohně skočím."

"To rád slyším, Drille, to rád slyším," pochvaloval si Borroughcliffe. "A teď pouč mužstvo, aby drželo jazyk za zuby. A pamatuj si: byla to strašná, krvavá bitva, samí mrtví a zranění. Tohle všechno jaksepatří vylíčit dá práci. A co se na to spotřebuje papíru a inkoustu! A teď už jdi a dej rozkaz k odchodu."

Když byli mrtví ukryti ve zřícenině, kde je — alespoň podle mínění kapitána Borroughcliffa — nikdo nemohl objevit, a zranění uloženi na nosítka, zrobená z pušek a pokrývek zajatců, vydali se vítězové i poražení na pochod ke starému opatství. Zajatci šli uprostřed, obklopeni vítězi, aby je náhodní chodci neviděli. Kapitán Borroughcliffe si počínal opatrně, i když byl přesvědčen, že přehnané zprávy o vylodění amerických vzbouřenců zaženou kdekomu chuť, aby se zbytečně zdržoval v blízkosti kláštera.

Když ten vojenský průvod vycházel z lesa, uslyšel Borroughcliffe zapraskání větví. Hned nato se ozvaly kroky v suchém listí. "Zatracení dragouni," zaklel. "To jsou určitě jejich pátrači. Nadělají víc hluku než celý pluk. Drille, ty a všichni ostatní včetně zajatců dosvědčíte, že jsme táhli z bojiště po vítězné bitvě, opakuji po vítězné bitvě, když sem teprve přijela jejich hlídka. Jestli to ovšem jejich hlídka je..."

"Tuhle slávu vám nikdo nemůže upřít, kapitáne Borroughcliffe," odpověděl Griffith, který upřeně pozoroval místo, kde se před chvílí ozvaly podezřelé zvuky. Poručík byl přesvědčen, že se vrací lodivod.

"Z cesty, Caesare!" ozval se hlas z houštiny. "Kam to zas už lezeš? Musíš víc doprava,

nebo se z houští nevymotáš. Pompeie, hni sebou, ty lenochu, stejně už přijdeme pozdě."

Kapitán Borroughcliffe se zastavil. "Tohle nemůže být nikdo jiný než stará římská legie. Právě se probudila a teď se nějaký její centurio snaží dohnat to, co za sedmnáct století jeho hoši zameškali. Zůstaň stát, Drille."

Ještě nedomluvil, když z houští vylezli dva černoši, obtížení zbraněmi, a za nimi plukovník Howard. Teprve když si trochu upravil šaty a setřel s čela pot, zpozoroval Borroughcliffa a jeho průvod.

"Slyšeli jsme střilet," oznamoval plukovník, "řekl jsem si tedy, že vám musíme jít na pomoc, Jak se to říká v předpisech: rychlý, překvapující útok musí vysvobodit obležené. Kdyby byl Montcalm zůstal za hradbami, nemusel tak špatně dopadnout."

"Montcalm se zachoval přesně podle předpisů," ozval se Manual. "Kdybych to byl dnes udělal já, dopadlo to docela jinak."

"Koho to tu máme?" podivil se plukovník, když spatřil velitele námořní pěchoty. "Kdo si to dovoluje kritizovat vojenské umění, a ještě v takovém přestrojení? Pane, vypadáte jako hastroš."

"Dux incognitorum, jestli dovolíte, vážený můj hostiteli. Kapitán námořní pěchoty amerického Kongresu," hrdě se představoval Manual.

"Tak, tak! Tak vy jste se, Borroughcliffe, přece jenom setkal s nepřítelem, a dokonce máte zajatce," zaradoval se starý voják. "Pospíchal jsem vám na pomoc, předpokládal jsem, že potáhnete tímhle směrem, dokonce jsem slyšel několik výstřelů."

"Několik?" podrážděně vybuchl Borroughcliffe. "Nevím, čemu říkáte, plukovníku, několik výstřelů. Jen si zajděte dál do lesa, najdete tam hromadu mrtvol. S sebou jsme vzali jen těžce raněné."

"Namouduši! Taková bitva a několik kroků od opatství, a já o ničem nevím!" litoval plukovník Howard. "Bývaly časy, kdy mne probudil jediný výstřel. A jaký já jsem měl spánek!"

"Boj zblízka, muž proti muži, bez velkého hluku, v tom jsme mistry," pyšně vysvětloval kapitán.

"Bože, bože, nevím, co bych za to dal, být při tom," povzdechl si plukovník.

"Byla to hezká podívaná. Mám je všechny, plukovníku. Ani jeden nechybí. Chci říct, mám je všechny, pokud zůstali naživu."

"Víte o tom, příteli Borroughcliffe, že naše válečná loď zajala jejich škuner a že ho přivlekla do přístavu? A je po vzpouře." Plukovník se rozhlédl kolem, chtěl se přesvědčit, jak tato zpráva zapůsobila na poražené. Pak se zničehonic zeptal: "Kde je Kryštof? Kde je

můj příbuzný Kryštof Dillon? Chtěl bych, aby mi řekl, co v tomto případě, kdy vzbouřenci byli zajati na půdě Anglie, co v tomto případě předpisují naše zákony. Teď budou mít soudcové v middlesexském hrabství plné ruce práce. Kdepak je ten můj bystrý, věrný Kryštof Dillon?"

"Dillon non est, jak to říkával jeden důstojnický sluha u našeho pluku, když nějaký chytrák zmizel a ne a ne ho najít," s trochou zlomyslnosti odpověděl kapitán. "Vím jenom, že se jeho lordstvo odebralo na válečnou loď, aby sdílelo nebezpečí námořní bitvy a aby také sklízelo slávu, jakmile boj skončí."

"To je celý on!" mnul si spokojeně ruce plukovník. "Nevydržel to, prostě to nevydržel, chtěl být u toho a riskoval život!"

"Jenom jedno je mi divné," poznamenal Borroughcliffe suše. "Že tu jeho lordstvo ještě není. Viděl jsem na vlastní oči, jak vlajka na stožáru škuneru šla dolů. A od té doby uplynulo několik hodin."

"Odpusťte, pánové," řekl Griffith a přistoupil k oběma anglickým důstojníkům, "mimoděk jsem vyslechl vaši rozmluvu a domnívám se, že už nemusíte před zajatci nic skrývat. Říkáte, že byl škuner dnes ráno zajat?"

"Ano, škuner byl dnes ráno zajat," potvrdil Borroughcliffe. "Neřekl jsem vám to, poněvadž jsem si myslel, že máte toho, co vás potkalo, ažaž. Toto je, pane Griffithi, pan plukovník Howard," kapitán se obrátil k plukovníkovi, "budete jeho hostem, než se rozejdeme," dodal.

"Griffith!" udiveně zvolal starý voják, "čeho jsem se to na stará kolena dočkal! Syn čestného, věrného Hugha Griffithe! Co by tomu řekl tvůj otec, Eduarde, kdyby se i on byl dočkal téhle nešťastné chvíle? Ta hanba, ta hanba..."

"Kdyby můj otec žil, pane, byl by na stejné straně jako já. Bojoval by za svobodu své země. Byl bych vám, pane, povděčen, kdybyste se už nezmiňoval o věci, ve které se nikdy neshodneme."

"Nemůžeš mi, Eduarde Griffithi, zabránit, abych nemluvil o něčem, co pokládám za vážné, velmi vážné. Budu o tom mluvit do té doby, dokud nedostaneš rozum a dokud nepřijdeš na to, že tvé místo je jinde než mezi vzbouřenci. Škoda je tě, mládenče, velká škoda. Kdybys jenom věděl, jak rád jsem měl tvého otce."

"Opravdu není důvodu, abyste cítil něco jiného ke mně, než jste cítil k mému otci. Věřte mi..." Griffith uchopil plukovníkovu ruku.

"Ach bože, bože. Proč jsi to udělal, Eduarde? Měl bych tě raději než Kryštofa, i když si ho musím vážít pro jeho rozvahu a věrnost. Ale ty, ty se tolik podobáš svému otci, věřím, že v jádru nejsi zlý. A já..." plukovník se odmlčel, "a já bych býval neměl nic proti tomu, abys

ty a Cecílie, abyste vy dva..."

Griffith se podíval na kapitána Borroughcliffa, ten pochopil, že Griffith chce zůstat s plukovníkem sám, a pospíchal za svými vojáky. Teprve když kapitán nemohl slyšet, o čem ti dva hovoří, řekl poručík: "Snad bychom mohli zapomenout na své rozdílné názory. Ani nevíte, jak bych byl šťasten, kdybyste chtěl být nám oběma, Cecílii i mně..."

"Hochu, hochu!" plukovník nedal Griffithovi domluvit, odvrátil tvář, aby nebylo vidět, jak je vzrušen. "Bohužel, už jsem dal slovo Kryštofovi. Už se nedá nic dělat."

"Nic není nemožného, pane plukovníku. Tato válka brzo skončí a pak..."

"Jakápak válka? Tohle není žádná válka! To je vzpoura, odporná vzpoura, pokus upřít našemu milostivému králi jeho práva, zavést zmatek a dovolit vládnout lidem, kteří se narodili někde v polozbořené, špinavé chatrči! To jsou jenom řeči o svobodě, rovnosti a já nevím co ještě. Jakápak svoboda bez pořádku a bez respektování práv panovníka?"

"Obávám se, pane, že máte o nás zcela nesprávné mínění," odporoval Griffith.

"Já že mám o vás nesprávné mínění?" vybuchl plukovník Howard. "Já vás nechci soudit a také k tomu nemám právo. Kdybych ale byl členem soudu, který bude soudit vzbouřence, ať se na tomto místě propadnu, jestli by do roka zůstal jediný z rebelů naživu. Pane," plukovník mluvil zvýšeným hlasem, "byl bych v stavu pověsit i svého vlastního příbuzného Kryštofa Dillona, kdybych zjistil, že zradil."

Kapitán Borroughcliffe se zastavil, aby počkal na plukovníka. "Ušetřte jeho lordstvo takového nepřírozeného a předčasného povýšení," řekl vážně. "Tamhle máte vhodnějšího kandidáta pro šibenici. Nemýlím-li se, pane Griffithi, je to jeden z vašich přátel," ukázal na okraj lesa, kde s rukama na prsou stál lodivod.

"Toho člověka neznám," prohlásil Griffith. "Ten k nám nepatří."

"Ba patří. To je ten muž, který za vás za všechny včera večer mluvil," trval na svém kapitán.

"Máte pravdu, Borroughcliffe. Je to on. Poznávám ho," řekl vzrušeně starý voják. "Pompeji, Caesare, palte!"

Černoši, zvyklí bez přemýšlení poslouchat svého pána, namířili, než však vystřelili, odvrátili tvář.

"Kupředu!" vykřikl plukovník, vytasil starou šavli a hnal se k místu, kde nehnutě stál lodivod. "Pusťte na ně psy!" křičel plukovník. "Kupředu! Do nich! Nešetřete je!" Starý muž sotva dech popadal.

"Jestli váš přítel přežije tenhle útok, pak přežije všechno," ušklíbl se Borroughcliffe. "Ten staroušek je v stavu zničit celý pluk gardistů, obzvlášť když je u toho Pompeius."

"Modlím se k bohu všemohoucímu, aby ten člověk měl s plukovníkem slitování, aby na

něho nevystřelil," řekl Griffith.

"Jen žádný strach, pane Griffithi. Vidíte, ti dva černí už ustupují. Plukovníku Howarde, přestaňte útočit, než přijde posila," křičel kapitán. "Les je plný ozbrojených nepřátel! Musíme počkat na jízdu, ta jim zabrání ustoupit."

Plukovník uslyšel kapitánovo volání, zastavil se jen několik kroků od osamělého cizince, a když poznal, že je sám, že jeho otroci utekli, začal, obrácen tváří k osamělému muži, krok za krokem couvat.

"S těmi černými ničemy si to vyřídím," sliboval plukovník. "Já jim dám, opustit svého pána v kritické situaci!"

"Dovolte, pane, abych převzal velení," zdvořile požádal Howarda kapitán Borroughcliffe. "Snad byste se měl vrátit do opatství. Můžete se spolehnout, že celou tu věc vyřídím velice rychle."

Plukovník Howard uposlechl nerad. Představa, že vzbouřenců je plný les a že dosud nebyli pochyťáni, jenom utvrdila rozhodnutí starého vojáka tvrdě se s nepřáteli Jeho Veličenstva vypořádat. Byl rozhodnut nikoho nešetřit, i kdyby to byl syn jeho starého dobrého přítele, Eduard Griffith.

Poněvadž kapitán Borroughcliffe byl přesvědčen, že v lese jsou další vzbouřenci, rozhodl se, že přivolá pomoc.

Sotva anglický důstojník zmizel v zákrutu cesty, lodivod ukryl zbraň, kterou nenápadně držel na prsou, a opatrně vešel do lesa.

KAPITOLA XXI

Když Ariel zakotvil v přístavu, nikoho z hrstky náhodných diváků, kteří si všimli, že na stožárech obou lodí vlaje anglická vlajka, ani ve snu nenapadlo, že jde o válečnou lest.

Lodi však nezůstaly dlouho spolu. Sotva se setmělo a večerní mlhy se zvedly, Barnstable se rozhodl, že Alacrity i s raněnými na palubě přístav opustí. Od pobřeží vál silný vítr, a tak se kutr brzo dostal na širé moře. Barnstable by se rád co nejdříve setkal s fregatou, musel však jednat opatrně. Nad přístavem bylo umístěno několik děl, která měla chránit anglické lodi proti pirátům a přístav proti nepřátelským lodím, které by se odvážily proniknout do britských teritoriálních vod. U dvou děl stála ve dne v noci pohotovost.

"Angličané přijdou dřív nebo později na to, že tady není něco v pořádku," poznamenal Merry. "Tam nahoře se před západem slunce měnili," chlapec ukázal ve směru, kde stála děla.

"Co si o tom myslíš ty, Tome?" zeptal se Barnstable Coffina.

"Já na tyhle suchozemce moc nedám," mávl starý námořník odmítavě rukou, a když zjistil, že ho nikdo z námořní pěchoty neslyší, pokračoval: "Všichni jsou stejní, jejich jako naši. Tak třeba seržant od našich ne a ne uvěřit, že se kolem mysu Dobré naděje potuluje bludný Holand'an. Do očí se mi vysmál, když jsem mu říkal, že jsou na zeměkouli místa, kde je půl roku den a půl roku noc."

"Tys viděl, Tome, bludného Holand'ana?" zapochyboval Barnstable.

"Já jsem ten mys ještě nikdy neobeplul, ale znám lidi, kteří viděli bludného Holand'ana na

vlastní oči. Někteří s ním dokonce mluvili."

"Bylo by nejlíp, starouši, kdyby ses pro dnešní noc změnil v bludného Američana. Běž a spust' svůj člun i s posádkou. Ale ozbrojte se až po zuby."

"O co jde, kapitáne? To si to máme rozdat tam s těmi nahoře?" Coffin ukázal na nepřátelská děla. "Co si máme vzít s sebou? Pistole, nebo píky?"

"Jako obvykle. Do člunu uložte několik dlouhých pík. Lano a harpunu nech doma. Vidím, že se tu svou zbraň už zase chystáš vzít s sebou."

"Měl byste už jednou dát na to, co říká starej velrybář," řekl rozzlobeně Coffin. "Na velrybářský člun se toho vejde! Sud, lano..."

"Hned to vyhod'!" nařídil kapitán. Coffin věděl, že velitel nestrpí odpor, a tak uposlechl, ač nerad.

Barnstable kývl na Merryho, aby s ním šel na zád' lodi. Kráčeli mlčky, a když došli k místu, odkud bylo vidět do kajuty, ve které s hlavou podepřenou oběma rukama seděl Kryštof Dillon, zastavili se.

"Rád bych se mu podíval do tváře," zašeptal Barnstable, "Chtěl bych vědět, co je to za člověka."

"Kateřina Plowdenová o něm moc velké mínění nemá," odpověděl chlapec.

"Já si ale pořád myslím, že nemůže být tak zlý. Je ovšem otázka, jestli se mu dá věřit. A to je v téhle chvíli velice důležité." Kapitán vzal chlapce kolem ramen a vedl ho na místo, kde nebylo živé duše. "Hned ti řeknu, proč je to důležité," pokračoval Barnstable, když se opřel o lodní zábradlí. "Jeden zvědavec, který se večer přišel podívat, jaké lodi mají američtí povstalci, nám řekl, že dnes bylo ve staré zřícenině blízko opatství zajato několik amerických námořníků."

"To jsou naši. Pan Griffith!" polekaně zašeptal Merry. "To je jasné, že jsou to naši. Proto jsem slíbil panu Dillonovi, že ho pustím. Řekl jsem mu, ať se vrátí na opatství a oznámí jim, že jsem ochoten vyměnit celou posádku Alacrity za naše námořníky a za vojáky kapitána Manuala."

"Proč jste mi jenom nedovolil, abych se té výpravy účastnil, pane Barnstable? Určitě by to bylo dopadlo jinak," litoval chlapec.

Kapitán se zasmál. "Tahle výprava nebyla žádná legrace, milý Merry. Ostatně v člunu nebylo dost místa ani pro ty, od nichž jsem čekal, že něco dokáží. Ale už se stalo. Teď jde o Dillona. Přijal můj návrh a dal mi čestné slovo, že se Griffith vrátí nejpozději za hodinu po jeho odchodu. Co myslíš, dodrží svůj slib?"

"Snad," odpověděl váhavě Merry. "Musím se vám přiznat, že ani na mne neudělal zvláštní dojem. Ale myslím si, že by měl svůj slib dodržet, už proto, že nebude přece chtít, aby pan

Griffith bydlel pod jednou střechem jako slečna Howardová."

"Pan Dillon je člověk vzdělaný, musí tedy vědět, co je to, dát čestné slovo," utěšoval se Barnstable. "A teď poslouchej, co ti řeknu," kapitán položil ruku chlapci na rameno, "oka nespustíš z těch děl tam nahoře. A jak uvidíš, že se tam míhají světla, musí Ariel pryč. Dokud se nevrátím, budeš velitelem ty. Drž se podél pobřeží, abys neztratil opatství z dohledu. Já budu někde pod skalními útesy."

Merry se stal velitelem škuneru, poněvadž jeden důstojník střežil ukořistěnou loď a druhý byl zraněn.

Po tomto rozhovoru se Barnstable vrátil ke kajutě, v níž byl Kryštof Dillon. "Přišel jsem splnit své slovo," řekl, sotva vstoupil do kajuty. "Doufám, že i vy splníte, co jste slíbil. Pojděte za mnou."

Před kajutou čekal Merry. "Copak se stalo, že jsi už zase tady?" zeptal se Barnstable.

Chlapec se naklonil k důstojníkově uchu a zašeptal: "Prosím vás, nevěřte tomu člověku."

Velitel škuneru se usmál. "Děkuji za varování. Ale teď abychom už šli. Nezapomeň, co jsem ti říkal, pokud jde o ten kopec."

Překročil zábradlí a následován Billonem spustil se do člunu. Ještě než se dotkla vesla hladiny, Barnstable dal několik dalších příkazů mladému námořníkovi. "Jestli někdo zamhouří jenom na minutu obě oči, bude mít se mnou co dělat! Tak a teď už odrazte!"

Zahalil se do pláště a nepromluvil, dokud neminuli ostrůvky u vjezdu do přístavu.

"Co myslíš, Tome, jaké bude počasí?" zeptal se, když si byl jist, že jsou z nejhorsího venku.

Tomáš Coffin něco nesrozumitelně zabručel.

"Nerozuměl jsem ti ani slovo. Co to skuhráš?" zlobil se Barnstable.

"Moc se mi to nelíbí. Počítám, že do rána tu budem mít velice silný severovýchodní vítr."

Coffin se na moři vyznal líp než kdokoliv jiný. Ale když se Barnstable ještě jednou pozorně zadíval na oblohu, začal pochybovat, zda i tentokrát bude mít starý námořník pravdu. "Tvé proroctví se, mistře Coffine, dnes nesplní. Mlha nestojí za řeč, tady to tak vypadá každou noc. To vlnění taky nic neznamená. To je památka na poslední bouři. Nevím, jak jsi k tomu proroctví přišel."

"člověk, pane, není velryba nebo delfín, který vdechne vzduch a neví, jestli fouká od jihovýchodu, nebo od severozápadu," rozumoval Coffin. "Jen se podívejte tamhle na ten proužek čisté oblohy, co vykukuje nad mlhou. To není jenom tak. Když to takhle vypadá na obloze, vždycky to něco znamená. A pak ty mraky. Nevšiml jste si, jak zapadalo slunce?"

Barnstable naslouchal výkladu zkušeného námořníka pozorně, věděl, že Tomáš Coffin měl

už tolikrát pravdu. "Ať se děje vůle boží," řekl odevzdaně. "I kdyby se přihnala bouře, Griffithovi musíme pomoci."

Dillon za celou tu dobu nepromluvil jediné slovo, jen se rozhlížel kolem. Pluli asi hodinu, Barnstable s Coffinem pozorovali břeh, co chvíli jeden upozornil druhého na něco, co se mu nezdálo, ale Dillon je neslyšel, tak tiše mluvili.

Námořníci narazili na mělčinu, přestali veslovat, a v té chvíli se ozvaly úderý vesel jiného člunu. "Tamhle jsou," Coffin ukázal na člun, který se mihl v jasném pruhu na obzoru.

"Takhle neveslují ani rybáři, ani podloudníci," poznamenal Barnstable. Chvíli poslouchal. Vesla narážela v pravidelných intervalech na hladinu. "Tihle hoši jsou z válečné lodi."

Coffin hluboce sklonil hlavu a také on naslouchal, pak se vzpřimil a řekl s naprostou jistotou: "Jsou to naši. Obracejí veslo, jen co se dotkne hladiny. Odpřisáhl bych, že jsou to naši."

"Podejte mi dalekohled," požádal Barnstable. "Máš pravdu, Tomáši, jsou to naši. Ale proč je na zadním sedadle jenom jeden člověk? Že ten lodivod nechal Griffithe s Manuaelem na holičkách! Veslujte ke břehu!" poručil.

Za několik minut člun přistál u břehu a Barnstable, Tomáš a Dillon vystoupili.

Velitel škuneru byl přesvědčen, že lodivod musel prchnout a že Griffithe a Manuala ponechal jejich osudu.

"Pane Dillone," řekl chvatně, "dal jste čestné slovo..."

"Přejete si, abych přísahal?" nedal mu Dillon domluvit.

"Doufám, že stačí slovo džentlmena." Barnstable udělal odmítavé gesto rukou. "Pan Coffin půjde s vámi k opatství a buď se během dvou hodin vrátíte s ním, nebo se on vrátí s panem Griffithem a kapitánem Manuaelem. Jste volný, pane Dillone. Cestu znáte."

Dillon pokorně poděkoval Barnstableovi a rychle začal vystupovat po srázném břehu, následován Tomášem Coffinem, který držel v ruce harpunu. Barnstable se za nimi chvíli díval, pak se rozběhl a dohonil je. "Řekl jsem ti, Tome, abys tu harpunu nebral s sebou," káral starého námořníka. A když Coffin něco zabručel, Barnstable se k němu naklonil a zašeptal: "Všiml sis té písečné duny? Vlívá se tam potok do moře."

Coffin kývl hlavou.

"Tam budeme kotvit, najdeš nás tam. A nikomu nevěř. Rozuměls?"

Starý námořník učinil harpunou tak jednoznačný pohyb, že nebylo nejmenší pochyby, co by Dillonovi udělal, kdyby jej ten člověk chtěl oklamat. Pak přidal do kroku a brzo muže, který měl jednou — jak si to přál plukovník Howard — soudit americké vzbouřence, dohonil.

KAPITOLA XXII

Barnstable se chvíli díval za odcházejícím Dillonem a Tomášem Coffinem, který Angličana následoval jako stín, pak se vrátil na člun a nařídil posádce, aby plula k místu, kde se potok vléval do moře. Stále musel myslet na Dillona, až nakonec začal litovat, že svého zajatce pustil na čestné slovo.

Počasí se zhoršilo, mlha klesala k zemi, tma zhoustla, a kdo se v těchto končinách dobře nevyznal, sotva by našel stezku ke starému opatství.

Avšak Kryštof Dillon tu znal každý kámen, a tak kráčel rychle a jistě; starý námořník mu kupodivu stačil.

"Lidé, co žijou na pevnině, se mnohem rychleji vyznají na souši než my. Dovedou taky líp odhadnout vzdálenost," nahlas uvažoval Coffin. „Jednou jsem se chtěl dostat z Bostonu do Plymouthu," pokračoval, "je to asi patnáct mil daleko, ale nedej bože, ne a ne najít cestu. A tak jsem musel zpátky do přístavu, tam jsem zůstal celý týden a nedělal jsem nic jiného, než hledal nějakou rybářskou loď, na které bych si mohl jízdu odpracovat. To víte, peníze jsem neměl, byl jsem na tom stejně jako dnes. Ostatně já budu do smrti bez peněz, jestli se nebude platit víc za ryby, než se platí. Nakonec jsem musel zaplatit za celý týden nocleh, do úst jsem neměl co dát a po celou cestu z Bostonu do Plymouthu jsem se krmil jenom chlebem a sýrem."

"To muselo být hrozné," řekl pln předstírané účasti Dillon. "A přitom jste ještě musel pracovat. Tomu já říkám vyděračství." Dillon byl ochoten pokračovat v rozmluvě.

"Tak hrozné to zas nebylo," odpověděl Coffin. "Kromě mne a dobytka tam byl jediný chlap a ten měl na starosti tu tažnou sílu, jestli mně rozumíte, co chci říct. To nebyla žádná loď, pane, ale kára. Ale tomu člověku bylo hej. Ještě vám musím povědět, čemu jsem se nestačil divit; každé půl míle koukal ze země kámen, takže ani člověk napůl slepý by nemohl zabloudit."

"Pro vás, jak vidět, pane Coffine, to byl nový svět," poznamenal Dillon.

"Byl. A přitom nedaleko odtamtud jsem se narodil. Ten člověk seděl vpředu a já s dobyt看em vzadu. A pořád jsme jeli mezi kamennými ploty, představte si, že mezi Bostonem a Plymouthem jsme neviděli pomalu ani louži."

Coffin pokračoval ve svých úvahách a Dillon dělal, že mu pozorně naslouchá. Když došli ke kamenné zdi, která obepíná opatství, námořník právě srovnával velikost Atlantského oceánu s americkou pevninou.

"Už jsme na místě," přerušil námořníkův výklad Dillon.

Prošli kolem hlavního vchodu, šli však dál, až se dostali k brance ve zdi. Coffin kráčet za Dillonem a musel si přiznat, že se jeho počáteční nedůvěra k tomu cizinci pomalu rozplynula.

Branka ve zdi nebyla zamčena. Když se octli na nádvoří a Dillon vešel do jedné z budov a Coffina nechal čekat, starý dobrák to nepokládal za nic neobvyklého. Za chvíli se Dillon vrátil v doprovodu seržanta Drilla. A když pokynul Coffinovi, aby ho následoval, nic netušící námořník poslechl. Prošli dlouhou, tmavou chodbou a vstoupili do salónu.

V křbu plápolal oheň a u stolu seděl plukovník Howard s kapitánem Borroughcliffem. Byli tak zabráněni do hovoru, že ani neslyšeli, že někdo klepe.

"Nic jiného bych si nepřál, než aby se Kryštof vrátil co nejdřív," prohlásil plukovník. "Byl bych nejšťastnější člověk na těchto ostrovech, kdybych ho zase mohl uvítat mezi námi."

Stařec seděl obrácen zády ke dveřím a ani nepozoroval, že v nich stojí člověk, na kterého tolik čekal.

"Řeč o vlku a vlk za humny!" zvolal kapitán, když spatřil Dillona. Podivil se, že nepřichází sám. "Kohopak to vaše lordstvo přivádí? Copak je to za hromotluka, ten má nejmíň šest stop! A co je to za předpotopní zbraň? Z té by sám Bedřich Pruský měl radost!"

Plukovník se obrátil, a když uviděl muže, o němž se domníval, že je obdařen všemi ctnostmi, neznala radost starého vojáka mezí. Hned se začal vyptávat a Dillon nestačil odpovídat. Tomáš Coffin, opřen o harpunu, si s neskryvaným zájmem prohlížel pokoj a v duchu musel přiznat, že takovou nádheru v životě neviděl.

Kapitán Borroughcliffe si přisedl, aby na všechny viděl, ale víc si všímal sklenky než toho, co si plukovník povídá s Kryštofem Dillonem. Jen chvílemi se se zájmem zadíval na vysokého námořníka a představoval si, jak by se ten člověk vyjímal v jeho oddílu.

Dillon mluvil opatrně, nechtěl, aby Coffin všemu, co řekne, rozuměl, ale příliš si vymýšlet nemusel, plukovník si většinou odpovídal na své otázky sám. Přitom nestačil vychvalovat odvahu a rozhodnost svého příbuzného.

Dillon byl od prvního okamžiku, co ho Barnstable pustil, rozhodnut Coffina zadržet a pro Barnstablea a jeho námořníky připravit past.

"Pojďte dál, seržante," řekl znenadání Borroughcliffe. Teprve teď si Coffin všiml, že ve dveřích stojí seržant se dvěma ozbrojenými vojáky. "Odveďte toho muže na strážnici, dejte mu pořádně najíst a postarejte se, aby nezemřel žízni," nařídil kapitán.

Starý dobrák Tomáš byl pořád ještě přesvědčen, že je všechno v nejlepším pořádku, a proto beze slova následoval seržanta a jeho vojáky.

"Počkat, počkat," vyběhl za seržantem na chodbu kapitán Borroughcliffe. "Neveďte ho na strážnici, ale do mého pokoje," změnil svůj rozkaz. "A jak jsem řekl, pořádně se o něho postarej. Rozuměls?" Potom se vrátil k láhvi madeiry.

Tomáš Coffin ochotně následoval seržanta, přesvědčen, že na něho čeká bohatá hostina.

Kapitánův pokoj byl jen několik kroků od jídelny. Na stole stála mísa s kusem hovězí pečeně a láhev jamajského rumu. Seržant, který porozuměl tajnému znamení svého velitele — Coffin si toho všiml —, věděl, že má námořníka jaksepatří opít. A tak mu nabízel, co hrdlo ráčí. "Pijte, přáteli, tady se na jídle a na pití nešetří," nepřestával opakovat. "Zdejší sklepy jsou plné nejlahodnějších vín, a co tu mají rumu, to byste do smrti nevypil."

Námořník mlčky pokyvoval hlavou a pil a pil. Avšak seržant čekal marně, kdy ten obr toho bude mít dost. Pil se svým zajatcem, a nebýt toho, že do pokoje vešel kapitán Borroughcliffe, byl by se seržant zpil do němoty.

"Běž za panem Dillonem, seržante," nařídil kapitán. "Řekne ti, co máš udělat, a to splníš

do poslední písmenky!"

Drill hlasitěji než jindy opakoval rozkaz, sebral všechny síly, které mu ještě zbyly, a opustil pokoj. Tomáš Coffin zůstal s kapitánem Borroughcliffem sám. Usedl najeden z kapitánových tlumoků, když odmítl sednout si na židli. Kapitán si přitáhl svou židli blíž k námořníkovi a začal se s nezvyklou laskavostí a blahosklonností vyptávat, jak Coffinovi chutnalo.

"Doufám, že jste měl dost, pane, pane. .. bohužel nevím, jak se jmenujete. .."

"Tomáš," odpověděl velitel šalupy a nepřestával pošilhávat po hovězí pečení. "Kamarádi, kteří mě znají dýl, mi říkají Dlouhý Tom."

"Výborně. Tedy Tom. A jaké máte příjmení?"

"Coffin. Ale tak mi říká málokdo. Když je potřeba něco udělat rychle, volají mne Tome nebo Tomáši — Dlouhý Tom mi říkají, když nechtějí, aby si někdo myslel, že jde o jiného Coffina, jednoho mého příbuzného. Ale ani jeden Coffin není tak vysoký jako já."

"Poslouchejte, Tome, musím přiznat, že se mi líbíte. Velice se mi líbíte. A je mně opravdu líto, když si pomyslím, co vás čeká. A to všechno proto, že vás pan Dillon hanebně zradil."

"Co to povídáte?" nechápal námořník, "šel jsem s panem Dillonem, poněvadž slíbil, že když ho pustíme, vy pustíte pana Griffithe. Kdyby to nešlo nebo kdybyste nechtěli pana Griffithe pustit, vrátíme se s panem Dillonem na loď."

"Bohužel, milý příteli, zanedlouho uvidíte, že se nestane jedno ani druhé," řekl kapitán upřímně.

"To by bylo velice špatné," poznamenal prostě Coffin. "Mám rozkaz buď se vrátit s panem Griffithem, nebo s panem Dillonem."

Borroughcliffe se tvářil lítostivě, když však poznal, že má před sebou člověka, který ve své prostotě je přesvědčen, že džentlmen za všech okolností dodrží slovo, rozhodl se promluvit s Coffinem otevřeně.

"Bohužel vám musím, příteli, říct pravdu. Vy se už na loď nevrátíte, váš velitel, pan Barnstable, bude nejdéle za hodinu zajat a váš škuner bude v rukou Angličanů, dřív než se rozední."

"V rukou Angličanů, říkáte?" opakoval nedůvěřivě Coffin.

"Nezapomeňte, že váš škuner leží na dostřel našich děl a ta jej mohou za několik minut potopit. Už je na cestě posel k veliteli pobřežního dělostřelectva. A poněvadž vítr vane od moře, ta vaše lodička se nehne z místa."

Teprve nyní si Coffin uvědomil celou pravdu a situaci, do níž se dostal nejen on, ale i jeho druhové, kteří byli dosud na svobodě. Vzpomněl si na svou předpověď počasí a na to, že na škuneru byla jen polovina posádky, a to ještě pod vedením mladého, nezkušeného hochy.

Hlasitě vzdychl, ale snažil se, jak dovedl, své vzrušení skrýt.

Borroughcliffe poznal, že to, co sdělil Coffinovi, starého námořníka těžce zasáhlo. Chvíli váhal, jako by v něm bojovala lepší část jeho povahy, ale pak si uvědomil, že je anglický důstojník a že se nejedná o soukromou záležitost mezi námořníkem a jím. "Je mně líto těch mladých chlapců, kteří se dostali do téhle zapeklité situace, poněvadž neprokoukli celkem průhlednou lest. Bohužel nedá se popřít, že také oni zradili, a to svého krále. Za to je čeká přísný trest, budou výstražným příkladem pro ostatní. Z toho kouká, pane Coffine, provaz."

"Pak nezbývá než se smířit s osudem," řekl odevzdaně námořník.

"Snad by se přece jenom našla cesta, jak to udělat, aby nedošlo k nejhoršímu." Kapitán se odmlčel a čekal, jak bude Coffin na jeho poznámku reagovat.

"Na jednom člověku tolik nezáleží," klidně odpověděl námořník. "Jednou musíme všichni zemřít. Horší je, že se taková loď jako Ariel dostane do cizích rukou. To pro starého námořníka není maličkost. To je rána, pane, na kterou se do smrti nedá zapomenout."

"Možná že se mýlím, možná že to provaz nebude, třeba vám to změní na galeje. Tam se budete mít deset nebo patnáct let dobře, a pak bude konec," prohodil Borroughcliffe jakoby mimochodem.

"Co to povídáte, pane? Na galeje? To jim rovnou řekněte, že Tomáš Coffin se raději dá oběsit, než aby šel na galeje."

"V těchhle lidech se těžko vyznáte. Dnes vás pošlou na šibenici, a kdyby vás soudili zítra, prohlásí vás za válečné zajatce a půjdete na galeje."

"Tak jim, bratříčku, rovnou řekněte, že jsem rebel, že jsem proti nim bojoval od samého začátku a že mně můžou vlízt na záda. Pro Richarda Barnstablea by to byla smrt, vidět, že se jeho loď dostala do rukou Angličanů. To on nikdy nedovolí."

"Nesmíte, příteli, hned myslet na nejhorší. Snad byste se z téhle šlamastiky přece jenom mohli dostat," řekl sladce kapitán.

"Tak ven s tím," Tomáš Coffin vzrušeně vstal.

"Pro takovou starou vojnu, jako jste vy, to bude maličkost," kapitán položil důvěrně ruku na námořníkovu rameno. "Jak vám chutnalo hovězí?" zeptal se, a aniž vyčkal odpověď, pokračoval: "Rum jako u nás nenajdete daleko široko."

"Těch pár kapek? Copak je to pro starého námořníka? Jako když do moře plivne. Ale pořád ještě nevím, co jste mně chtěl navrhnout?"

"Takové jídlo a pití, jaké jste měl dnes, byste mohl mít každý den, stačí, když slíbíte, že budete sloužit svému králi, jako jste dosud sloužil Kongresu. Jaképak dlouhé povídání. Řeknu vám to rovnou, vstupte do mé setniny, a zachráníte si život i svobodu."

V obličejí ošlehaném větry se objevilo pohrdání. Coffin uchopil kapitána za límec, pak za hrdlo a začal na anglického důstojníka z plných plic křičet: "Já vím, co se patří, dobře to vím! Host u stolu má přednost před hostem na lodi, host na lodi má přednost před cizincem, cizinec před psem, a pes před pěšákem!"

Než se Borroughcliffe vzpamatoval, ležel v protějším koutě pod hromadou židlí a šatů rozložených po židlích. Snažil se vstát, šmátral kolem sebe, až nahmatal šavli, která se válela mezi předměty, jež při pádu převrhl.

"Jen počkej, ty lotře jeden," Borroughcliffe tasil šavli. "Já tě naučím slušnosti!"

Tom Coffin uchopil harpunu a držel ji sotva stopu od prsou anglického důstojníka. Ten se však nezalekl, chtěl námořníkovi harpunu z ruky vyrazit, ale Coffin zakroužil svou zbraní s takovou silou, že důstojníkovi vyrazil šavli z ruky. Pak harpunu odhodil a začal do kapitána bušit holými pěstmi. Borroughcliffe brzo poznal, že proti medvědí síle toho obrovského chlapa je bezmocný. Námořník si s ním zahrával, jako by kapitán byl nemluvně. Zápas netrval dlouho, Borroughcliffe se brzo nemohl ani hnout, tak pevně ho ten obr svíral.

Coffin si uvolnil jednu ruku, sáhl do kapsy, vyndal z ní kus pevného provazu a s bohorovným klidem přivázal Angličana k jeho vlastnímu lůžku. Pak chvíli odpočíval, a když uviděl na zemi povalovat se šavli, zvedl ji, ulomil čepel a rukojeť omotal provázkem.

"Chcete mě chladnokrevně zabít!" zoufale vykřikl Borroughcliffe. "Smilujte se nad mnou!"

"Kdepak zabít, co vás to napadá," odpověděl námořník. "Chci jenom, abyste přestal mluvit." A místo roubíku vložil kapitánovi do úst jílec meče. Borroughcliffe ucítil, jak se mu provázek omotává kolem krku.

Když dokončil svou práci, začal si námořník prohlížet pokoj. S opovržením se přehraboval v součástkách vojenského důstojnického stejnokroje, ale pak najednou upoutaly jeho pozornost dva kovové předměty. Obracel je z jedné strany na druhou, nevěděl však, co si s nimi počít. Vypadaly jako dvě vidlice s kolečky. Byl přesvědčen, že tyhle věci mají něco společného s vojnou, ale poněvadž nevěděl, k čemu jsou, odhodil je.

Borroughcliffe pozoroval každé námořníkově hnutí a oddechl si, když Coffin odhodil do kouta jeho oblíbené ostruhy. Nakonec se však drsná starcova tvář roztáhla spokojeným úsměvem: našel dvě vykládané nabitě pistole. A právě tento nález připomenul Coffinovi, že by měl co nejrychleji odejít. Vždyť Arielu a jeho posádce hrozí nebezpečí, o němž nikdo nemá potuchy. Zastrčil pistole za opasek, uchopil harpunu a přistoupil ke spoutanému Borroughcliffovi.

"Poslouchejte, příteli," řekl mírně, "ať vám Pánbůh odpustí, jako vám odpouštím já, že jste chtěl udělat z námořníka, který je na vodě od svého narození a který doufá, že na vodě

zemře, obyčejného pěšáka. Omlouvám se, že jsem vás tak trochu nešetrně donutil mlčet, ale doufám, že až odejdu, přijde se někdo z vašich lidí na vás podívat."

S touto ohleduplnou omluvou vyšel z pokoje.

Ozvalo se zarachocení klíče ve dveřích, a teď kapitán věděl, že Tomáš Coffin, kterého se tolik dotkl svou nabídkou, neponechal nic náhodě.

KAPITOLA XXIII

Když Tomáš Coffin opustil pokoj, v němž zanechal spoutaného kapitána Borroughcliffa, nemyslel na nic jiného než jak se co nejrychleji dostat na škuner Ariel. Ve starém opatství se nevyznal, pamatoval si jenom, že když vešel s Dillonem do budovy, prošli nejdříve dlouhou chodbou a pak odbočili do kratší a užší chodby.

V části budovy, které plukovník Howard říkal klášter, nebydlel kromě kapitána Borroughcliffa ani jediný muž. Bylo tedy málo pravděpodobné, že by se zde Coffin mohl setkat s někým, s kým by si nevěděl rady.

Anglický kapitán se musel nastěhovat do blízkosti obou dívek jen proto, že plukovník neměl jinou volbu, nechtěl-li, aby v blízkosti slečny Howardové a Plowdenové bydleli dva rebelové: Griffith a Manual.

Coffin se opatrně plížil podél zdi úzké chodby, až se dostal na dlouhou, tmavou chodbu. Tam chvíli zaváhal, má-li se dát napravo nebo nalevo, pak si všiml, že na konci chodby jsou otevřené dveře, a slyšel, jak se někdo směje. Když se potichu přiblížil ke dveřím, zaslechl vyslovit Griffithovo jméno. Přitisknut ke zdi naslouchal. V pokoji byl jenom Dillon a plukovník Howard. Mladší z obou vypravoval, přerušován častými výbuchy smíchu a projevy obdivu, jak se mu podařilo oklamat kapitána Barnstablea.

"Tys jim, Kryštofe, dal! To byla lest!" radoval se Howard. "Ta by oklamala samého Caesara, a to byl nějaký lišák! Takové lidi potřebujeme v koloniích jako sůl, přáteli! Ty jim to jednou ukážeš!"

"Tolik chvály si nezasloužím," odmítal Dillon plukovníkovu chválu.

"Nač ta skromnost, Kryštofe?" plukovník odstrčil láhev před sebou. "Hlavně že jsi jednal čestně." Stařec kladl důraz na každé slovo. "Nelhal jsi, nepodváděl jsi, jenom jsi nepřítel obelstil. Zkrátka byla to klasická lest, to je to pravé slovo. Takové lsti by byl schopen jenom Pompeius nebo Marcus Antonius nebo, nebo... víš, koho myslím. Ale ani jeden by to tak nedovedl jako ty. To jsou, Kryštofe, proti tobě úplní břídilové!"

Plukovník se čím dále tím víc rozohňoval nad chytrostí a důmyslností svého příbuzného.

Námořník, přitisknutý ke zdi, se po těchto slovech už nemohl udržet. Vytrhl pistoli a namířil ji na Dillona. Kdyby sebou Dillon neustále nevtřel — jednou si dával hlavu do dlaní, pak ji zase zvedal —, mohla to být jeho poslední chvíle. Mohla, ale nebyla. Námořník sice chvíli ze tmy mířil na člověka, který ho tak zklamal, pak mu však ruka s pistolí poklesla. Ten starý dobrák nedovedl chladnokrevně zabíjet.

"A jak se chovaly slečny?" zeptal se Dillon, když plukovník, kterému se zdálo, že uslyšel

nějaký hluk, na chvíli zmlkl.

"Neslyšel jsi, Kryštofe, nic?" zeptal se starý pán místo odpovědi. A když Dillon zakroutil hlavou, řekl tiše: "Víš, že přišly až sem? Přišly, milý Dillone, když jsme přivedli Griffithe a ty jeho kumpány. To bylo pořád: „Strýčku sem, strýčku tam, šetřete se, nevydávejte se zbytečně do nebezpečí, a tak podobně. Chtěly mi prostě namluvit, že nemám proti těm rebelům nic dělat, mohlo by se mi ještě něco stát! Tohle chtěly namluvit člověku, který prodělal celou válku od roku 1756 až do roku 1763! Ten Griffith, kdyby dělal co dělal, to draze zaplatí!"

"Domnívám se, že by se měl co nejdříve odevzdat civilním úřadům," prohodil Dillon.

"Předáme ho veliteli londýnského Toweru, earlovi z Cornwallu. To je šlechtic, jaký má být, věrný svému panovníkovi," rozhodl plukovník. "Ale už abych šel. Nařídil jsem, aby vězňům dali pořádně najíst a napít, rád bych se přesvědčil, jak byly mé rozkazy splněny. Nesmíme taky, Kryštofe, zapomenout, že zanedlouho tu bude kapitán Barnstable. I jeho bychom měli, jak se sluší a patří, přivítat."

"Počítám, že tu bude nejdéle za hodinu," Dillon se podíval na hodinky.

"Budeme si muset pospíšet," plukovník vstal a šel ke dveřím vedoucím do pokojů obou dívek. "Nezapomeňte na slečny. Měl byste zajít za Cecílií. Je to tvrdohlavé děvče, ale co naplat, je to dcera mého bratra Harryho. A až s ní budete mluvit," plukovník ztišil hlas, "pamatujte taky na svůj zájem. Marcus Antonius, jak jsem už říkal, byl proti vám úplný hlupák, a jak to uměl s královnou pyramid!"

Když Dillon osaměl, začal uvažovat, zda má poslechnout, co mu radil plukovník. Za několik minut vstal, vypil dvě sklenice vína a vyšel dveřmi, za nimiž byl skryt Tomáš Coffin. Nevšiml si temného stínu přitisknutého ke zdi a rychlým krokem kráčel spoře osvětlenou chodbou. Za ním se tiše plížil Coffin.

Dillon se zastavil přede dveřmi pokoje kapitána Borroughcliffa. Námořníkovi se zatajil dech. Plukovníkův oblíbenec naslouchal, zda neuslyší na kamenné chodbě kroky. Před chvílí se mu totiž zdálo, že někdo jde po chodbě. "Byla to ozvěna mých vlastních kroků," pomyslel si, když se nikde nic nehnulo. Šel dál a námořník si oddechl, poněvadž už bylo jisté, že Dillon se u kapitána Borroughcliffa nezastaví. Když došel ke dveřím pokoje, v němž bydlela Cecílie Howardová, Dillon zaklepal a ozvalo se hlasité "vstupte". Chvíli váhal, pak dveře otevřel. Byl tak zmaten, že cosi zabrebtal, čemu Coffin nerozuměl, a nakonec ze samých rozpaků zapomněl za sebou zavřít dveře.

"Slečno Howardová, slečno Howardová," drmolil plukovníkův oblíbenec, "přicházím z příkazu vašeho strýce plukovníka Howarda."

"Co to má znamenat?" polekala se Cecílie. "Přišel jste nás zatknout?"

"Jak si můžete něco takového pomyslet?" Dillon byl zmaten, všiml si vyděšených pohledů Cecílie Howardové, Kateřiny Plowdenové a Alice Dunscombeové. Ani jedna z mladých žen se však nedívala na něho, ale kamsi dál, za něho, na pootevřené dveře.

"Nemusíte mít, slečny, žádný strach," zahučel Tomáš Coffin, "já vám neublížím, mně můžete věřit, to spíš tenhle lhář prolhaná, ten je schopen každé špatnosti," námořník ukazoval na Dillona. "Na světě nenajdete člověka, který by s čistým svědomím mohl říct, že Tomáš Coffin někdy mluvil před ženou hrubě nebo že se k ní choval jinak, než jak se sluší a patří."

"Coffin!" vykřikla Kateřina radostně.

"Ano, to jsem já, Tomáš Coffin," námořníkova tvář se rozšířila radostným úsměvem. "Můj otec se jmenoval Coffin, matka byla rozená Joyová. Kromě Coffinů dovedli pořádně vzít do ruky harpunu jenom Wort'hoové, Garnerové a Swaineové. To se nedá popřít."

Kateřina se musela usmát nad tímto sebevědomým výčtem vynikajících harpunářů z Nantucketu, a když námořník na chvíli přestal vychvalovat svou zbraň, opakovala si pro sebe: "Coffin, Dlouhý Tom!"

"Já se za tuhle přezdívku nestydím," prohlásil velitel Šalupy hrdě. "Je vidět, že jste slyšela, co všechno Dlouhý Tom dovede, když si vyjede na lov velryb. Copak teď to už není to, co bývalo, když mi bylo devatenáct. Dnes mám nějaký ten křížek na hřbetě, ale tenkrát jsem s tak pěkným děvčetem, jako jste vy, dovedl protancovat celou noc."

Kateřina se začervenala. "Slyšela jsem o vás, Tome, to nejlepší, jak zkušený jste námořník, a taky vím, že vás pan Richard Barnstable má rád. Přinesl jste mi nějakou zprávu nebo vzkaz?" zeptala se zvědavě.

Námořník se s odporem podíval na ustrašeného Dillona a zahučel tím svým hlubokým, drsným hlasem: "Tak co, ty lháři, jak to bylo? Mluv pravdu, ničemo! Pamatuj si, ještě dnes se vrátíš na Ariel! Tam se vyspíš! A jestli se ta nádherná loď potopí, už tě nic na světě nevzbudí!"

Muž, který chtěl soudit rebely, se roztřásl. Dívky byly vystoupením toho obra tak překvapeny, že se nezmohly na jediné slovo. Dlouhý Tom klidně přistoupil k zsinalemu Dillonovi, uchopil ho za ruce a svázal mu je za zády. Dillon se nezmohl na odpor, který by stál za řeč.

"Velmi pochybuji, pane Coffine," řekla překvapená Cecílie, která se vzpamatovala první, "že vám pan Barnstable dovolil, abyste tak surově jednal s hostem mého strýce, a k tomu ještě pod vlastní střechou plukovníka Howarda."

"Nechtěl byste nám, pane Coffine, vysvětlit, co to má všechno znamenat?" přidala se k Cecílii Kateřina.

"Obávám se, že pan Coffin nám nikdy nebude schopen vysvětlit, proč si počíná tak bezohledně k hostu plukovníka Howarda," řekla Cecílie nadurděně.

"Prosím tě, Cecílie, dovol laskavě panu Coffinovi, ať nám to vysvětlí on sám."

"Tak já vám to teda řeknu," začal Coffin a několika prostými slovy vylíčil, jak Barnstable uvěřil Dillonovi a jak ho Dillon chtěl obelstít.

Když domluvil, řekla Cecílie pohrdavě: "A plukovník věřil všemu, co mu ten člověk namluvil."

"Jsem přesvědčena, že i kapitán Borroughcliffe, a to je otrlý voják, který už ledacos zažil, by odsoudil takové hanebné jednání." Kateřina Plowdenová změřila se stejně pohrdavým pohledem muže, kterého už dávno pokládala za zlého ducha svatoruthského opatství. "Co se stalo s panem Barnstablem?" zeptala se rozpačitě. "Neříkal jste, že ho hledají vojáci?"

"Hledají, slečno," zasmál se námořník, "jenomže toho tak lehce nenajdou, a kdyby ho přeci jenom vyčenichali, ten si s nimi už poradí. Na to můžete vzít jed, jakože se Tomáš Coffin jmenuje."

"Už byste se, Tomáši, neměl déle zdržovat. Musíte co nejrychleji varovat svého velitele," Kateřina vypadala ustaraně.

"Musím se bohužel přiznat, že se ve zdejších končinách moc nevyznám. Vůbec nevím, jak se dostanu k naší lodi. A taky bych se nechtěl ještě jednou dostat do rukou lidí, co mě tak hanebně podvedli," opovržlivě si změřil Dillona.

"Jestli vám jde jenom o to, jak se dostat na loď, cestu vám ukážu. Dovedu vás na stezku, po které se bezpečně dostanete k moři a nikde nenarazíte na vojáky." Kateřina vstala a chystala se vyjít z pokoje.

Dillon teď už věděl, že ztratil poslední naději. Ani jedinou z dívek se mu nepodařilo oklamat. Napřímil se, jak mu to jenom pouta dovolovala, a začal křičet: "Slečno Howardová, nevěřte tomuhle člověku! Nesmíte mu věřit! Nedovolte, aby utekl! Vašemu strýci jsem řekl pravdu a ten se vším, co jsem udělal, souhlasil! Je přece válka!"

"Plukovník Howard by nikdy nemohl souhlasit s takovým darebáctvím, kdybyste mu řekl pravdu," odpověděla Cecílie chladně.

"Přísahám vám, že souhlasil..."

"Lžeš," znovu zaburácel námořníkův rozhněvaný hlas.

Dillon se zachvěl. Představil si skalnaté pobřeží za noci a pod ním rozbouřený oceán. Už se viděl, jak stojí na jednom z vysokých skalisek, obklopen rebely, kteří se ho chystají srazit do moře. Zachvátila ho hrůza.

"Slečno Howardová, zapřísahám vás! Opravdu mne chcete vydat napospas této lůze, tomuhle zběsilému chlapovi, který je schopen všeho? Kdybyste jenom věděla, co se dělo

na Alacrity, jaká zvěrstva tam páchali lidé, jako je tento člověk! Já jsem to všechno viděl na vlastní oči. Slečno Howardová, pro milosrdenství boží, nevydávejte mne do rukou těchhle lidí. Pan Griffith bude propuštěn, uvidíte."

"Lháři!" znovu se rozlehl hromový námořníkův hlas. "Pomlouvač a lhář!"

"Říká, že pan Griffith bude propuštěn...", nejistě zašeptala Cecilie a útrpně se podívala na Dillona.

"Cecilie, věř mi, ten člověk nesplní jediné slovo, copak ho neznáme?" řekla tvrdě Kateřina. "Pojďte za mnou, Tomáši."

"Jste krutá, slečno Plowdenová," vyčítavě zaskuhral Dillon. "Slečno Alice, vy mi jistě neodepřete pomoc," žadonil. "Prosím vás, pomozte mi!"

"Já vám nepomůžu. Jak vám mám já pomoci? Jsem přesvědčena, že vám nikdo z Američanů neublíží," Alice Dunscombeová sklopila své plaché oči.

"Tak už dost!" rozhněval se Tomáš Coffin, uchopil Dillona za límec a táhl ho na chodbu. "Jestli ještě cekneš, uvidíš horší věci, než jsi viděl na Alacrity, jak říkáš. S harpunou nedovede nikdo tak zacházet jako já. To si pamatuj, ty ničemo!"

Po této hrozbě Dillon už nepromluvil. Pak už bylo slyšet jenom tiché kroky na kamenité chodbě starého opatství.

Kateřina vedla Tomáše k jiné brance, než kterou vstoupil do domu plukovníka Howarda; byla přesvědčena, že tento vchod nikdo nehlídá.

Když došli ke stezce vedoucí k pobřeží, rozloučila se s námořníkem a pospíchala zpět na opatství.

Coffin vyňal pistole, které měl za pasem, a kráčel po kamenité stezce tak rychle, že Dillon sotva dechu popadal. Kdykoliv se zajatec snažil promluvit, Coffin ho okřikl: "Mlč! Už ani slovo! Na dlouhé řeči teď není čas!"

Když Dillon spatřil skalní útesy, udělal poslední pokus; nabídl námořníkovi velkou peněžitou odměnu, jen když ho pustí.

Coffin chvíli nebyl schopen slova a Dillon byl přesvědčen, že se ten necitelný člověk přece jen dá zlákat penězi. Brzo však ucítil ostrý, chladný hrot harpuny na prsou. "Ještě jediné slovo, a já tě propíchnu jako pulce!" Od té chvíle Dillon už nepromluvil.

Na vrcholu skalních útesů se zastavili. Coffin pozorně přejel zrakem širokou mořskou hladinu od severu k jihu a od východu k západu. Začalo se stmívat, moře si neklidně hrálo, na hladině se tvořily zlověstné bílé čepičky.

Námořník zaklel, pak sestoupil až k samému okraji srázu. Přitom vlekl ustrašeného zajatce za sebou. Ozvaly se hlasy, Coffin se zastavil, naslouchal a pak řekl: "Jestli cekneš, bude s tebou konec. Pamatuj si to! Rozuměls? Musíme dolů po skále. Jsou tu výstupky, tak ne aby

ses bál. Jediné hlasité slovo, a poletíš. Jen se podívej, jak to tam dole vypadá."

"Prosím vás, pane Coffine, prosím vás," zaúpěl Dillon. "Já to nedokážu. Ani ve dne bych to nedokázal," zajatec drkotal zuby.

"Honem, honem! Nebo ti pomůžu!"

Strachem roztřesený Dillon začal sestupovat po příkré skále, námořník za ním. Sotva udělali několik kroků, Dillon uklouzl a zůstal viset na skalním výstupku. Těžko vědět, jak dlouho by se byl udržel mezi zemí a nebem, kdyby Coffin nedržel druhý konec provazu, kterým byl Dillon spoután.

Ozval se zoufalý výkřik na smrt poděšeného zajatce.

"Ještě jednou takhle zařveš, a já přeřiznu lano," pohrozil námořník.

V té chvíli se na kraji skaliska objevili vojáci.

"Někdo křičel o pomoc," řekl jeden z nich. "Slyšeli jste to?"

"Kdo by křičel, prosím tě! Asi se ti něco zdálo. Ti přeci nebudou křičet, budou mlčet jako myš, aby se neprozradili," prohlásil seržant Drill.

"Slyšel jsem, že volání o pomoc je často slyšet v místech, jako je tohle, hlavně když je bouřka. To prý volají utopení námořníci," řekl jeden z vojáků.

Ozval se smích, ale brzo začaly hlasy slábnout, už nebylo rozumět, o čem si vojáci povídají.

Coffin vytáhl zajatce, který byl napůl bez sebe, a když spatřil nedaleko skalní roklinu, zamířil i s Dillonem k ní. Nešlo se jim dobře, v cestě jim bránily rozsochaté skály, ale pro námořníka nebylo překážky, kterou by nedovedl překonat.

Když se octli na kraji rokliny blízko moře, Coffin vykřikl: "Ariel! Můj drahý Ariel!" Byl to tak hlasitý výkřik, že jej uslyšeli i vojáci, kterým se námořník před chvílí vyhnul. Poněvadž však byli přesvědčeni, že je to opět ten zvuk, který se tolik podobá lidskému hlasu, přidali jenom do kroku. Tomášův výkřik však uslyšel také Barnstable, který čekal s člunem blízko břehu, a hned se ozval: "Kdo je to?"

"Kdysi váš pán, teď sluha váš!" vykřikl Coffin heslo, které si právě vymyslel.

"Tomáš! Dlouhý Tom! Přirazte, hoši, ke břehu."

Coffin si přehodil zajatce přes rameno, nečekal, až se člun dotkne břehu, a vrhl se do zpěněné vody. Po několika krocích byl u člunu.

"Co to máš na zádech?" divil se Barnstable. "To přece není Griffith!"

"Obraťte a co nejrychleji pryč!" nezdržoval se Tomáš vysvětlováním, které v té chvíli pokládal za zbytečné. Pak složil své břemeno na dno člunu. Barnstable se už na nic neptal, znal Tomáše a věděl, že Dlouhý Tom sám nejlíp ví, co dělá. Teprve když byli v bezpečné vzdálenosti od pobřeží a když se blížili k Arielu, řekl Coffin svému veliteli o Dillonově

zradě. "Těch vojáků bych se ani tak moc nebál," dodal, "stejně mají v noci plné kalhoty strachu, a než ten jejich rychlý posel obejde záliv, budeme dávno pryč. Veslaři ale musí jaksepatří zabrat. Člověk nikdy neví."

Barnstable vyslechl Coffinovo vyprávění bez jediného slova. Teprve když domluvil, obrátil se k Dillonovi a řekl zlostně: "Kdybych tě teď, ty darebáku, hodil do moře, nesměl by mi nikdo ani slovo říct. A jestli půjdeme ke dnu, půjdeš s námi i ty, pane Dillone."

KAPITOLA XXIV

Tomáš Coffin přestal svírat Dillonovu šíji, teprve až byl člun daleko od břehu. S člověkem, který nedodržel slovo, nikdo nemluvil. Dillon se zahalil do pláště, vzteklý i postrašený, a uvažoval, co se s ním asi stane.

Moře hučelo, vítr jedovatě svištěl, vlny se zvedaly, až to nebylo hezké, a teprve po hodině bouřlivé plavby se člun dostal do zálivu. Zraky celé posádky hledaly Ariel.

První spatřil škuner Coffin. "Tam, tam," řekl polohlasně, jako by se bál, že ho některý z Angličanů uslyší. Ukázal ke břehu, kde začínal les: "Napravo, vidíte tu dlouhou čáru? To je její stěžeň."

"Jako by tam nebyla živá duše vzhůru," poznamenal Barnstable. Najednou se zarazil: "Vidím je!"

Na skále, kde stála anglická děla, kmitla se světla a vzápětí bylo slyšet tlumené hlasy. Pak se zablesklo, nad hlavou posádky přeletěla střela a dopadla do vody.

"První špatná rána, to je výborné. Kouř jim znemožní rozhled a mlha, ta jim teprve nepomůže," uvažoval nahlas starý námořník.

"Ten mládenec to udělal dobře, to musím říct," chválil Merryho Barnstable. "Za tmy se přemístil a Angličani střílejí teď na místo, kde stál včera a kam se bůhví kdy zaměřili."

Zatímco si Barnstable s Coffinem vyměňovali názory, posádka velrybářského člunu se snažila přiblížit se k Arielu.

Barnstable věděl, že Angličané budou střílet dál bez ohledu na ztíženou viditelnost. Byl vzrušen, ale snažil se nedat na sobě znát, že má o osud Arielu obavy. "Byl bych špatným velitelem, kdybych si nezachoval klidnou hlavu," ujišťoval se v duchu.

Dokud se mohl Ariel skrýt v stínu, který na hladinu vrhaly skalní útesy, nebyla jeho situace beznadějná. Jakmile by se však odvážil na širé moře, stal by se snadným terčem pro anglická děla. Barnstable se přesto rozhodl, že až se znovu ujme velení nad Arielem, vypluje ze zálivu s rozvinutými plachtami.

Netrvalo dlouho a velrybářskému člunu se podařilo doplout k Arielu.

"Musíme riskovat, Merry, žádná lest nám nepomůže," řekl Barnstable, sotva se uvítal s chlapcem, k němuž teď se začal chovat jako ke zkušenému námořníkovi.

"Máte pravdu, pane Barnstable," souhlasil Merry. "Nejsou to ale žádní čarostřelci." Chlapec si teprve teď všiml zkormouceného Dillona. "Proč jste ho přivezli zpět?" zeptal se. "Po každém výstřelu polekaně zavírá

oči, jako kdyby to měla být jeho poslední hodinka. Co se stalo s panem Griffithem a kde je kapitán Manual?"

"Ani se neptej," Barnstable mávl rukou. "Řeknu ti to později. Teď musíme co nejdřív pryč na širé moře."

Když se Ariel blížil ke konci zálivu, vítr se proměnil ve vichřici.

"To je pěkné nadělení. Co tomu říkáš, Tomáši?" zeptal se poručík zkušeného námořníka.

"Ti tam nahoře," Coffin ukázal na anglická děla, "nadělají mnoho rámusu, a kde nic tu nic. Ono ale není lehké trefit se. Plujeme rychlostí desíti uzlů napříč jejich palby, teprve až poplujeme po větru, budou nás mít na mušce."

Barnstable věděl, že Coffin má pravdu, neměl však jinou volbu, musel nařídít, aby loď vyplula na širé moře.

Anglická děla střílela teď ještě častěji, ale stále bez úspěchu.

"Už abychom byli venku," řekl Barnstable stísněně a starý námořník poznal, že jeho velitel si teď plně uvědomil, jak velké nebezpečí jim hrozí; na jihu skaliska, na severu mělčiny a za nimi nepřátelská děla.

"Moc vesele to nevypadá...", Coffin nedomluvil. Zasvištělo to nad nimi a na palubu se zřítil hlavní stěžeň i s plachtou. Ztráta velké plachty snížila rychlost Arielu. Avšak Barnstable si počínal obratně, mistrně manévroval lodí podél úskalí a nakonec se mu podařilo dostat se z dostřelu anglických děl. Nebezpečí však pořád ještě nebylo zažehnáno, moře bylo čím dál tím divočejší.

Tomáš Coffin si starostlivě prohlížel zbytek stěžně. "Tohle nás nemělo potkat," zabručel, "ztratit nejlepší stěžeň."

"Co si to pobrukuješ, Tomáši?" Barnstable zachytil jen několik slov námořnickovy nesrozumitelné samomluvy. "Já si myslím, že to není nejhorší, ty bys asi chtěl, abychom byli rychlejší než vítr."

"Nic bych nechtěl," nevrle odpověděl Coffin, "však vy si už poradíte, teď je hlavní dostat se daleko odtud. Nevím, co to je, ale já mám divný pocit, pořád si myslím, že Ariel skončí na dně."

"Přestaň s těmi svými pocity! A hlavně o nich nemluv před mužstvem. Beztoho se hoši nepřestávají dívat na závětrnou stranu, a to se mi nelíbí. Podívej se na Merryho, sedí na dělu a vyzpěvuje, jako by byl v kostele na kůru."

"Jenže, kapitáne, Merry je, jestli dovolíte, mladíček, který toho ještě o světě moc neví. Proč by teda měl mít strach?" Starý námořník chvíli váhal, pak řekl rozpačitě: "Nechtěl byste nařídít tomu mládenci, myslím panu Merrymu, aby slezl z děla? Ten, kdo posílá na svět bouřky, nemá rád, když se někdo snaží překřičet jeho hlas."

Barnstable nevěděl, jestli se má pověřivosti člověka, který desítky let strávil na moři, zasmát, nebo hledat v slovech toho prostého muže životní moudrost. Aby se nedotkl

starého námořníka, nařídil Merrymu, aby přestal povykovat. Tomáš, spokojený s tím, že kapitán vyhověl jeho přání, pomalu odcházel podívat se, jak posádka plní své úkoly.

Několik hodin zápasil Ariel s rozbouřeným mořem, plachty byly svinuty a tím se škuner vyhnul možnosti, že bude zahánán k pevnině a vyhozen na skalnatý břeh.

Začalo svítat a Barnstable starostlivě pozoroval, jak se ke břehu valí obrovské vlny jedna za druhou. Některé byly tak vysoké, že zakryly i pohled na pobřežní útesy.

Celé pobřeží bylo jediný bílý pás pěny. Dostat se do něho znamenalo jistou záhubu. Ariel se však držel statečně, na vzedmutých vlnách se pohyboval lehce a bezpečně.

Nebylo člověka na lodi, který by si neuvědomoval, jaké nebezpečí Arielu hrozí. Dillon, jehož si teď už nikdo nevšímal, snažil se zachytit každé slovo pochmurných rozhovorů, které námořníci mezi sebou vedli.

Tomáš Coffin byl klidný, věděl, že bylo vykonáno všechno, co je v lidských silách, uvědomoval si však také, že jen zázrak může zachránit loď, se kterou srostl a kterou měl tolik rád. Neoklamal ho zdánlivý klid jejího velitele. Věděl, že Barnstable se nebojí o sebe, ale o osud lidí.

Posádka se chovala ukázněně, jenom dva nebo tři starší námořníci se pokusili utopit svůj strach před smrtí v rumu. Ale když Barnstable vyndal pistole způsobem, jenž nedovoloval pochybovat, že vážně myslí to, co nařídil, aby totiž okamžitě přestali pít, i ti staří mazavkové se začali chovat tak, jak se na pořádné námořníky sluší.

"S tímhle roztrhaným cárem se na širé moře nedostaneme," Barnstable ukázal na poškozenou plachtu.

Coffin s rukama založenýma na prsou stál na kraji velitelského můstku a v duchu počítal, která vlna navždy pohltní Člun. "Ubohý Ariel," bručel, "třese se jako polekané děčko." Pak řekl nahlas: "Udržet stěžeň o hodinu dýl, byli bychom z toho venku. Takhle brzo narazíme na skály, ledaže by tahle prokletá vichřice přestala."

"Co kdybychom spustili kotvu? Těžký rumpál ji zvedne," navrhl Barnstable.

Coffin se obrátil ke svému veliteli. "I kdybychom spustili nejtěžší kotvu, jakou máme, v téhle vodě se nezachytí. Severovýchodní vítr ve zdejších moři se musí vyzuřit do konce. Bouřka neskončí dřív, dokud slunce nezapadne."

"Možná že máš, Tomáši, pravdu," řekl Barnstable zadumaně, "ale musíme udělat všechno, abychom nešli ke dnu. Svážeme několik kotev dohromady a spustíme je na laně dvě stě čtyřicet sáhů dlouhém. Snad se to podaří. Dohlédni, aby mládenci odstranili zbytky stožáru, na lodi nesmí zůstat nic, o co by se mohl vítr opřít."

Námořníci mlčky vykonali to, co jim velitel nařídil, a brzo rozběsněné vlny unášely zbytky dlouhého stožáru. Věděli, že je to poslední pokus, jak se zachránit.

Zatímco posádka lodi myslela na to, že se blíží poslední chvíle nešťastné lodi, Dillon uvažoval, zda by se neměl vrhnout do rozbouřeného moře a pokusit se doplavat ke břehu. Zachránit se a pomstít se těm, kteří ho násilím přivedli na tuto loď, to bylo jediné, na co myslel. Nikdo si ho nevšímal, a tak se přiblížil ke skupině námořníků shromážděných kolem největšího děla.

"Jestli vás už omrzela svět, běžte si mezi mužstvo," řekl Tomáš Coffin, který si první Dillona všiml, "jestli ale litujete toho, co jste napáchal, pak vám radím, držte se pana Barnstablea a mne. Doba našeho pobytu na tomto světě, pane Dillone, se velice rychle krátí."

"Můžete mi, pane Coffine, slíbit, že se mi nic nestane, jestli loď ztroskotá?" Dillon se domníval, že námořník začíná mít o něho lidský zájem. "Když mi dáte takový slib, postarám se, abyste se měl dobře až do konce života."

"Doposud jste své sliby, pane, plnil pramizerně," ušklíbl se Coffin. "Ale já bych neutloukl ani velrybu, když začne mlít z posledního."

Ozvalo se několik zoufalých výkřiků, škuner se zvedl, pak náhle klesl a silně nakloněn byl hnán ke skalním útesům.

"Uvolnilo se kotevní lano," řekl Coffin rezignovaně. "Nejlíp, když to skončíme co nejrychleji," zabručel a povolil lano na kladce.

Na tváři velitele lodi se objevil výraz zoufalé úzkosti, uvědomil si, že jen zázrak by mohl Ariel zachránit. "Připravte čluny! Připravte čluny!" křičel.

Zarachotily kladky a rybářský člun a záchranné čluny byly spuštěny na moře,

Každý se snažil co nejdříve opustit škuner. Jen Tomáš Coffin se nehýbal.

"Pane Coffine! Pane Coffine," volali na něho z velrybářského člunu, "pojdte s námi! Pojdte rychle!"

Odpověděl jim drsný, silný hlas starého námořníka: "Pozor, hoši, je zle!" V té chvíli narazil škuner na skálu, avšak vlna ženoucí se za Arielem jej zvedla do výše. Přes palubu se přehnal příval vody, a než se posádka vzpamatovala, narazil škuner na skalní útes a začal se potápět.

"Naskákejte do velrybářského člunu!" křičel na námořníky bojující o život Barnstable. "Rychle, rychle! Musíte se dostat ke břehu!"

Hrnuli se k člunu, ale ten byl přetížen a začal se také potápět.

Na palubě Arielu zůstali jenom Barnstable, Coffin, Merry a Dillon.

"Musíte se zachránit," přemlouval velitele lodi Merry. "Prosím vás, pane Barnstable, zachraňte se, ještě je čas." Chlapec měl slzy v očích.

Barnstable mlčel. Ani Tomáš Coffin nic nedal na prosby námořníků, kterým se podařilo

naskákat do záchranných člunů, aby opustil potápějící se loď. Nepohnutě seděl na pahýlu předního stěžně a díval se na tu spoušť před sebou. Jen Dillon se znovu a znovu pokoušel přiblížit se k záchrannému člunu, avšak hrozivé výrazy zamračených tváří námořníků jej odradily od pokusu dostat se na člun.

"Pane Barnstable, prosím vás, zachraňte se," se slzami v očích prosil Merry už poněkolkáté kapitána. "Kvůli slečně Plowdenové..." chlapcův hlas se zlomil.

Barnstable se zahleděl směrem, kde bylo vidět obrysy pevniny, pak ale řekl pevně: "Ne. Toto je má poslední hodina."

"Není vám líto vašich lidí? Čekají na vás a nehnou se, dokud nepůjdete s nimi. Jejich záchranný člun se potopí, jakmile se potopí Ariel."

Ani tato prosba Barnstablem nepohnula. Místo odpovědi nařídil Merrymu, aby nastoupil do člunu.

"Poprvé v životě vás, pane Barnstable, neposlechnu," tvrdohlavě odpověděl chlapec. "Jestli zůstanete vy, zůstanu i já."

Barnstable uchopil Merryho oběma rukama a vhodil ho do člunu. "A teď už dělejte, co dovedete, abyste se dostali na pevninu. Bůh vám pomáhej!" vykřikl.

Námořníci v záchranném člunu pořád ještě váhali, nechtěli bez svého velitele odrazit. Když spatřili Coffina, jak pevně kráčí po palubě, byli přesvědčeni, že jde přemluvit Barnstablea, aby si dal říct. Ale k velikému jejich překvapení hromotluk Tomáš uchopil svého velitele, sevřel jej jako v kleštích a vhodil ho do člunu. Pak zvedl obě ruce a vykřikl: "Byl jsem při tom, když Ariel stavěli, budu při tom, až půjde ke dnu. Už nechci žít! Odpuště mi, Bože!"

Sotva domluvil, prudká vlna strhla velrybářský člun, teď jej už žádná lidská síla nebyla s to řídit. Za několik vteřin se rozbil o skálu. Nad vodou se vynořilo několik hlav a Tomáš se zaradoval, když mezi nimi spatřil Barnstablea. Spokojeně se usmál: kapitán i Merry se zachránili. A teprve když uviděl, jak moře vyhodilo několik mrtvých těl na břeh, jeho tvář se stáhla bolestí.

Na lodním vraku zůstal teď už jenom Tomáš Coffin a Dillon. Ustrašený Angličan se ztrhanými rysy ve tváři se nejistě přiblížil k starému námořníkovi. "Až přestane příliv, dostaneme se na břeh," řekl a zvědavě se podíval na Coffina. čekal, že ho ten člověk, který ho zavlekl na tuto plující rakev, ujistí, že je přece jenom naděje na záchranu.

"Nikdo z nás se nedostane na břeh," řekl Coffin ponuře.

"Myslíte, myslíte, že je to náš konec?" koktal Dillon.

"Slyšíte ten dutý zvuk pod námi?" zeptal se místo odpovědi námořník.

"To je vítr. Vidíte, že je to vítr?"

"Není. Jsou to poslední vzdechy nejkrásnější lodi, která kdy brázdila moře. Za chvíli z ní budou třísky." V hlase Tomáše Coffina bylo tolik smutku, že to i Dillona, který nemyslel na nic jiného než jak se zachránit, zarazilo.

"Proč jste tu tedy zůstal, když víte, co nás čeká?" zeptal se.

"Na moři jsem se narodil a na moři chci zemřít," klidně odpověděl Coffin.

"Ale já nechci zemřít!" křičel Dillon. "Nechci, nechci zemřít!"

"Chudáku," pohrdavě odpověděl námořník. "Smrti se nikdo nevyhne. Ani vy, pane Dillone."

"Umím plavat! Chci žít!" A po těchto slovech se Dillon vrhl do vody.

Nebyl špatný plavec, ale skočil tak nešťastně, že jej strhl spodní proud. Břeh nebyl daleko, nebýt té kruté náhody, byl by se snad zachránil, ale ať teď dělal co dělal, z místa se nepohnul.

Coffin, který zpočátku pozoroval marné počínání toho zoufalého muže s naprostou lhostejností, přiblížil se teď k lodnímu zábradlí a vykřikl: "Zkuste změnit směr! Plavte k přístavu! Dostal jste se do spodního proudu. Musíte z něho ven!"

Dillon uslyšel námořníkovu volání, ale byl u konce silami. Proud jej strhl a unášel podél skal. Tomáš Coffin hledal provaz, aby jej hodil Dillonovi, paluba však byla prázdná, jako vymetená. A pak spatřil zoufalý pohled nešťastného Dillona. Ačkoliv v životě viděl už hrůznější věci, starý, zkušený námořník si zastřel tvář. A když se za chvíli podíval tam, kde před několika minutami zápasil Dillon o život, uviděl jen několik polámaných ráhen a trámů z lodi Ariel.

"Brzo pozná svého Boha a dozví se, že i on zná jeho," zašeptal a pokřižoval se.

A v té chvíli se vrak lodi mocně otřásl, trámy a prkna povolily a vzedmuté vlny je unášely ke skalním útesům. Mezi nimi plulo mrtvé tělo dobrého člověka Tomáše Coffina.

KAPITOLA XXV

Teprve když se moře utišilo, mohl Barnstable s několika námořníky, kteří zůstali naživu, pohřbít mrtvé. Pochovali je na břehu blízko moře, na němž prožili velkou část svého života. Mezi těmi, kteří nepřežili ztroskotání lodi, byl jeden, kterého tak dobře znali a kterého si tolik vážili: Tomáš Coffin.

Kapitán Barnstable pozoroval vyplavené kusy vraku a marně čekal, že se mezi nimi objeví tělo velitele šalupy. Kromě Barnstablea a Merryho přežilo bouři jen devatenáct námořníků. Celá posádka velrybářského člunu utonula. Barnstable ne a ne se dopočítat; mezi mrtvými i živými chyběli dva námořníci.

"Ani věřit se mi nechce, že by byl mrtev," opakoval už po několikáté. "Stačí, aby se udržel na kusu dřeva nebo kládě," utěšoval sám sebe. "Nedává hlídka tamhle na skále znamení, že ho vidí? Podívej se pořádně, Merry. Já tak daleko nedohlédnu."

"Nedává," odpověděl jinoch smutně. "Toho už v životě neuvidíme, pane Barnstable, všichni říkají, že se ani nepokusil plavat, nechtěl opustit tonoucí loď. A pan Coffin přece dovedl výborně plavat, každý to o něm věděl." Chlapec si otřel usazené oči. "Kdybyste věděl, jak jsem ho měl rád. Nikdo nedovedl tak zajímavě vypravovat jako pan Coffin."

"Vím to, máš pravdu," přitakal chraplavým hlasem Barnstable. "Pořád si myslím, že se najednou odněkud vynoří. Takoví lidé tak lehce neumírají."

"Říkají, že mu už na životě nezáleželo," chlapec začal věřit tomu, co tvrdili ostatní, že starý námořník nechtěl přežít ztroskotání Arielu.

Barnstable se zastavil a pronikavě se podíval na Merryho, chtěl něco povědět, ale v té chvíli začal někdo křičet. Několik námořníků běželo podél břehu a všichni ukazovali na černý bod na hladině, jenž se vynořoval a zase klesal pod vodu.

"Tomáš! Je to Tomáš!" vydechl Barnstable, když za chvíli vlna vyhodila utonulého na písčinu.

Když s Merrym přiběhli k místu, kde leželo bezvládné tělo, Barnstable se zhrozil: "Podívej se na ty oči. Dívají se tak divoce."

Nebyl to Tomáš Coffin, ale Kryštof Dillon.

"Vhod'te ho zpátky, ničemu!" křičeli námořníci jeden přes druhého. "Nebýt jeho, nebylo by se nám to stalo, nebyli bychom ztratili svou loď a naši kamarádi mohli žít!"

"Snad byste se nechtěli mstít na mrtvém!" rozkřikl se Barnstable. Ztichli, a sotva jejich velitel odešel, řekl Merry: "Zahrabte ho do písku, odliv ho stejně odplaví."

Když se chlapec přesvědčil, že poslechli, pospíchal za Barnstablem. Ten přecházel po břehu a hledal živého nebo mrtvého Tomáše Coffina. Teprve po dvou hodinách marného hledání začal věřit, že se už nikdy se starým námořníkem nesetká.

"Za chvíli se začne stmívat, musíme postavit strážě," řekl. "Ale co máme vlastně hlídat, když nám nic nezbylo?"

"Mýlíte se, pane Barnstable, hoši zachránili nějaké zbraně a potraviny. Je toho celá hromada." Merry ukázal k místu, kde stálo několik námořníků a živě se přeli, co je ze zachráněných věcí nejdůležitější.

"K čemu zbraně? Proti komu máme bojovat?" smutně se zeptal Barnstable. "Máme snad sebrat několik těch pík a vrhnout se na Anglii?"

"Uvidíte, že se nám všechny ty věci budou ještě jednou hodit," řekl Merry pevně. "Nenecháme se přece zajmout!"

"Zajmout? O čem to mluvíš? Angličané sice zničili naši loď, ale to přece neznamená, že je s námi konec," vzpamatoval se Barnstable. "Ariel bohužel vydržel míň, než jsem od něj čekal."

"Tam, kde ztroskotal Ariel, by se nezachránila ani mnohem pevnější loď," snažil se utěšit svého velitele Merry.

"Byla to první loď, které jsem velel. Snad máš pravdu. Chtěli jsme od ní víc, než kolik snesla."

Merry ucítil těžkou ruku svého velitele na rameni. "Člověk nemá lpět na mrtvých věcech víc než na lidech, které má rád," Barnstable mluvil tlumeně, jako by nechtěl, aby ho kromě Merryho někdo jiný slyšel. "Tomáš byl pro mne tím, čím je dobrý otec svému synovi. Strávili jsme spolu dobré i zlé chvíle a nikdy nezapomenu, čemu mne naučil. Vděčím mu za víc, než si dovedeš představit. A teď je mrtev, poněvadž byl přesvědčen, že je hanba opustit potápějící se loď."

"To je pověra, že velitel lodi má jít ke dnu se svou lodí. Vid'te, pane Barnstable, že je to pověra?" Merry spatřil, jak se Barnstableovi zakalily oči. Velitel škuneru byl přesvědčen, že on, a ne starý námořník měl do poslední chvíle zůstat na potápějící se lodi. Když se po delší chvíli uklidnil, řekl chraplavě: "Musíme jít, Merry. Čekají na nás, bude nutné se rozhodnout co dál. Brzo nastane příliv, a jestli nenajdeme nějakou jeskyni, kde se budeme moci schovat, nebudeme mít kam hlavu složit."

Chlapec byl překvapen, jak se Barnstable najednou změnil. Jako mávnutím čarovného proutku se mu vrátila jeho obvyklá energie a rozhodnost.

"Nesmíme zoufat," řekl mírně. "Máme zatím co jíst a měli bychom vyhráno, kdyby se nám podařilo zmocnit se menší nepřátelské lodi, na které bychom se mohli vrátit na fregatu. Musíme zůstat pohromadě, Angličané udělají všechno, aby nás pochytili. Čím víc nás bude, tím těžší s námi budou mít práci."

"Všiml jsem si, že nedaleko odtud se vlévá do moře potok, podél potoka bychom se mohli dostat do vnitrozemí, kdyby bylo nejhůř," upozorňoval Merry. "Zatím bychom se mohli skrýt v lese, dokud nenajdeme vhodnější úkryt. Les není daleko."

"Poslyš," kapitán si třel širokou dlaní bradu, jak to dělával vždy, když usilovně přemýšlel, "co bys tomu říkal, kdybychom se zmocnili děl, která urazila hlavní stěžeň Arielu? Mohli bychom je zneškodnit, ještě dřív než se fregata s Alacrity přiblíží k pobřeží."

"Jestli vám dobře rozumím, chtěl byste, abychom zničili děla a pak v té pevnosti zůstali, než připluje fregata? Já bych ale věděl o lepší pevnosti, než je tamhleto nahoře. Viděl jsem ji jenom v mlze..."

"O jaké pevnosti to mluvíš?"

"O pevnosti, kde nejsou samí nepřátelé. Je v ní pan Griffith, mohli bychom ho osvobodit a..."

"A co ještě?" nedal mu Barnstable domluvit.

"Jsou tam taky dvě slečny. .."

Barnstableova tvář se rozzářila. "Tahle pevnost by opravdu stála za to," zasmál se hlasitě. "Osvobodili bychom své kamarády a taky vojáky pana Manuala. A..." Barnstable chvíli uvažoval, pak dodal vážně: „A zajali bychom plukovníka Howarda. Merry, ten tvůj nápad opravdu není špatný. Musíme si to ale pořádně rozmyslet."

Když se najedli, nařídil Barnstable, aby námořníci vzali s sebou tolik potravin, kolik jich unesou, a aby se co nejlépe ozbrojili.

Rozkaz byl rychle splněn, a tak se vydali na cestu. Šli podél skalních útesů k místu, o němž se zmínil Merry. Viditelnost byla špatná, a tak na stezku, po které kráčeli, nebylo ze skalisek, kde mohly být ukryty anglické strážce, vidět.

Po půlhodině se octli před strmým srázem. Barnstable se rozhodl, že se sám vyšplhá na jeho vrchol, aby se rozhlédl po okolí. Merry šel se svým velitelem.

Široko daleko vládl klid a mír, nikde nebylo vidět živou duši.

Barnstable si zaclonil oči a pozoroval širokou mořskou pláň. Stále ještě v hloubi duše věřil, že se odněkud vynoří vousatá tvář Tomáše Coffina, usměje se a drsný hlas řekne: "Tak už jsem zase tady." Ale kromě valících se vod nebylo na mořské hladině nic, co by

mohlo posílit jeho naději.

"Plachta! Plachta!" vykřikl vzrušeně Merry, který stál vedle zamyšleného Barnstablea. "Tam napravo! Teď se objevila. Za skalním výběžkem! Už ji je dobře vidět!"

"To není plachta, to je racek," řekl pochybovačně Barnstable. Brzo však spatřil, jak se proti nebi vynořila silueta lodi. "Je to fregata! Opravdu si myslím, že je to fregata. Tedy přece jenom bychom mohli mít nějakou naději," zaradoval se Barnstable.

"Přísahal bych, že je to fregata," vzrušeně prohlásil chlapec. "Kapitán Munson na nás nezapomněl! Neříkal jsem to?"

"Věděl, že tu zůstali jeho námořníci a námořní pěchota, proto se držel nablízku," souhlasil Barnstable. "Nic naplat, teď budeme opravdu muset vážně uvažovat o té pevnosti, kde nejsou samí nepřátelé," usmíval se kapitán. "Až ji dobudeme, nebudeme se muset daleko vláčet se zajatci."

"Dřív než ráno se o její dobytí nemůžeme pokusit," řekl Merry rozvážně. "Za tohoto počasí se žádný Člun neodváží přiblížit se k pevnině."

"Vítr slábne, ráno bude určitě lepší počasí. Ale teď bychom už neměli ztrácet čas, musíme hledat místo, kde si hoši odpočinou."

Sestoupili ze skaliska a dali se, následováni námořníky, údolím, až se octli v lese.

"Tady někde by měla být ta zřícenina, o které psala Kateřina," řekl Barnstable. "Vytáhni mapu."

"Odkud je ta mapa?" zeptal se Merry, ačkoliv přesně věděl, kdo ji Barnstableovi dal. "Ten, kdo ji pořídil, ten se musí výborně vyznat na pobřeží. Kreslit ale asi moc neumí..."

"Přestaneš, ty kluku jedna!" okřikl chlapce Barnstable. "Raději se rozhlédni, jestli tu někde nablízku není opuštěné obydlí."

Chlapec odběhl, ale netrvalo ani čtvrt hodiny a vrátil se. "Už jsem tu hromadu kamení našel," hlásil. "Vypadá to jako bývalý vojenský tábor. Samá špína.. ."

Když námořníci došli ke zřícenině, nařídil Barnstable, aby pořádně prozkoumali okolí. A jakmile zjistili, že široko daleko není živá duše, dovolil, aby se utábořili.

Za půl hodiny tábor zmlkl a Barnstable požádal Merryho, aby šel za ním.

KAPITOLA XXVI

Čtyři hodiny byl kapitán Borroughcliffe spoután. Čtyři hodiny měl ocelový roubík v ústech. Když ho zbavili pout, usedl k pohostinnému stolu plukovníka Howarda, a jako by se nic nestalo, vybíral si nejlepší pochoutky, jaké dovedla poskytnout výtečná kuchyně starého opatství.

Vedle kapitána usedl Eduard Griffith v tmavomodré námořnické blůze s bílým límcem. V čele stolu seděla Kateřina Plowdenová a vedle ní Cecílie Howardová a Alice Dunscombeová. Ta se každou chvíli kradmo zadívala na přísnou tvář kapitána Manuala, sedícího naproti. Jedna židle byla prázdná. Byla připravena pro Kryštofa Dillona.

"Musím přiznat, že něco podobného jsem nezažil," řekl plukovník Howard pobaveně, když Borroughcliffe s obvyklou svou dramatičností vylíčil své dobrodružství. "Tak ten podšívka stará vás, příteli, nechal o hladu a žízni?"

"Ano, o hladu a žízni," opakoval jako ozvěna plukovníkova slova kapitán, "Nechal mi bohužel jenom jílec mého vlastního meče, a to ještě v ústech. Uznáte, že taková věc se nehodí k jídlu," odpověděl klidně Borroughcliffe a vypil naráz číši madeirského. "Já nevím, jak americký Kongres odměňuje takovýchle lidi," pokračoval. "Kdyby ten člověk sloužil u mne, hned bych ho povýšil na seržanta. Byl bych ochoten pro něho udělat ještě víc, jenže on, jak jsem poznal, o důstojnickou hodnost nestojí. Ten na všechny důstojníky, alespoň si to myslím, s odpuštěním, kašle."

Griffith se potichu zasmál nad upřímností anglického důstojníka.

Manual byl poručíkovým smíchem pohoršen. "Když uvážíte, že ten muž vlastně neprodělal vojenský výcvik," řekl vážně, "a k tomu ještě, že je to námořník, nepočínal si nejhůř. Řádně vycvičený voják by to samozřejmě udělal daleko líp. Ten by nenechal zajatce jen tak, ten by ho odtáhl s sebou!"

"Vidím, o co vám, milý kamaráde, jde," vmísil se do řeči Borroughcliffe. "Máte na mysli výměnu zajatců, že ano?" Kapitán nečekal na odpověď a zvedl číši: "Napijeme se, dámy a pánové, a připijeme na budoucnost! Aby nastaly časy, jaké byly před touto válkou, čili aby zavládl status quo ante bellum."

"Na tohle, milý příteli, připiju opravdu rád," také plukovník zvedl číši.

"Slečny si jistě připijí s námi," pokračoval Borroughcliffe. "Nebo se jim najednou nechce? Pan Griffith bude svoboděn, mé dámy, až bude na svobodě pan Kryštof Dillon. Jeho lordstvo to myslelo dobře. Bohužel mu nepřálo štěstí. Ale něco mi nejde do hlavy. Jak je možné, že se vytratil z opatství, jako by se do země propadl? Ten člověk snad ani nevykřikl. Jinak by přece někdo musel slyšet, že se pere nebo že piští strachem," kapitán se potutelně usmíval.

"Kryštof ví, že někdy mluví stříbro, mlčeti zlato," hájil Dillona plukovník.

"Jistě se na svých právnických studiích učil," přerušil plukovníka Borroughcliffe, "že někdy člověk musí jednat sub silentio. Doufám, že mi rozumíte, co tím chci říci. Vidím, slečno Plowdenová, že se nad mou latinou usmíváte, ale musím přiznat, že od té doby, co žiju pod pohostinnou střechou tohoto kláštera, znamenitě se obnovují mé vědomosti, které jsem před mnoha lety získal. O mlčení jsem se zmínil, abych tak řekl, úmyslně. Pokud vím, dámy v tomto tématu nalézají jenom zcela nepatrné zalíbení."

Kateřina se upřímně zasmála nad životní moudrostí kapitána Borroughcliffa. Cecílie se zatvářila vážně, jako by chtěla Kateřinu upozornit, že by se neměla tak hlasitě smát, že taková veselost je v této chvíli nevhodná. Alice Dunscombeová však jen stěží potlačila úsměv.

"Nechtěla byste se mnou uzavřít příměří, slečno Plowdenová?" navrhl kapitán

Borroughcliffe. "Já vám slíbím, že budu mluvit, jak mi zobák narostl, a vy se přestanete vysmívat člověku, který je hrdý na to, že je voják. Souhlasíte?" Nepočkal, bude-li Kateřina souhlasit, a pokračoval: "Slečno Plowdenová, vy byste vlastně z nás všech mohla nejlíp vědět, co se stalo s panem Dillonem."

Kateřina neodpověděla, ale znovu se začala smát, snad ještě hlasitěji než prve.

"Odpusťte, tentokrát vaší veselosti nerozumím," durdil se kapitán. "Myslím si, že když zmizí člověk beze stopy, že to není k smíchu."

Plukovník, který cítil, že se atmosféra přiostruje, se obrátil na Griffitha: "Rozuměl-li jsem vám dobře, jste ochoten zařídít, aby pan Dillon byl propuštěn, za předpokladu, že bude s vámi právě tak dobře nakládáno, jako je nakládáno s ním. A vy tvrdíte, že si nemá na co naříkat."

"Jestliže pan Dillon nemá jiný důvod než si stěžovat na to, že se při zmínce o něm slečna Plowdenová směje, pak opravdu nevím, proč by se nemohl pokládat za šťastného."

"Na jednu věc, pane Griffithi, nesmíte zapomenout," zvýšil plukovník hlas, "nesmíte zapomenout, že jste vstoupili do mého domu nikoliv jako pozvaní hosté, ale jako nepřátelé našeho krále."

"Nikoliv však jako nepřátelé plukovníka Howarda," pohotově odpověděl Griffith.

"Mezi jedním a druhým, mladý muži, není žádný rozdíl. Král Jiří nebo plukovník Howard. Máme stejné názory, Jeho Veličenstvo i já, spojuje nás stejný osud. Rozdíl je jen v tom, že on je králem a já jeho věrným poddaným."

Rozhovor přerušil příchod služky, která oznamovala, že na chodbě čeká nějaký podomní obchodník. Večeře byla u konce, a tak plukovník, když viděl, jak by se dívky rády podívaly, zda obchodník nemá něco pro ně, svolil, aby vstoupil.

Kateřina netrpělivě vstala od stolu, a sotva obchodník položil svůj košík na stůl, začala z něho vyndávat jednu věc za druhou: voňavky, mýdla, pomády, stuhy, krajky.

"Vy jste jistě věrný poddaný anglického krále, když nabízíte voňavku, o níž kdekdo ví, že je to nejoblíbenější voňavka nejméně dvou vévodů! Tahle by byla pro vás, pane Griffithi."

Kateřina vybrala lahvičku, přivoněla k ní a řekla: "A tahle!" vybrala další voňavku, "ta by zase byla pro vás, kapitáne Borroughcliffe. Mladý muži, vy jste zásoben, to je neuvěřitelné. Je to od vás opravdu hezké, že jste k nám přišel," chválila obchodníka.

"Vlastně toto není můj rajón, ale rád jsem si zašel několik mil, když jsem se dověděl, že ve starém opatství bydlí dvě vznešené dámy," mladý muž se neobratně uklonil.

"Udělal jste dobře, uvidíte, že jste sem nešel nadarmo." Kateřina se zvědavě přebírala v košíku. "Co byste nám vy doporučil?" zeptala se.

"Toto, slečno," usmál se a podal Kateřině krabici s pestrobarevnými pentlemi. Dívka se

udiveně podívala na mladého muže. Ale ten si teď už zase všimal Cecílie. Ta si vybrala voňavku a beze slova usedla. Alice o nabízené zboží neprojevila žádný zájem a poslouchala, jak kapitán Manual vypravuje, co se všechno může na vojně stát. Griffith několikrát ospale zívá.

"Už bychom měly jít," řekla Kateřina. "Už jsme tu příliš dlouho, a pak, pány voňavky, pentle a špendlíky určitě nezajímají."

"Nám to nijak nevadí," ujišťoval plukovník. "Naopak."

"Pojď, Cecílie," trvala na svém Kateřina, "ty naše nákupy si vyřídíme v jiném pokoji." Pak se obrátila k podomnímu obchodníkovi. "Nešel byste s námi?" zeptala se.

"Slečno Plowdenová, vy jste zapomněla, co jste mi slíbila. Kdepak je ta věčička, kterou jste mi vybrala? Copak to jenom bylo?" Kapitán Borroughcliffe vstal a k překvapení všech se začal hrabat v košíku.

"Copak je tohle?" držel v ruce kousek pestré tkaniny. "Že je tohle mýdlo a tohle nožík, to bych poznal, ale k čemu je ten hadříček?"

"To je stuha," odpověděl obchodník.

"A tohle?"

"To? Myslíte toto?" mladík se rozpačitě zakoktal.

"Obávám se, pane kapitáne, že není příliš zdvořilé nechat nás čekat a začít se vyptávat na věci, kterým muži nikdy nebudou rozumět. To je přece jehlice na pletení, když už to chcete vědět," Kateřina se tvářila uraženě.

"Prosím za prominutí, že jsem se zeptal na věc, kterou by měl znát každý člověk bez rozdílu, jestli je to žena, nebo muž. Ale s tímhle si opravdu nevím rady," Borroughcliffe držel cosi v dlani, co však kromě něho a mladíka nikdo jiný nemohl vidět. "Copak je tohle? No tak, mladý muži!"

"Tohle, tohle, to je, jak se tomu říká?" obchodníkovy rozpaky rostly.

"Nevíte to náhodou vy, slečno Dunscombeová?" kapitán Borroughcliffe přistoupil k Alici.

"U nás na severu tomu obyčejně říkáme palička," odpověděla Alice.

"Opravdu? Palička tedy. Děkuji vám, slečno Alice. Jakýpak jste to vy obchodník, když ani nevíte, co prodáváte?" Kapitán se zkoumavě zadíval na mladého muže. "A jak se říká tomuhle?" Borroughcliffe vytáhl z kapsy několik předmětů, které minulé noci použil Tomáš Coffin, když spoutával svého zajatce.

"To je lanové pletivo...", řekl mladík bez rozmýšlení, hned však poznal, že udělal neodpustitelnou chybu.

"To stačí," přerušil ho Borroughcliffe. "Vidím, že se ve svém oboru výborně vyznáte, bohužel o tom, co prodáváte, nemáte ani ponětí. Pane Griffithi, neznáte náhodou tohotohle

mladíka, který ze sebe dělá podomního obchodníka?"

"Nemělo by smyslu zapírat, Merry..., " americký důstojník vstal.

"Merry! To snad není možné!" zvolala Cecílie. "Můj bratranec! Kam ses to dostal? Nestačilo, že ti ostatní..." Včas se vzpamatovala a větu nedopověděla.

"Co to má všechno znamenat, pane Griffithi?" zeptal se plukovník udiveně. "Proč sem přišel ten mladík?"

"Přišel jsem navštívit svou sestřenicí," odpověděl Merry, který se už vzpamatoval. "Myslel jsem, že to není hřích."

"A proč jste se tak vystrojil? Proč ta maškaráda? Jen se přiznejte, chtěl jste se tajně vloudit do mého domu," řekl plukovník přísně. "Domnívám se, pánové, že nemá smyslu si hrát na schovávanou. Je načase, abychom si promluvili docela otevřeně. Kde je Kryštof Dillon? Když ho nejvíc potřebuju, tak tu není. Ten by mi jako právník řekl, jestli to není velezrada, když tohohle mladíka neoznámím úřadům a poradím mu, aby co nejdřív zmizel."

"Snad by nám ten mládenec mohl říct, co dělá v téhle chvíli pan Dillon," poznamenal jízlivě Borroughcliffe. "Možná že on sám má zmocnění vyjednávat za jeho lordstvo."

"Tak co? Víte, mladý muži, něco o mém příbuzném panu Dillonovi? Ven s tím," plukovníkův hlas zněl přísně.

Všechny zraky byly upřeny na Merryho.

"Je mrtev," řekl chlapec skoro šeptem.

"Cože, mrtev? Co to povídáte?" plukovník se udiveně podíval na Merryho.

"Je mrtev," opakoval chlapec.

Dívky zbledly, plukovník nebyl schopen slova, nikdo nemluvil.

"Co se stalo s panem Dillonem, Merry?" zeptal se Griffith. "Můžeš mluvit otevřeně."

"Byl pohřben na břehu, není to daleko odtud," odpověděl Merry opatrně. Nechtěl prozradit, že se Ariel potopil.

"Zavraždili ho!" plukovníkovi přeskočil hlas. "Zbaběle, zákeřně ho zavraždili!"

"Nikdo ho nezavraždil," odporoval starému vojákovu jinoch. "A také nezemřel mezi těmi, kterým říkáte zrádci, vzbouřenci nebo rebelové."

"Vždyť jste před chvílí řekl, že byl pohřben tady, někde na břehu. Neříkal jste, že je mrtev? Chcete to teď popřít?"

"Nechci. Pan Dillon je skutečně mrtev a byl pohřben nedaleko zdejšího opatství."

"Tak proč nám neřeknete, jak zemřel, kdo ho zákeřně zavraždil?"

"Já sám jsem byl u toho, když byl pohřben," odpověděl jinoch pevným hlasem. "A jestli se někdo dopustil zákeřnosti, nebyl to nikdo z nás. Jak pan Dillon zemřel, o tom zatím nemohu mluvit."

"Prosím tě, uvědom si, že mluvíš se starým člověkem, který měl Dillona rád," řekla prosebně Cecílie.

Plukovník mávl odmítavě rukou. "Pane Griffithi, rád bych na chvíli zůstal s tímto mladým mužem sám. Stačí mi vaše slovo, že neuprchnete, nebude vás tedy nikdo hlídat. Odejděte laskavě do svého pokoje."

"Jsem přesvědčen, že tomu chlapci nebude zkřiven jediný vlas na hlavě, pane plukovníku," Griffithovo ujištění znělo spíš jako otázka.

"Tak to snad už stačí," odpověděl Howard netrpělivě. "A pro vás, slečny, zde také není místo."

"Dokud neprohlásíte, že jste přesvědčen, že ten mladík nemá se smrtí Kryštofa Dillona nic společného, nehnu se odtud," řekla Kateřina tvrdohlavě.

"Obávám se, že tu jde o nedorozumění," kapitán Borroughcliffe se snažil zmírnit napětí, které právě nastalo mezi Kateřinou a plukovníkem. "Při dobré vůli se dá všechno celkem lehce vysvětlit." Obrátil se k Merrymu: "Jste voják a víte, co znamená dostat se do zajetí. Ano, nebo ne?"

"Musím přiznat, že to bohužel nevím. V životě jsem nebyl zajat. Dnes se mi to stalo poprvé," přiznal se mladý muž.

"Byl bych rád, kdybyste si uvědomil, co s vámi můžeme udělat," pokračoval ve svých skrytých vyhrůžkách Borroughcliffe.

"Co byste se mnou mohli udělat? Za to, že jsem se v přestrojení dostal do opatství? Řekněte, že mne můžete zavřít nebo pověsit."

"Jak může takhle mluvit o svém osudu mladý člověk?" řekl kapitán Borroughcliffe ostře.

"Nic se neboj, Merry. Nikdo se nesmí odvážit, aby ti ublížil," Kateřina položila ruku na chlapcovo rameno. "A vy, pane plukovníku, byste se musel hanbou propadnout, kdybyste jenom pomyslel na nějakou pomstu na tomhle mladíkovi."

Kapitán Borroughcliffe se naklonil k Howardovi a zašeptal: "Měli bychom toho mládence vyslechnout o samotě. Slečny musí pryč. Uvidíte, že získáme velice zajímavé zprávy."

"Byl bych rád, dámy, kdybyste si uvědomily, že nejsme divoši, ani kapitán Borroughcliffe, ani já. Tomu mladému pánovi se nic nestane, to vám říkám já, plukovník Howard. Proto už jděte, nezapomeňte, že už pěknou chvíli na vás čeká slečna Alice." Anglický důstojník se uklonil, jak to dělával vždy, když byl rozčilen a nechtěl s někým už dále mluvit.

Cecílie a Kateřina beze slova opustily pokoj.

"Pane Merry, vy jistě víte, že vás nečeká nic dobrého," začal kapitán, když se za dívkami zavřely dveře, "nemusím vám připomínat, že jsem anglický důstojník a že mám své povinnosti, které musím splnit."

"Nikdo vám v tom nebrání, pane," řekl Merry klidně. "Vy máte svého krále, já mám svou vlast."

"Já mám také svou vlast," Borroughcliffe se nedal vyprovokovat posměšným tónem mladého námořníka. "V rámci svých povinností mohu být tvrdý a neústupný, nebo také mírný, zejména když se jedná o mladého svedeného muže. Nepřišel jste sem přece sám."

"Kdybych sem nebyl přišel sám, byl by kapitán Borroughcliffe asi nucen na otázky odpovídat, a ne je klást."

"Zdá se, že vaši přátelé nejsou daleko odtud," pokračoval Borroughcliffe, aniž reagoval na nepřilíživou chlapeckou odpověď.

"To máte pravdu, pane," ozval se seržant Drill, který vstoupil bez zaklepání. "Venku čeká nějaký výrostek. Ten vám to potvrdí. Říká, že tenhle mladík," seržant ukázal na Merryho, "ho vysvlekl do nahá a sebral mu, co měl."

"Přiveď toho člověka," poručil kapitán Borroughcliffe.

Do pokoje vstoupil polekaný mužiček a hned začal vyprávět, jak ho ve staré zřícenině, když si rovnal zboží v košíku, přepadl nějaký mladík ještě s nějakým člověkem. "Tenhle byl jeden z nich," mužík ukázal na Merryho. "Sebrali mi všechno, co jsem měl na sobě, a také košík se zbožím. Ale já jsem jim utekl," chlubil se pravý podomní obchodník. "Ještě že si nevšimli, že mám tlumok, jinak bych neměl co na sebe."

Dřív než podomní obchodník skončil, Merry svlékl kazajku a hodil ji výrostkovi pod nohy.

"Jsme obklíčeni, pane plukovníku. To je skutečnost, která se nedá popřít," prohlásil Borroughcliffe, jako by velel nejméně pluku. "Žádná jízda nám tentokrát nepomůže. Musíme si pomoci sami, a taky si pomůžeme. To prohlašuji s plnou odpovědností. Drille, vezmi tohoto mladého pána s sebou - rozuměl jsi, mladého pána," kapitán položil na obě poslední slova důraz. "A dobře ho hlídej. Jinak se o něho postarej, aby mu nic nechybělo."

Když se za Merryem a za seržantem zavřely dveře, prohlásil kapitán Borroughcliffe uznale: "Ten mládenec je statečný, to musím přiznat. Až se z něho stane muž — jestli se toho ovšem dožije —, bude to výborný voják. Já jsem hned na něm poznal, že má blíž k pušce než k jehle. Viděl jsem mu to na očích."

"Ti ničemové zabili Kryštofa, chytrého, věrného Kryštofa Dillona, mého příbuzného..." Plukovníkův hlas se chvěl pohnutím.

"Jestli to opravdu udělali, budou se muset zodpovídat před soudem z vraždy," klidně prohlásil kapitán. "Dokud ale neznáme přesná fakta, nesmíme je z takového zločinu obviňovat."

Plukovník zabořil hlavu do dlaní a mlčel, jako by ho okolní svět přestal zajímat.

Kapitán Borroughcliffe se tiše vzdálil, aby podrobil mladého námořníka křížovému výslechu. Když výslech skončil, byl přesvědčen, že by rebelové každou chvíli mohli zaútočit na staré opatství.

KAPITOLA XXVII

Cecílie a Kateřina byly přesvědčeny, že se Merrymu nic nestane. Věřily, že plukovník dodrží slovo, a kdyby se ukázalo, že Merry porušil anglické zákony ještě jinak než tím, že přijel s americkými vzbouřenci na britské ostrovy, Howard vezme v úvahu, že jde o nezkušeného a svedeného mladého muže.

Větší strach měly však dívky z toho, co Merry prozradí při výslechu. Jeho výpovědi — o tom nebylo nejmenších pochyb — mohly ohrozit ostatní členy výpravy.

Kateřina přecházela po pokoji, Cecílie se snažila svou přítelkyni uklidnit. Obě myslely na to, co za této nepříliš růžové situace podniknout.

"Barnstable nemůže být daleko," uvažovala nahlas Kateřina, "jinak by sem neposlal toho mladíka samotného."

„Obávám se, že teď už plukovník nebude chtít nic slyšet o okamžité výměně zajatců a že si Griffithe, Manuala a Merryho ponechá jako rukojmí," uvažovala Cecílie.

"Myslíš, že je opravdu Dillon mrtev, nebo si to Merry vymyslel?"

"Proč by si to vymýšlel? Já věřím tomu, co ten chlapec říká. Dillon je mrtev." Cecíliina tvář ještě víc zvažněla. "Barnstable se asi nechal strhnout hněvem, když se dozvěděl o Dillonově zradě. Znáš ho přece. Ale jak mohl zapomenout na následky takového jednání? Vždyť musel vědět, co se stane s jeho kamarády, kteří se dostali do anglických rukou?"

"Mýlíš se, Cecílie," řekla zvýšeným hlasem Kateřina. "Barnstable se nedopustil ničeho nečestného. Nedovede chladnokrevně zabíjet, i kdyby to byl nevímjaký jeho nepřítel, zrovna tak jako nedovede opustit přítele."

"Možná že ho zabil ten strašný námořník, co ho odtud odvedl," Cecílii mrzelo, že se tak nešetrně dotkla své přítelkyně, a teď se to snažila napravit.

"Ani tomu nevěřím. Ten strašný námořník je totiž dobrák od kosti. Ale už nechme těch dohadů. Nemá smyslu, abychom se ještě my dvě pohádaly."

"Musím se přiznat, že mi je Dillona líto," nepřestala Cecílie. "Snad byl lepší, než jsme si myslely."

Kateřina přistoupila k oknu a dívala se na les, kde stála stará zřícenina. "Podívej se," vykřikla. "Vidíš? Tam nahoře u lesa nad zdi..."

"Vidím jenom poletovat listí."

"To není listí. Dávají nám znamení! Mými vlaječkami! Barnstable!" Kateřina se odvrátila od okna. "Merry ho nesmí zradit," řekla nejistě. "Vid', že ho nezradí?"

"Já tomu chlapci věřím," snažila se Kateřinu uklidnit Cecílie. "Neměla bych ti podat plukovníkův dalekohled?"

Kateřina sama přistoupila ke stolu, na němž ležel dalekohled, dychtivě jej uchopila a začala pozorovat zříceninu: "Je to on!" zašeptala. "Teď ho vidím, jako by stál přede mnou na dva kroky. To je šílené, takhle se ukazovat!"

"Co signalizuje?" zeptala se Cecílie.

Kateřina odložila dalekohled a vytáhla ze skříně sešit se signálním kódem, v němž měla zaznamenáno, co ten který signál znamená. Pak se znovu zadívala dalekohledem na věž zříceniny. "Chce vědět, jestli ho vidíme," zvolala vzrušeně. "Teď vyměnil vlajky. Cecílie, tu máš dalekohled a říkej mi, jaké barvy ukazuje, já se budu dívat do sešitu a přečtu, co to znamená."

"Horní vlajka je bílá, spodní červená," hlásila Cecílie.

"Bílá a červená," opakovala Kateřina a zalistovala v sešitě. "Už to mám! Chce vědět, co se stalo s jeho poslem. Musíme mu říct pravdu, že byl zajat. Štěstí že jsem připravila i takový signál. Tady je: žlutá, bílá, červená. Pochopil, co mu chceme říct?"

"Nevrť se tolik, Kateřino, nebo mi vyrazíš dalekohled z ruky. Už jsou tam nové dva praporky: žlutý a černý."

"Nerozumí nám. Ptá se, o koho se jedná. Jestli prý jde o Griffithe. Musíme ukázat žlutou, zelenou a červenou. To znamená, že se nejedná o Griffithe. Už nám rozumí!" vykřikla Kateřina.

"Teď tam nedal nic," řekla zklamaně Cecílie. "Počkej, počkej, už tam něco vystrkuje: zelená, červená, žlutá," oznamovala.

"Ptá se, jestli mu hrozí nebezpečí. Co mu máme říct?" Kateřina zaváhala.

"Řekneme mu, že o Merryho nemusí mít strach," odpověděla Cecílie. "Kdyby si kapitán

Borroughcliffe myslel, že jsou někde nablízku, neseděl by za stolem a nepil by dál, jako by se nic nedělo."

"Ten bude pít, dokud bude v láhvi poslední kapka," zapochybovala Kateřina. "Nesmíme ho podceňovat, víme přece dobře, co dovede. Odpovím Barnstableovi: zatím jste v bezpečí, ale pozor!"

"Ukazuje zelenou a bílou!" hlásila Cecílie. "Co to má znamenat?"

Kateřina na Cecíliinu otázku neodpověděla.

"Oněměla jsi?" zeptala se Cecílie, když ani na opakovanou otázku nedostala odpověď. Teprve teď si všimla, že se Kateřina začervenala. "Co se stalo?" polekala se. "Co říká?"

"Nesmysly. Já mu povím, co si myslím, když to chce vědět!"

"Mám jít pryč?" Cecílie vstala.

"Proč bys šla pryč? Požádám ho, aby v devět večer přišel k brance na východní straně a aby byl opatrný. Ještě že tady máme takový signál."

Za chvíli Cecílie hlásila, že Barnstable porozuměl, ale že už dál nevysílá.

Kateřina se ještě jednou zadívala na věž zříceniny, avšak tam se už nikdo neukázal.

Dívky ještě chvíli hovořily o tom, co by bylo nejlépe udělat, když se ozvalo zaklepaní na dveře. Byly přesvědčeny, že je to plukovník, ale do pokoje vstoupila Alice. Oznámila, že plukovník si přeje, aby přišly do jídelny. Všimla si, že je Cecílie rozrušena a že Kateřinina tvář jen hoří. Poněvadž jí však ani jedna, ani druhá nic neřekly, neodvážila se zeptat, co se stalo.

Howard i Borroughcliffe se teď k oběma dívkám chovali ještě pozorněji než předtím. Kapitán si všiml, že se Kateřina na něho několikrát zkoumavě podívala, ale zkušeného vojáka to nevyvedlo z míry, klidně popíjel dál. Dívka nedovedla z důstojnickovy tváře vyčíst, zda Merry něco prozradil. Pak si vzpomněla, že má být v devět hodin u branky na východní straně zdi obepínající opatství, podívala se na hodinky, omluvila se, že se necítí dobře, a vstala. Borroughcliffe vstal také, otevřel dveře a tak upřeně se zadíval na Kateřinu, že ta na chvíli zaváhala. Byla přesvědčena, že něco tuší a že jí nevěří. Teď už nemohla couvnout, Barnstable na ni čeká, musí se s ním za každou cenu setkat. Kývla chladně hlavou, zahalila se do pláště a vyšla na chodbu.

Když se octla na nádvoří, rozhlédla se, byla přesvědčena, že je sledována. Uslyšela však jenom těžký krok strážného, obcházejícího budovu opatství.

Noc byla podmračná, vítr se sice zmírnil, nepřestal však. Když se přiblížila ke kamenné zdi obepínající opatství, znovu se zastavila. Upřela zrak na tu část budovy, které říkali kasárna. Ale i tam bylo ticho, ani jediné okno nebylo osvětleno. Kam se všichni poděli? Na věži právě odbila devátá. Musí pospíchat, někde ve tmě na ni čeká člověk, který určitě

neví, jak velké nebezpečí mu hrozí.

Ještě těsněji si přitáhla plášť a opatrně kráčela k místu, kde se měla setkat s Barnstablem. Sotva otevřela branku a vyšla na cestu, vynořila se ze stínu postava muže. Než se vzpamatovala, octla se v náruči člověka, kterého tolik milovala.

"Nemáme mnoho času, vědí, že jste tady," řekla, když se vyprostila z Barnstablova objetí. Také on věděl, že nemají mnoho času, a tak jí v rychlosti řekl, co se stalo s Arielem a jaký osud potkal posádku lodi. "Ted mne už nesmíš opustit," prohlásil pevně. "Fregata i anglická loď, kterou jsme zajali, jsou nedaleko. Jakmile se Cecílie rozhodne, že půjde s námi, připravíme všechno, abyste se bezpečně dostaly na loď."

"Obávám se, že to nebude tak lehké, jak si to představuješ," řekla věcně. "Co je s Dillonem? Merry říká, že je mrtev..."

"Ten ničema..."

"Možná že máš pravdu, ale nikdo nemá právo druhému vzít život jenom proto, že se mu chce pomstít," podívala se na něho zkoumavě.

"Ty mne podezříváš, že jsem zabil Dillona? Jak si můžeš něco takového myslet, Kateřino?"

"Já tě nepodezřívám. Já jsem tě nikdy nepodezřívala. Ale Cecílie mluvila tak přesvědčivě. Prosím tě, odpusť mi..."

"Domníval jsem se, že slečna Howardová má o mně lepší mínění," řekl trpce.

"Nedovedeš si představit, jak se mi ulevilo, když teď vím, že jsi nezavinil Dillonovu smrt." Kateřina uchopila Barnstablea za ruku. "Teď už nesmíme zbytečně ztrácet čas. Máš nějaký plán?"

"Obávám se, že se Griffithovi nepodaří přemluvit Cecílii, aby s ním uprchla podruhé."

"Já si to také myslím. Cecílie neopustí svého strýce. A já... já, přesto, že tě tolik miluji, nemám odvahu opustit Cecílii." Sklopila oči. Věděla, že řekla něco, co ho krutě zraní. Ale Kateřina Plowdenová neuměla lhát, a ani přetvařovat se nedovedla.

"Kateřino! To jsem nečekal," řekl Barnstable zklamaně.

"Nemohl bys přemluvit Griffithe?" zeptala se.

"K čemu přemluvit?"

"Aby se vrátil do Ameriky a nechal toho bojování," odpověděla váhavě.

"To přece nemůžeš ode mne chtít! Griffith je služebně starší, a jakmile se dostane na svobodu, převezme velení. Většina mužstva, které se zachránilo, jsou námořníci z fregaty, a ti ho na slovo poslechnou. Griffith splní svůj úkol, i kdyby měl zemřít,"

"Odhadli jste vůbec své možnosti? Jste si tak jisti, že se vám ten váš plán podaří?" přerušila ho Kateřina.

"Víme, co děláme a na co stačíme. Moji lidé jsou nedaleko, nikoho nenapadne je tam hledat. Počítáme s překvapením, a jestli se nám náš útok podaří tak, jak si to představujeme, nemuselo by dojít ke krveprolití. Počítáme, že nám pomůžeš dostat se nepozorovaně do opatství. Jakmile se zmocníme Borroughcliffa, jeho vojáci ztratí hlavu a přestanou bojovat."

"Dej Bůh, aby se to obešlo bez krveprolití," zašeptala Kateřina. "Slib mi, že se budeš chovat k plukovníkovi Howardovi ohleduplně. Je to starý člověk. Už jsem mu sama nadělala tolik starostí."

"Až ti řeknu, jak to chceme udělat, uvidíš, že se plukovníkovi ani nikomu jinému nic nestane. Za necelé tři hodiny bude opatství naše. A velitelem, dokud se nedostaneme na moře, budu já. Doufám, že s tím bude Griffith souhlasit."

Všimla si, že před chvílí mluvil jinak, že velení převezme Griffith hned, a ne až vyplují. "Nezačínej nic, dokud si nebudeš jist, že máš převahu nejen nad svými nepřáteli, ale také že jsi zadobře se svými přáteli," řekla starostlivě. "Počítej s tím, že Cecílie i Griffith jsou tvrdohlaví."

"Griffith seděl čtyři roky nad latinskými knihami a jinými takovými nesmysly, místo aby četl v knize života. Už jsem se mnohokrát přesvědčil, že člověk, který se vyznal v knihách, si nakonec nedovedl ani s kompasem poradit. Bohudík, měl jsem to štěstí, že jsem ve škole dlouho nevydržel. Proto je ze mne docela dobrý námořník," prohlásil hrdě.

"Už jsi někdy přemýšlel, co z tebe mohlo být, kdybys byl ze školy neutekl? Možná že při troše píle mohl z tebe být docela dobrý kazatel," zasmála se Kateřina.

"Jednoho máme na lodi," zabručel Barnstable. "Ale o něm si promluvíme později."

Barnstable pak začal Kateřině vykládat plán, podle něhož mělo být v noci přepadeno opatství. Snažil se ji přesvědčit, že to bude pohodlná procházka, při které se nikomu nic nestane. Každou její námitku nebo pochybnost pohotově a sebejistě vyvrátil. O tom, že Merry neprozradil nic, co by mohlo plán přepadu opatství překazit, Barnstable ani na chvíli nepochyboval.

Skoro po hodinovém Barnstableově výkladu se Kateřina vracela domů. Šla opatrně, chvílemi se zastavovala, aby se přesvědčila, že ji nikdo neviděl. Když otevřela branku, spatřila, jak se na cestě mihl temný lidský stín. Utěšovala se, že Barnstable šel potají za ní, aby se přesvědčil, zda bezpečně došla domů. V tom se však mýlila.

KAPITOLA XXVIII

Kateřina byla přesvědčena, že si nikdo nevšiml, že se vrátila do opatství, teprve když pronikavý hlas zvonku svolával k pozdní večeři. Alice Dunscombeová už odešla do jídelny a v pokoji, kam Kateřina vkročila, byla jen Cecílie.

"Ty ses přece jenom odvážila...", vydechla Cecílie.

"Setkala jsem se s Barnstablem. Zanedlouho ho tady uvidíš."

Cecílie zbledla.

"Tvrdí, že se nikomu nic nestane," snažila se Kateřina utěšit svou přítelkyni. "Konečně se odtud dostaneme. Ty, já i ti tři, Merry, Griffith a kapitán. Jak se jmenuje? Manual, vid'?" Kateřina jenom zářila.

"Já odtud neodejdu," odpověděla Cecílie neočekávaně prudce. "A taky mlčet nebudu. Snad si nemyslíš, že se budu nečinně dívat, jak někdo ubližuje mému strýci?"

"Tvému strýci, Cecílie, se nic nestane. Já Barnstableovi věřím. Jestli ale chceš, aby Griffithe zavřeli nebo aby ho oběsili, utíkej a rozkřič to po celé Anglii, že je tady Barnstable a že se chystá dnes v noci přepadnout opatství. Nejlíp, když to vyzvoníš hned při večeři, tam k tomu budeš mít výbornou příležitost." Kateřina zlostně vstala a vyšla z pokoje. Cecílie šla mlčky za ní.

Když zasedly v jídelně za stůl, Kateřina se nenápadně podívala na Borroughcliffa. Tuší ti dva něco? Howard už nebyl roztržitý jako předtím. Kateřině se zdálo, že se ze všech sil ovládá. Znala přísný výraz plukovníkovy tváře, věděla, co znamená. Zato kapitán

Borroughcliffe se choval nenuceně, byl jako vždy zdvořilý a jako vždy jedl a pil s bezmeznou chutí. Po večeři nalil plukovník Alici Dunscombeové a sobě, pak podal láhev Borroughcliffovi a s nápadnou nenuceností řekl: "Co myslíte, přáteli, nebyly by naše slečny ještě krásnější, kdyby ochutnaly toto výborné víno a kdyby přitom každá z nich pronesla projev věrnosti našemu milovanému králi? Slečna Alice, jak vím, je kdykoliv ochotna takový projev učinit. Proto jsem jí, i bez jejího dovolení, nalil skleničku. Jistě nebude mít nic proti tomu, jestliže jejím jménem připiju na zdraví Jeho Veličenstva a na smrt hanebných zrádců!"

"Jestli pomohou modlitby ženy, která se mnoho nestará o politiku, pak prosím Všemohoucího, aby nikdy neopouštěl našeho krále. Nebudu však přát smrt nikomu, i kdyby to byl můj nepřítel. Tím méně lidem, kteří mluví stejnou řečí jako já a z nichž mnozí se narodili ve stejné zemi jako já."

"Ve stejné zemi," opakoval plukovník pomalu a s neskrývanou trpkostí, "také Jidáš byl jedním z apoštolů. Obávám se, že tahle hanebná vzpoura nakazila už i členy mé vlastní rodiny. Opravdu nevím, na koho se ještě mohu spolehnout." Plukovník prudce vstal. "Co je to? Co je to za rámus?" zeptal se.

"Asi některý z těch mých darebáků přebral a sletěl po schodech," snažil se starého vojáka uklidnit kapitán Borroughcliffe. "Dal jsem jim pořádně najíst a napít na oslavu našeho vítězství a takhle to dopadá," kapitán se odmlčel a pak řekl tajemně: "Zítří ráno budeme asi muset dát jednu z branek svatoruthského opatství zazdít."

"Co je to za hluk?" znovu se zeptal plukovník a poodešel do středu pokoje. "Ať je to kdo je to, chci vědět, co se děje!"

"Nevycházejte na chodbu! Nesmíte vyjít! Nesmíte!" křičela Cecílie.

"Co je tomu děvčeti, Borroughcliffe?" divil se plukovník. "Máte zbytečný strach, slečno Howardová. Budete jí muset dát osobní stráž, nebo to děvče nezamhouří oka. Nepůjdete se mnou, přáteli?"

"Nevidím důvodu, proč bych měl někam chodit. Slečna Plowdenová, jak se zdá, také nikam nespáchá a voják nemá opustit ženu, a jestli dovolíte, nemá ani opustit láhev, dokud je v ní jediná kapička."

"Bydlím už několik měsíců v tomto opatství a za tu dobu jsem se naučila rozeznávat zvuky, které vyluzuje vítr, když se honí mezi komíny," pohotově odpověděla Kateřina.

Borroughcliffe se na ni pln obdivu podíval. "Slíbil jsem svému králi věrnost a poslušnost, pokud však slečna Plowdenová nebude mít nic proti tomu, zůstanu s ní. Rád bych ji také ujistil, že může počítat se mnou, ať se stane cokoliv, opakuj u: ať se stane cokoliv."

"Nutíte mne, kapitáne, abych odešla," vstala Kateřina. "Takové vyznání by těžce snesla i ta

nejmarnivější žena. Nepůjdeš také, Cecílie? Doprovodíme tě s Alicí."

"Odemkla jste nepravé dveře, slečno Plowdenová," poznamenal zdvořile Borroughcliffe. "Tudy byste se dostala na nádvoří. Tyhle vedou na chodbu," kapitán přistoupil k protějším dveřím a otevřel je.

"Nevím, z čeho jsem tak nervózní. Zdá se, že jsme všichni zbytečně nervózní," zčervenala Kateřina.

"Bojíte se snad něčeho?" zeptal se Borroughcliffe sladce. "Máte strach z toho, co je, nebo z toho, co bude?"

"Myslíte, že se něco stane, pane Borroughcliffe?" zeptala se polekaně Cecílie.

Z tváře anglického důstojníka zmizela bezstarostnost. "Voják ví, že se vždycky může něco stát, když je nepřítel nablízku," řekl vážně. "Nemyslíte, slečno Plowdenová? Vy byste nám to mohla nejspíš potvrdit, pochopitelně, kdybyste chtěla. Byl bych rád, slečno, kdybyste odešly do svých pokojů."

"Mluvte jasně, kapitáne, a ne v hádankách!" řekla nervózně Alice.

"Jestli si to přejete, budu mluvit velmi otevřeně," Borroughcliffe se podíval na Kateřinu, a když vydržela jeho pohled, dodal: "Vím všechno."

"Víte všechno?" zašeptala zděšeně Kateřina. "Jestli opravdu víte všechno, jak říkáte, pak také víte, že ten člověk se jen tak nedá. Ustupte tedy po dobrém a nic se vám nestane."

"Budou-li mé rozkazy splněny přesně, dostane se sem lehčeji než vlk k babičce Červené karkulky," odpověděl Borroughcliffe.

"Naříd'te svým lidem, aby se nebránili!" Kateřina mohla rozčilením sotva mluvit. "Půjdu za ním a promluví si s ním, a jestli mi dáte své čestné slovo, že se nikomu z nich nic nestane, ručím vám svou hlavou, že se nikomu v téhle budově ani vlas na hlavě nezkriví."

"Kateřina má pravdu. Udělejte, kapitáne Borroughcliffe, co vám navrhuje," sepjala ruce Cecílie.

Hluk z vedlejšího pokoje přerušil jejich rozmluvu. Ozvaly se těžké kroky, jako by odkudsi na podlahu seskočilo několik mužů. Borroughcliffe se postavil zády ke stěně a vytasil šavli. V té chvíli se prudce otevřely dveře a v nich se objevil ozbrojený Barnstable.

"Jste mými zajatci, pánové," prohlásil americký námořní důstojník. "Každý odpor by byl marný." Zarazil se, teprve teď si všiml, že je v pokoji Kateřina. "Co tu děláte, slečno Plowdenová?" zeptal se přísně. "Prosil jsem vás přece, abyste zůstala ve svém pokoji."

"Vědí všechno," zašeptala vzrušeně Kateřina. "Odejděte, Barnstable, dokud je čas. Jestli přijdou kapitánu Borroughcliffovi na pomoc jeho vojáci, dopadne to strašně."

"Okamžitě odejdi, Kateřino! Tady nemáš co dělat!" Barnstableovi se rozčilením třásl hlas. "A vy, kapitáne Borroughcliffe, jestli se tak jmenujete, si uvědomte, že každý odpor je

marný. Ve vedlejšími pokoji je deset mých lidí. Bojovat proti takové přesile by bylo šílenství."

"Rád bych je viděl," bez jediného hnutí v obličeji řekl anglický důstojník.

Barnstable otevřel dveře do vedlejšího pokoje. "Pojďte dál, hoši," nařídil. "Dokud vám nedám rozkaz, nic nedělejte."

Deset divoce vyhlížejících námořníků vrazilo v nepořádku do pokoje. Dívky zděšeně vykřikly, a dokonce i kapitán Borroughcliffe při pohledu na tu neukázněnou tlupu ustoupil o několik kroků.

Ještě se obyvatelé opatství nevzpamatovali z překvapení, když se ozval další hluk a do pokoje vnikli dva Borroughcliffovi vojáci. Za nimi se hnali Griffith, Manual a Merry, ozbrojeni zbraněmi, které jim padly do rukou.

Situace vypadala hrozně, stačil však Barnstableův rozkaz, a v pokoji nastalo ticho, že bys špendlík uslyšel na podlahu dopadnout.

Barnstable radostně stiskl ruku svým přátelům, vítězoslavně se rozhlédl kolem a pevným hlasem prohlásil: "Situace je pevně v našich rukách, to nemůžete, pane Borroughcliffe, popřít. Stráž, která měla hlídat opatství, byla odzbrojena, všichni naši důstojníci jsou zase na svobodě a vy, pane, jste teď mým zajatcem. Každý další odpor by byl marný. Ujišťuju vás, že vás nebudeme dlouho věznit. Také od vás nebudu chtít nic, co byste nemohl celkem lehce splnit."

Borroughcliffe, který od samého začátku zachovával bohorovný klid, najednou znervózněl. Jeho zrak těkal z jedné dveří na druhé, napjatě naslouchal, zda se na chodbě neozvou kroky jeho vojáků. "Obávám se, že se mýlíte, pane," odpověděl po chvíli mlčení. "Nejsme tak bezbranní, jak si myslíte," a než se kdo nadál, strhl se stolku, u něhož stál, ubrus. Pod ubrusem byly ukryty zbraně. V kapitánových rukou i v ruce plukovníka Howarda se objevily pistole. "Stačí stisknout spoušť, a tři z vás se rozloučí s tímto světem. Vaše předpotopní zbraně vás nezachrání," zasmál se hlasitě.

"Nemáte žádnou výhodu proti nám, i když jsme bez střelných zbraní!" křičel Barnstable. "I s tím, co máme, sis vámi poradíme! Jen si nemyslete, že nám ty vaše hračky naženou strach. Co tomu říkáte, hoši? Bojí se někdo z vás těch jejich boucháček?"

Ozval se hrubý, pohrdavý smích námořníků. Borroughcliffe uchopil zvonek, kterým se svolávalo k večeři, a prudce zazvonil. Vzápětí se ozvaly těžké kroky a ve všech dveřích se objevili angličtí vojáci.

"Domnívám se, pánové, že vás teď nemusím už přesvědčovat, že jste vy našimi zajatci, a ne my vašimi."

Barnstableovi stačil jediný pohled, aby zjistil, že všechny vchody do jídelny jsou

obsazeny.

Byla to teď podivná podívaná: uprostřed místnosti stáli američtí námořníci ozbrojení píkami a kolem nich se tlačili puškami vyzbrojení angličtí vojáci.

"Stal se asi nějaký omyl," nechápavě řekl pro sebe Griffith. "Přejímám velení, poněvadž jsem zde z amerických důstojníků hodností nejvyšší. Chtěl bych vám, kapitáne Borroughcliffe, nabídnout takové podmínky, které by zabránily krveprolití."

"Borroughcliffe, nesmíte přijmout žádné podmínky než bezpodmínečnou kapitulaci!" vykřikl plukovník. "Jsou to vzbouřenci! Obyčejní zrádci!"

Barnstable, kterého Griffith zbavil velitelské funkce, založil ruce na prsa, jako by se ho teď celý ten výstup netýkal. Pak se najednou vzpamatoval a začal křičet: "Kdybyste si nevímco ujednali s panem Griffithem, já žádnou dohodu, ve které bude řeč o vašem králi, neuznám. To si pamatujte! Pro mne platí to, co mi nařídil americký Kongres. A taky nepochybuju, že všichni, kteří přišli se mnou, budou jako velitele uznávat mne!"

"V této místnosti jsou jenom dva velitelé," okřikl Barnstablea Griffith, "velitel americký a velitel anglický! Obracím se na vás, kapitáne Borroughcliffe, jako na nepřátelského velitele. Žádám vás, abyste se zamyslel nad tím, jaký by to mělo smysl, kdybychom se utkali se zbraní v ruce. Na zápas, který se právě odehrává mezi Anglií a jejími koloniemi, naše střetnutí nebude mít žádný vliv. Neblaze se však dotkne několika lidí a jejich rodin. Stačí tři slova a dáme se do toho. Vám, kapitáne, jako vojákovi, to jistě nemusím připomínat."

Borroughcliffe byl přesvědčen, že je převaha na jeho straně, proto odpověděl bez jakéhokoliv vzrušení: "Musím uznat, že mluvíte rozumně. Bylo by proto snad nejlépe, kdybyste své námořníky svěřil péči mého seržanta Brilla. Ten se už postará, aby se dobře najedli a napili. To pokládám v této chvíli za velmi důležité. A my si při skleničce vína pohovoříme o tom, jak byste se co nejdříve mohli vrátit domů. Jen se podívejte, jak se vašim lidem rozjasnily při zmínce o dobrém jídle tváře. Pro trosečníky se hodí spíš kus masa a džbánek piva než píky a ty vaše — abych se vás nešetrně nedotkl — s odpuštěním předpotopní zbraně."

"Přestaňte nás urážet!" rozčilil se americký důstojník. "Nepopírám, že máte početní přesilu, ale ta v boji muže proti muži nemusí nic znamenat. Nejsme zde proto, abychom přijímali nějaké vaše podmínky, ale abychom vám diktovali své podmínky. Zbytečně ztrácíte čas!"

"Nabídl jsem vám tři příjemné věci: jídlo, pití, spánek. Co si prosím přejete ještě víc?" Angličan stále mluvil bez nejmenšího vzrušení.

"Abyste mužům, kteří stojí ve dveřích, nařídil, aby uvolnili všechny východy. Jsme

ochotni v klidu opustit tento dům. Dobře si celou věc rozmyslete, než odmítnete. Můžete být jist, že moji lidé si za všech okolností, ať se děje co se děje, cestu proklestí. O tom vás ujišťuji."

"Váš přítel kapitán Manual vás, pane, jistě přesvědčí, že to, co navrhuje, je proti všem vojenským pravidlům."

"Na takové nesmysly nemám čas," odsekl Griffith. "Povolíte nám, nebo nepovolíte nerušený odchod z opatství?"

"Nepovolím," odpověděl Borroughcliffe.

Griffith zbledl. Obrátil se k dívkám a požádal je, aby opustily místnosti. Pak, jako by zaváhal, se zeptal: "Jestli se já a kapitán Manual vzdáme, mohou se ostatní vrátit na fregatu?" zeptal se.

"Nikoliv," stroze odmítl Borroughcliffe. "Vy všichni, kteří jste vnikli násilně do tohoto stavení, musíte za svůj čin nést následky."

"Nechť tedy Bůh spravedlivý ochrání nevinné a pomůže spravedlivým!" vykřikl Griffith.

"Amen," odpověděl Borroughcliffe.

"Ustupte, darebáci!" zakřičel Griffith na anglické vojáky u dveří.

"Nestřílejte, dokud se k vám nepřiblíží!" přikazoval svým vojákům Borroughcliffe.

Ozvaly se kletby a nadávky, zařinčely zbraně. Cecílie s Kateřinou si zastřely rukama tváře. A v té chvíli se Alice Dunscombeová postavila mezi oba nepřátelské tábory. "Že se nestydíte!" vykřikla. "Chcete se vzájemně pobít jenom proto, že jedni i druhí toužíte po slávě? Vy, Angličané, jestli máte trochu cti v těle, ustoupíte první!" poroučela. "Jestli neustoupíte, bude první obětí vaší zločinné a nesmyslné hlouposti žena."

Bez jediného slova odporu uvolnili udivení angličtí vojáci východ.

Alice chtěla první vyjít na chodbu, náhle se však zastavila a plna zděšení nemohla oči spustit z mohutné postavy, která se znenadání před ní objevila.

V otevřených dveřích stál lodivod. V ruce držel pistoli.

KAPITOLA XXIX

"Vzdejte se, Angličané!" vykřikl cizinec. "A vy, kteří bojujete za svobodu své země, neprolévejte zbytečně krev!" Bylo v tom vyzvání kus divadelního patosu, nikdo však

nepochyboval, že ten muž je odhodlán ke všemu.

"S tímhle jsem nepočítal," poznamenal svým klidným způsobem Borroughcliffe. "Radím vám, vy kejklíři, abyste odhodil tu svou bouchačku, dřív než mne přejde trpělivost," dodal.

Lodivod hvízdal, ozvalo se dunění těžkých kroků a během několika minut byly místnost i chodby zaplaveny podivně vystrojenými muži. Někteří měli na hlavě přilby, jaké v té době nosili námořníci, jiní byli oblečeni jako námořní pěchota. Jeden mluvil přes druhého, takže nebylo rozumět vlastnímu slovu. • Plukovník Howard oznámil, že přebírá velení nad vojáky, kterým dosud velel kapitán Borroughcliffe. Energickým gestem ruky požádal o klid, a když hlučící vetřelci kupodivu zmlkli, zeptal se: "Jakým právem jste se odvážili vniknout do mého domu? Ukažte mi písemné povolení!"

"Nemáme žádné povolení, ani ústní, ani písemné," odpověděl lodivod, "dostal jsem tyto své americké přátele do nebezpečné situace, pokládám proto za svou povinnost jim pomoci. Naším velitelem je pan Griffith, tuto funkci mu udělil americký Kongres." Lodivod ustoupil ze středu pokoje a opřel se o zeď.

Plukovník se obrátil ke Griffithovi: "Povězte mi tedy vy, nehodný synu čestného otce, jakým právem byl napaden můj dům? A také mi vysvětlete, proč ohrožujete mé hosty?"

"Mohl bych vám, plukovníku Howarde, odpovědět, že to, co se stalo, stalo se na základě válečného práva, nebo byste také mohl brát naše jednání jako odplatu za všechny zločiny, kterých se Angličané dopustili v naší zemi. Chci však tuto nepříjemnou situaci co nejrychleji ukončit. Jakmile zajistíme své zajatce, opustíme váš dům. Rád bych vás ujistil, že nejsme lupiči ani piráti. Přesvědčíte se o tom, až odejdeme. Kapitáne Manuali, připravte odchod svých vojáků. A vy, námořníci, uvolněte vchod."

Dav temných postav kolem dveří se pohnul a za několik minut zůstali v pokoji kromě dívek jenom Griffith, Barnstable, Merry, Borroughcliffe a plukovník Howard.

První promluvil Barnstable: "Neměl bych jít napřed, pane Griffithi, a připravit důstojné přivítání slečen na lodi?"

Nastalo rozpačité ticho. Plukovník se udiveně podíval na Manuala. Potom se obrátil ke Griffithovi: "Jste tu teď pány, dělejte si, co chcete," řekl odevzdaně. "Všechno je vaše; dům, celý můj majetek, mé svěřenky včetně slečny Dunscombeové," dodal ironicky.

"Ještě jediné slovo o slečně Alici, a nezachrání vás nic na světě, ani vaše stáří!" Lodivod se třásl vztekem.

Zraky všech se upřely na člověka, který stál opřen o zeď pokoje.

"Říkal jsem vám přece, plukovníku Howarde, a opakuju to znovu, nejsme lupiči," Griffith se snažil zmírnit napětí, které nastalo po lodivodově hrozbě. "Nikommu z vás nebude zkřiven jediný vlas na hlavě. To vám slibuju."

"Domnívám se, že není čas na zbytečné poklony," ozval se Barnstable netrpělivě. "Někdo by měl slečnám pomoci zabalit zavazadla. Neužal by ses toho úkolu, Merry?"

"Velmi rád," souhlasil mladý námořník. "Snad se mi to podaří líp, než se mi dařilo vydávat se za podomního obchodníka."

Merry se pokusil vzít Cecilii za ruku, ale ta energicky odmítla. "Nepřeji si, abyste se mne dotýkal," řekla ostře a přistoupila k plukovníkovi. "Nevím, co dnes v noci ujednala Kateřina s panem Barnstablem, musíte mi ale věřit, že já s přepadením opatství nemám nic společného. Byla jsem tím, co se zde odehrálo, stejně překvapena jako vy."

Plukovník se nedůvěřivě podíval na svou neteř, potřásl hlavou, ale neodpověděl.

"Musíte mi věřit," naléhala plačtivým hlasem Cecilie. "Eduarde Griffithi, prosím vás, dosvědčte mi, že jsem nic nevěděla. . .," nemohla zadržet pláč. "Jak jste, Griffithi, mohl věřit, že opustím člověka, který udělal pro mne tolik dobrého?" řekla vyčítavě.

"Obávám se, že jde zase o nedorozumění," přerušil dívku Barnstable. "Griffithi, měl bys celou tu záležitost pořádně vysvětlit. Proč mlčíš jako ryba?"

"Teď není čas na nějaké vysvětlování. Postarejte se, Barnstable, aby mužstvo hned nastoupilo, kapitán Manual si vezme na starost zajatce. Později je vyměníme za naše." Griffith jako by se byl v té chvíli ze sna probudil. Mluvil ostře, nikdo neměl zůstat na pochybách, že velitelem je on.

"Co bude se slečnami?" zeptal se Barnstable.

"Jestli si přejí, mohou jít s námi. Ale nutit je k ničemu nebudeme."

"Co to povídáš, Griffithi?" Barnstable se už nemohl udržet. "Z tebe už zase mluví ta tvá učenost vyčtená z knih. Copak se takhle chová pořádný námořník, když má někoho opravdu rád?"

"Pane Barnstable, máme, jak vidět, poněkud rozdílné názory na opravdovou lásku," odpověděl Griffith stroze.

"To tě teda, Eduarde, lituju," Barnstable se odvrátil od člověka, který byl do této chvíle jeho přítelem, uklonil se před Kateřinou a dodal slavnostně: "Podejte mi, slečno Plowdenová, ruku. A vám, plukovníku Howarde," Barnstable se uklonil před starým vojákem, "vám děkuji za veškerou péči, kterou jste Kateřině věnoval. Rád bych vás ujistil, že bych ji nikomu na světě kromě vás nesvěřil."

Po tomto nečekaném prohlášení se také plukovník uklonil a s vážnou zdvořilostí odpověděl: "Splácíte mi, pane, za nepatrnou službu příliš velkou vděčností. Jestli se mi nepodařilo ze slečny Kateřiny Plowdenové vychovat takovou dívku, jak si to přál její otec, kapitán královského loďstva John Plowden, je to má vina, a ne její. Přeji vám, pane, aby i k vám byla tak hodná, jako byla ke mně."

Kateřina, která dosud dovolila, aby ji Barnstable držel za ruku, prudce zvedla hlavu a odstoupila od muže, jehož ženou se měla stát. "Pánové," řekla pevně, "snad byste mi měli dovolit, abych o svém osudu rozhodovala také já. Jestli není pro Kateřinu Plowdenovou dost místa pod střechou tohoto domu, najde si přístřeší jinde. A je také zbytečné, aby tento pán," Kateřina ukázala hlavou na udiveného Barnstablea, "aby tento pán se namáhal najít pro ni ubytování na beztak už přeplněné lodi."

Postavila se vedle Cecílie a Barnstable, který neměl ani ponětí, jak složitá je duše ženy, nebyl schopen slova. Nedovedl pochopit, jak dívka, která se už několikrát odvážila tajně se s ním sejít, dívka, která mu tolikrát opakovala, že ho má ráda a že je ochotná stát se jeho manželkou, najednou právě teď, v rozhodném okamžiku, nemá dost odvahy, aby se ke své lásce veřejně přiznala.

Plukovník zářil radostí, Borroughcliffe se potutelně usmíval. To rozhněvalo kapitána Barnstablea tak, že se nedovedl ovládnout a začal křičet: "Co vidíte na této dámě tak zábavného, že se tak hloupě smějete? Tohle by vám v Americe nikdo netrpěl!"

"U nás v Anglii by vám zase nikdo netrpěl, abyste se před dámami choval tak, jak se chováte," pohotově odpověděl Borroughcliffe. "Věřte mi, že jsem se nikomu nevysmíval, myslel jsem jen na to, jak se může situace během několika minut změnit. Před půlhodinou jsem byl nejšťastnějším člověkem na světě, poněvadž jsem byl přesvědčen, že se mi podařilo překazit váš plán. A teď docela bezpečně vím, že nemám nejmenší naději, že budu ještě někdy v životě povýšen. Až do smrti musím zůstat kapitánem," dodal Borroughcliffe smutně.

"Co společného s tím vším mám ale já?" nechápala Kateřina.

"Možná že opravdu není žádná souvislost mezi vámi a plánem těchto pánů vniknout do domu plukovníka Howarda," pokračoval Borroughcliffe, aniž odpověděl na Kateřininu otázku přímo. "Musím však přiznat, že jsem obdivoval váš klid u večeře, slečno Plowdenová. Vidím, že mi nezbyvá než požádat, aby mne dali do výslužby. Začínám asi špatně slyšet, nebo dovedou snad lidé tak měnit své hlasy, že ani zkušený voják nepozná, kdo byl v noci..."

Kateřina už neposlouchala. Zakryla si tvář, aby nebylo vidět, jak se začervenala. Teď už věděla, jak se kapitán Borroughcliffe dozvěděl o Barnstableově plánu. Byla přesvědčena, že také vyslechl vyznání lásky obou milenců.

Barnstable, který nechápal Angličanovy narážky, se netrpělivě obořil na Griffithe: "Upozorňuji vás, pane, že máme jasný rozkaz zajmout všechny nepřátele Ameriky, bez rozdílu, jestli jsou to muži, nebo ženy."

"Výborně!" zvolal Borroughcliffe. "Jestliže slečny nepůjdou s vámi jako vaše snoubenky

nebo manželky, odtáhnete je jako své zajatkyně! To se vám teda, pane, podařilo!"

"Máte štěstí, kapitáne, že jsou tu dámy," podrážděně odpověděl Barnstable. "Griffithi, proč ještě váháš? Rozkaz je přece jasný."

"Konejte tedy svou povinnost, Barnstable," řekl zdráhavě námořní důstojník. "Znáte rozkaz, splňte jej."

"Mně dal přece jasné instrukce velitel fregaty, a ty se týkají Ariela a ničeho jiného," napůl pro sebe a napůl jako odpověď Griffithovi prohlásil Barnstable.

"Teď budete dělat to, co vám nařídím já."

"Ale vy mi, pane, nařizujete něco jiného, než co mi nařídil kapitán Munson. A ten mi to ke všemu ještě dal písemně."

Griffith zlostí zrudl. "Odmítáte jednat tak, jak vám nařizuju?"

"I kdyby sám americký Kongres..."

"Budu tedy jednat sám. Merry, požádejte kapitána Manuala, aby sem poslal seržanta a několik námořníků."

"Ať se jenom opováží!" křičel Barnstable. "Takový člověk, kterému by se podařilo Barnstablea odzbrojit, se ještě nenarodil! Hoši z Arielu, ke mně!"

"Kdo se odváží tento rozkaz uposlechnout, ponese všechny důsledky!" Griffith vytasil šavli. "Odevzdejte svou zbraň, pane Barnstable!" poroučel. "Nebo vás dám odzbrojit obyčejným vojákem." Griffith se tvářil bojovně.

"Ukažte mi člověka, který by se něčeho podobného odvážil!" Barnstable zašermoval šavlí Griffithovi před obličejem. Zbraně obou amerických důstojníků se zkřížily.

"Barnstable! Barnstable!" Kateřina se vrhla mezi oba soupeře. Cecílie se připojila ke Kateřině. Oba rozčilení důstojníci sklonili zbraně, ale nepřestali se zrakem nepřátelsky měřit.

V této kritické chvíli přistoupil k Cecílii její strýc, plukovník Howard, zvedl ji se země — Cecílie si dokonce před Griffitha klekla — a řekl: "Nehodí se pro dceru Harryho Howarda, aby před kýmkoliv klečela. Nedovolil by ani, aby si klekla před trůnem samého krále. Teď vidíš, mé dítě, na vlastní oči, co dovede z lidí udělat vzpoura proti vlastnímu panovníkovi. Tihle pánové zapomněli na dobré vychování a také nevědí, co je to vojenská kázeň a kdo má koho poslouchat."

"Mne budou poslouchat," prohlásil lodivod, který do té chvíle opřen o zeď mlčky pozoroval střetnutí obou důstojníků. "Pane Griffithi, zastrčte tu svou šavli. A vy, pane Barnstable, si uvědomte, že jste zapomněl na svou přísahu, že budete poslouchat svého představeného."

Překvapený Griffith beze slova odmluvy uposlechl, avšak Barnstable jednou rukou

objímal Kateřinu a druhou dál hrozivě mával šavlí. "Kdo jste, že si dovolujete mi poroučet?" zeptal se vyzývavě.

Lodivodova tvář se stáhla hněvem. Ovládl se však a řekl tím svým mírným hlasem: "Jestliže okamžitě neuposlechnete, na vlastní kůži poznáte, že si dovedu poslušnost vynutit."

K údivu všech Barnstable přestal mávat šavlí a sklopil zrak.

"Chtěl bych potvrdit to, co jste už slyšeli: nepřišli jsme sem jako lupiči," lodivod si už Barnstablea nevšímal. "A také se nebudeme chovat nepřátelsky ke starým a bezbráným. Neznamená to ovšem, že si tohoto anglického důstojníka," cizinec ukázal na kapitána Borroughcliffa, "a toho Američana, který neuposlechl rozkazu svého nadřízeného," tentokrát lodivod ukázal na Barnstablea, "neodvedeme s sebou."

"Směl bych vás upozornit, pane, že jsme nesplnili úkol, který nám uložil americký Kongres," namítl Griffith.

"Ten už nesplníme," odpověděl lodivod, "starali jste se příliš o své osobní zájmy, proto jste příkaz Kongresu nesplnili," pokračoval. "Plukovník Howard bude muset s námi do Ameriky jako rukojmí. Bude vyměněn za některého z našich lidí, kteří se dostali do anglického zajetí. Neztrácejme, pánové, čas. Plukovníku Howarde, půjdete s námi na fregatu."

"Míníte-li to, co jste právě řekl, vážně, půjdu se svým strýcem. Za nic na světě ho neopustím," prohlásila Cecílie.

"Jenom řekni pravdu, proč chceš jít se mnou, Cecílie," usmál se trpce Howard. "Už se nemusíš přetvařovat." Starý muž si už nevšímal své neteře a postavil se vedle kapitána Borroughcliffa. "Dělejte si s námi, co chcete, pánové," dodal odevzdaně.

Cecílie se chtěla přiblížit k plukovníkovi, aby mu vysvětlila, že se mýlí, ale stařec jakékoliv její vysvětlení odmítl.

Nejčiperněji si počínala Kateřina. Už včera večer si zabalila své věci a teď nabídla Cecílii, že jí s balením pomůže.

Barnstable, kterému nenadálé vystoupení lodivodovo přišlo vhod, se jenom usmíval a byl ochoten kdekomu pomáhat v přípravě k odchodu ze starého opatství.

Merry byl ze všech nejšťastnější. Už dávno zapomněl, jak ho před chvílí Cecílie okřikla, a pobaveně pozoroval Alici, která se snažila Kateřinu utěšit citáty z bible.

Když za necelou hodinu byli všichni připraveni k odchodu, ozvalo se pronikavé zapísknutí a zazněl povel: "Pochodem v chod!" Zavířily bubny a průvod, v jehož čele kráčel kapitán Manual, vyrazil.

Poněvadž se Griffith obával, že by přepadení opatství mohlo být předčasně prozrazeno,

nařídil, aby všichni, kdo v té době byli v plukovníkově domě, byli odvedeni na pobřeží. Teprve až odrazí poslední člun od břehu, měli být propuštěni na svobodu.

V několika pokojích opatství byla zapálena světla, aby si lidé mysleli, že je ve starém klášteře všechno v pořádku.

Cecilie se zastavila u vrat opatství, naposledy se ohlédla, jako by si chtěla zapamatovat podobu místa, kde prožila tolik vzrušujících chvil a do něhož se už nikdy neměla vrátit.

Pak si setřela s tváře dvě velké slzy a přidala se k zástupu, který se mlčky ubíral k pobřeží.

KAPITOLA XXX

Obloha byla modravá, bez mráčků, vál chladný, ostrý vítr. Po úzké stezce krácel průvod, v jeho čele námořní pěchota, za ní šli námořníci, každý, jak ho napadlo. Doprostřed toho neukázněného davu byli zařazeni zajatí angličtí vojáci. Námořníci se bavili na účet Angličanů, většinou neslušně a hrubě. Za zajatými vojáky krácel plukovník Howard s Borroughcliffem. Po celou cestu ani jeden z nich nepromluvil.

Cecilie Howardová se vedla za ruku s Alicí Dunscombeovou. Za nimi šly služky ze svatoruthského opatství.

Kateřina Plowdenová požádala Barnstablea, aby ji nechal samu, aby na ni nemluvil a nevšímal si jí, a tak tomu zamilovanému muži nezbylo než se dívat, jak Kateřina lehce kráčí před ním po kamenité stezce.

Griffith se držel při okraji stezky, aby mohl celý ten nesourodý zástup přehlédnout. Průvod uzavíralo několik námořních pěšáků. To byla nejukázněnější část celé výpravy. Manualovi vojáci šli tiše, jen občas někdo zašeptal nebo se ozval tlumený rozkaz velitele.

"To jsme se zase jednou poměli," postěžoval si jeden z námořníků sousedovi. "Zajmout loď a nechtít ani penci výkupného, to jsem ještě jakživ nezažil. Viděls, co tam bylo věcí, jídla, pití, hader? A na všechno si musel člověk dát zajít chuť. Jeden aby byl rád, když mu páni důstojníci dovolí, aby si ukrad aspoň bibli."

"To máš teda pravdu, Benjamíne. Chceš vědět, co si o tom myslím já? Podle mě má voják mít nejenom povinnosti, jako střílet a bojovat, ale má taky právo, svatý právo: rabovat. Dneska jsem kromě pušky na nic nehmát, když nepočítám ubrus, co byl na stole v jídelně."

"Tak přeci něco," závistivě poznamenal soused. "Má to někdo štěstí. Já to o sobě říct

nemůžu. Mně se podařilo ukořistit akorát tenhle klobouk. Ale ať dělám co dělám, já ten náprstek na hlavu nedostanu. Někdo to asi nosil na palci místo na palici. Jářku, Samueli, nedal bys mi z toho ubrusu na košili?"

"Proč ne, Benjamíne? Jestli chceš, můžeš mít polovičku. Jen co je pravda, vracíme se na loď s holejma rukama."

"Já tomu vůbec nerozumím. Co ti lidi s náma vlastně chtějí? Pořád bloudíme kolem pobřeží, vody je tu po kolena, samá skála, na širém moři bychom denně mohli přepadnout nějakou loď a mohli jsme mít cukru, rumu a já nevím čeho ještě, že by to člověk ani nepobral. A takhle nic."

"Tím vším je vinen lodivod," tvrdil Samuel. "Nebýt mělčín, nebylo by lodivoda. Tady je dno samá skála a hloubka sotva devět sáhů. A k tomu ještě aby ses ve dne schovával, a loď se hne, až když je tma jako v pytli."

"Jste to vy ale dva chytráci," ozval se mladý námořník, který dosud mlčky naslouchal. "Copak nevíte, že jsme tu proto, abychom pochytili několik anglických lordů a vzali je s sebou do Ameriky? Tak to přeci rozhodl Kongres."

Po této poznámce oba starší námořníci zmlkli.

Když se průvod přiblížil ke břehu, Barnstable seběhl k místu, kde kotvily čluny fregaty, a hned se začal starat, jak nejrychleji dívky nalodit. Nařídil, aby ke břehu připlula šalupa kapitána Munsona, poněvadž byl přesvědčen, že je to nejpěknější plavidlo a jedině důstojné pro tak vzácné cestovatelky.

Kapitán Manual stál na vrcholu skalního útesu a rozestavoval hlídky a strážce, které měly zajistit nerušené nalodění. Všechno se samozřejmě dělo přesně podle vojenských pravidel. Zajatí Borroughcliffovi vojáci a služebnictvo opatství byli obklopeni Manualovými strážemi a přísně hlídáni.

Když přirazila šalupa kapitána Munsona ke břehu, Barnstable oznámil oběma anglickým důstojníkům a dívkám, že mohou nastoupit.

"Kde je on?" zeptala se Alice a plna neklidu se rozhlížela kolem.

"Kdo? Jsme tu přece všichni. Jestli snad hledáte pana Griffithe, ten je tamhle," Barnstable ukázal na skupinu námořníků, mezi nimiž stál poručík.

Když Griffith uslyšel své jméno, pospíchal k dívkám. "Rád bych vám ještě jednou připomenul, že nejste našimi zajatci," řekl. "Samy se musíte rozhodnout, jestli chcete vstoupit na loď. Dávám vám své čestné slovo, že vás budeme chránit, jak to je jenom možné během války a na válečné lodi."

"Rozhodla jsem se, že s vámi nepůjdu," prohlásila Alice.

"Nikdo vás nenutí, abyste udělala něco, co udělat nechcete," řekla Cecílie. "Víme, že

nemáte žádný důvod, proč byste musela opustit Anglii. Vraťte se tedy na svatoruthské opatství a hospodařte tam, dokud se nevrátíme. Ledaže by si strýček přál něco jiného."

"Ráda to udělám, ale myslím, že o opatství se postará právní zástupce plukovníka Howarda."

Starý voják, který dosud uraženě mlčel, přistoupil k Alici. "Nejraději bych nechal opatství tak, jak bylo, když nás odvěkli tihle pánové; až budou rebelové spravedlivě potrestáni, požádám o náhradu. Nepochybuji, že peněz bude dost, až budou zkonfiskované statky vzbouřeneckých vůdců prodány v dražbě. Prosím vás, slečno Alice, napište mému právnímu zástupci, aby zapečetil všechny mé listiny a dokumenty a uložil je na bezpečném místě. Dům a nábytek mi nepatří, jejich vlastník se o svůj majetek jistě přihlásí sám. Děkuju vám, drahá, za všechno, a doufám, že se spolu ještě setkáme na dvoře svatého Jakuba. Jsem také přesvědčen, že vás královna za vaši věrnost odmění."

"Narodila jsem se na těchto ostrovech, zde jsem prožila celý svůj život a doufám, že zde zemřu," odpověděla tiše Alice. "Lituji jenom, že se musím rozloučit se svými přítelkyněmi. Kateřino, Cecílie, měla jsem vás ráda," Alici se dojetím zlomil hlas. "Věřím, že se jednou znovu sejdem." Nemohla dál, zakryla si obličej dlaněmi a hlasitě plakala.

I v očích obou dívek, které se rozhodly opustit Anglii, se objevily slzy. Kateřina a Cecílie objaly Alici a pospíchaly k člunu, který je měl dopravit k fregatě.

"Směl bych vás také já o něco požádat, slečno Dunscombeová?" zeptal se kapitán Borroughcliffe, když se loučil s Alicí. A když přikývla, pokračoval: "Napište prosím mému veliteli, jak velký osel byl — ano prosím, použijte tohoto výrazu — jak velký osel byl kapitán Borroughcliffe. Napište mu, jak si hrál na schovávanou s jednou rebelantskou dívkou z kolonií a jak jí naletěl. Uděláte to, slečno?" Borroughcliffe nečekal, až mu udivená Alice odpoví, a pospíchal za plukovníkem Howardem. Griffith ho však zadržel. "Kapitán Borroughcliffe nenastoupí do tohoto člunu," prohlásil stroze.

"Tím chcete říci, že se mám nalodit společně s obyčejnými vojáky?" uraženě se zeptal Angličan. "Zapomínáte, pane, že jsem důstojník."

"Na nic nezapomínám," odpověděl Griffith mírněji. "Ani na to, jak slušně jste se mnou jednal, když jsem byl vaším zajatcem. Jakmile bude jisté, že se odtud bezpečně dostaneme, budete propuštěni i se svými vojáky."

Borroughcliffe byl tak překvapen rozhodnutím amerického důstojníka, že chvíli nebyl schopen slova. Snažil se opanovat, příliš se mu to však nedařilo. Začal se procházet po pobřeží a přitom si pískal.

"Všichni zajatci jsou už naloděni," hlásil Barnstable Griffithovi. "Člun čeká jenom na své důstojníky."

Poručík nereagoval na hlášení svého bývalého přítele a mlčky se vzdálil. Barnstable se chvíli dusil zlostí, pak vstoupil do člunu a nařídil posádce, aby co nejrychleji odrazila od břehu.

KAPITOLA XXXI

Alice stála na břehu, dokud se člun neztratil v houstnoucí tmě. Pak už slyšela jen pravidelné nárazy vesel na hladinu, a když i ty ustaly, pospíchala po stezce vedoucí na vrchol skalního útesu.

Nikdo si jí nevšimal, ani Borroughcliffovi vojáci, kteří posedali na okraj stezky, ani hlídky námořní pěchoty, zajišťující nerušené odplutí člunů s anglickými důstojníky, Kateřinou a Cecílií a americkými námořníky.

Teprve když se přiblížila k poslední stráž, ozvalo se: "Kdo tam?" Z úkrytu vystoupil sám velitel, kapitán Manual.

"Jsem Alice Dunscombeová, váš přítel mi dovolil, abych se vrátila domů."

"Zase jeden z Griffithových nápadů," zabručel kapitán. "To je chytré, pustit ženu jen tak, a k tomu ještě předčasně, a myslet si, že bude mlčet. Znáte heslo, slečno?" zeptal se nahlas.

"Pan Griffith mi dovolil...", řekla polekaně. Byla přesvědčena, že ten člověk ji zadrží a nedovolí, aby se vrátila na opatství. V té chvíli se však stalo cosi, čím byl i sám velitel námořní pěchoty překvapen. Ze stínu rozložitého dubu nedaleko místa, kde stála stráž, vystoupil muž a řekl úsečně: „To stačí, pane."

"Kdo jste?" Manual namířil na muže ve tmě pistolí.

"Šetřte náboji, kapitáne Manuali, budete je brzo potřebovat," odpověděl lodivod.

"To nebylo od vás rozumné, pane Grayi, tajně se přiblížit k strážnému. Dnes večer jste si počínal daleko opatrněji."

Lodivod na důstojníkovu výtku neodpověděl, jako by ji neslyšel. "Rád bych mluvil se slečnou o samotě," řekl panovačně. "Známe se od mládí, doprovodím ji kus cesty."

"Lituji, ale k tomu nemohu dát svolení. Přejete-li si se slečnou mluvit o samotě, dám strážnému rozkaz, aby se vzdálil. Pak budete mít možnost s ní nerušeně hovořit." Hned nato změnil velitel námořní pěchoty téma rozhovoru. "Myslím, že jsem si nemohl zvolit lepší místo k obraně. Na levé straně nás chrání skála, na pravé stromy. Také cestu ústupu máme..."

"Přestaňte, prosím vás, s těmi svými vojenskými úvahami," lodivod se obrátil k Alici. "Nešla byste se mnou kousek cesty, nikoliv k opatství, jak jste slyšela, kapitán nám to nechce dovolit, ale zpět k pobřeží?"

Alice kývla hlavou.

Když došli ke starému dubu, který porazila vichřice, usedli. Do této chvíle nikdo z nich nepromluvil.

"Budeme se muset, Alice, rozloučit," přerušil mlčení lodivod. "Jen na tobě záleží, jestli se ještě někdy uvidíme."

"Bude líp, když se už nikdy nesetkáme," odpověděla tiše.

"Rozumím. Sám si už nedovedu představit, proč by nějaká žena chtěla spojit svůj život s mým."

"Jak málo nás znáš, Jene. Milující žena je ochotna snášet se svým mužem i to nejhorší."

"Nerozumím ti, Alice." Chvíli mlčel, a když se nedočkal odpovědi, trpce se usmál. "Nechtěl jsem být tím, čím jsem dnes," řekl smutně.

"Bohužel máš na svědomí mnoho lidských životů, Jene."

"Chceš říct životů mnoha nepřátel," opravil ji.

"Byli to lidé jako ty, vychovaní podle stejných společenských pravidel, podle jakých jsi byl vychován ty, ale na to jsi, Jene, brzo, příliš brzo, zapomněl."

"Před lety jsi měla jiné názory."

"Vždy jsem uvažovala a pořád ještě uvažuji jako žena. Dnes už své názory změnit nemohu."

"Jen otroci mají stejné názory jako ty," řekl tvrdě. "Otrokyně rodí otroky..."

"Nikdy se nestanu matkou dětí ani dobrých, ani špatných."

Lodivod byl dojat beznadějnou odevzdaností ženy, kterou kdysi měl tolik rád.

"Nevím, jestli ještě dnes mám právo dovolávat se citů, které nás kdysi spojovaly," řekl po chvíli mlčení. "Jsem psanec, který za své ideály může každou chvíli skončit na šibenici."

"Můj poměr k tobě, Jene, se nikdy nezměnil," zašeptala.

"Prosím tě, opakuj ještě jednou, co jsi řekla. Prosím tě o to."

"Nechci už mluvit o sobě," řekla tichým hlasem. "Jsem obyčejná žena, a až odejdu z tohoto světa, nikdo si na mne nevzpomene. S tebou je to jinak. Ty jsi bojoval za něco, v co jsi věřil, jedni se tě báli, jiní tě obdivovali. A až skončíš, bude tvé jméno zapsáno v dějinách této země."

"Nezáleží mi na tom, co o mně jednou budou říkat lidé," odpověděl pyšně.

"Pomyslel jsi někdy na to, co budou vyprávět otcové, kteří se narodili ve stejné zemi jako ty, svým dětem?" bázlivě se na něho podívala Alice, jako by se chtěla přesvědčit, jestli

nezašla ve svých výčitkách příliš daleko.

"Co na tom záleží, že někteří budou mluvit tak, jak jim to bude diktovat jejich zklamaná ješitnost? Nezapomeň, že dějiny píše přátelé i nepřátelé."

"Slyšela jsem, že Amerika je zemí velkých možností a že je to tak rozlehlá země, že se v ní člověk, který hledá samotu, ztratí jako zrnko písku v moři."

"Je to svět sám pro sebe. A právě proto není důvodu, aby si nevládl sám."

"A co řeknou lidé, kteří se narodili v zemi, o níž jsi právě mluvil, člověku, jenž zradil svou vlastní zem? Myslíš, že mu za to budou blahorečit?"

Lodivod po těchto slovech prudce vstal. "Vidím, Alice, že my dva se neshodneme. Ani má láska k tobě mne neodvrátí od cesty, na kterou jsem se dal. Mluvme tedy raději o něčem jiném. Snad je to naposled, co jsem přišel do této země."

"Domníváš se, Jene, že jsi jednal správně, když jsi násilně vtrhl do cizího domu a když jsi se starým člověkem jednal tak bezohledně? Je takové jednání důstojné muže, který je přesvědčen, že jeho činy jednoho dne přejdou do dějin?" pokračovala tvrdohlavě.

"Jsi nespravedlivá, Alice. Svůj úkol jsem splnil. To, čeho jsem se dopustil na plukovníkovi Howardovi, je část úkolu, který mi byl uložen. Plukovník Howard není člověk bezvýznamný, proto bude vyměněn jako rukojmí za některého z našich lidí. A pokud jde o slečnu Howardovou a její přítelkyni Kateřinu, to přece nejsou Angličanky, jejich domov je v Americe."

"Nemáš jinou možnost, jak se odtud dostat, než odplout na fregatě?" zeptala se Alice.

"Vidím, že sis málo všímala toho, co se kolem tebe dělo. Měla by ses raději zeptat, jestli je to jediná naše loď, před kterou budou Angličané prchat jako čert před svícenou vodou."

"Možná že jsem svou otázku položila nesprávně. Byla jsem však při tom, když se mluvilo o tom, jak bude zničeno celé americké loďstvo," řekla Alice rozhněvaným hlasem.

"Takové plány se snadněji vymýšlejí, než uskutečňují," odpověděl sebevědomě. "A kdo si, prosím tě, takový plán vymyslel?"

"To ti nemohu říct," řekla Alice váhavě.

"Nebudu na tebe naléhat. Možná že svým mlčením zachráníš několik královských důstojníků. Uvědomuješ si však, že dnes spolu mluvíme naposled v životě?"

Alice smutně vzhlédla k tomu podivnému člověku, který nehnutě stál nad ní. "Alespoň se zachrání několik lidských životů," zašeptala.

"To je velmi podivný názor." Lodivod mávl rukou.

"Co se stalo s Dillonem?" zeptala se znenadáni. "Od té doby, co ho vaši lidé zajali, se o něm nic neví."

"Slyšel jsem o tom ničemovi, ale co je s ním, nevím..."

"Byl prý na Arielu, vaši ho pustili na čestné slovo a on je nedodržel. Vrátil se do domu plukovníka Howarda, a místo aby požádal o propuštění jednoho z vašich lidí, jak slíbil, chtěl vás po dohodě s Borroughcliffem a plukovníkem zaskočit."

"Lidé, kteří nedovedou držet slovo, si nezaslouží žádné ohledy. Chtěl bych ti ještě něco říct," prohlásil lodivod. "Ale to nemá s Dillonem nic společného."

"Ještě jsem nedomluvila," přerušila ho. "Říkají, že Dillon je mrtev. Proto to snad už můžu prozradit. On to byl, kdo sestavil plán, jak zničit Ariel a zajmout Barnstablea."

"Ani jedno, ani druhé se mu nepodařilo. Barnstablea jsem zachránil já a Ariel — Ariel ztroskotal."

"Pak ovšem jedinou záchranou tvou i tvých druhuje fregata. Pospěš si, Jene, zanedlouho by mohlo být pozdě. Dillon poslal do přístavu posla se vzkazem, že jsou vaše lodi blízko zdejšího pobřeží. Mohli by vás zaskočit, a pak ti nic na světě nepomůže."

"Odkud to všechno víš, Alice?" zeptal se zvědavě. "Které anglické lodi jsou ve zdejších vodách? Nevíš to náhodou?"

"Jene, prosím tě! Nechtěj už nic vědět!" Alice si zakryla tvář.

"Říkala jsi, že se tvé city ke mně nezměnily. ..."

Podívala se na něho vyčítavě a pak zašeptala: "Jmenovali jména lodí, zapomněla jsem je, věř mi, opravdu jsem je zapomněla. Jen jedno jméno jsem si zapamatovala, víš dobře které."

"Mluvili také o mně? Vím, že mluvili. Jen to přiznej. Pro ně jsem pirát, ničema, lupič a zbabělec. Vid'?"

"Už jsem to nemohla poslouchat." Alice mluvila čím dál tím tišeji. Musel se k ní naklonit, aby jí rozuměl.

"Ať si říkají co chtějí, jedno je jisté: mají ze mne strach. Rád bych se dočkal dne, kdy se Jiří III. bude ve svém paláci třást při vyslovení mého jména."

Alice svěsila hlavu a mlčela. Věděla, že člověk, který k ní mluví, myslí jenom na sebe a na nikoho jiného.

"Řekla jsem ti všechno, co jsem věděla, snad ti to prospěje. Je čas, abychom se rozešli."

Viděl, že je unavena, uchopil ji za ruku: "Myslím, že jsme si neřekli všechno."

"Přátelé už na tebe čekají, jsi poslední." Vyvinula svou ruku z jeho. "Až přijedeš příště do Anglie, snad se budeš na věci dívat jinak. Mnoho štěstí, Jene, a Bůh tě opatruj."

"Noc je tmavá, nechci, abys šla sama. Doprovodím tě."

"Ne, prosím. Nemám strach, vyznám se tu dobře, vím, kde jsou vaše hlídky, a vyhnu se jim. Sbohem, Jene."

"Nedovolím, abys šla sama," trval na svém.

"Nechci, abys šel se mnou," řekla rozhodným tónem. "Nemá smyslu, aby lidé, kteří už toho mají tak málo společného, zůstávali spolu déle, než je třeba. Sbohem." Vstala, a než se nadál, zmizela v zákrutu kamenité cesty.

Váhal, nejraději by šel za ní, ale když viděl, že se člun chystá odrazit od břehu, dal se stezkou k pobřeží.

Potkával neozbrojené Borroughcliffovy vojáky, vracející se do svých domovů.

Byl překvapen, když se před ním vynořila postava anglického důstojníka.

"Rád bych si s vámi, pane, na chvíli popovídal," řekl Borroughcliffe přátelsky a přistoupil k lodivodovi. "Z toho, co jsem včera viděl," pokračoval, nedbaje, že oslovený dal najevo, že o žádný rozhovor nestojí, "z toho, co jsem včera viděl, si myslím, že nejste jen tak někdo. Možná že jste generál těch nešťastníků, co se vzbouřili proti svému králi. Proto vám chci říct, že jste se mnou nakládali velice mizerně a neslušně, zejména vy, pane, jste se ke mně choval hanebně."

Překvapený lodivod se pokusil Borroughcliffa odstrčit, ale ten pokračoval: "Vy jste asi nerozuměl, co jsem říkal, pane. Opakuju, nakládal jste se mnou hanebně. Neříkám vám to jen tak pro nic za nic. Už mi rozumíte?"

Lodivod neodpověděl, tentokrát ještě prudčeji odstrčil anglického důstojníka a chtěl pokračovat v cestě. "Bude to přece jenom obyčejný lodivod," zabručel Borroughcliffe. "Džentlmen by na takové jednání reagoval docela jinak. Ať si jde teda k čertu." S těmito slovy tajemného cizince propustil.

Pak uslyšel kroky, zastavil se, a když poznal, že jsou to Manualovi vojáci, začal mezi nimi hledat jejich velitele, o němž měl mnohem lepší názor než o lodivodovi. A když konečně spatřil toho, koho hledal, hned začal srdečně: "Pěkně vás vítám, milý příteli. Tak se vám ta vaše loupežná výprava přeci jenom podařila."

Manual neměl chuť dát se právě teď do hádky, poněvadž však nechtěl Borroughcliffovi zůstat nic dlužen, odpověděl: "Musím přiznat, že si nemůžu stěžovat. Byl bych ale ještě spokojenější, kdyby se mi bylo podařilo oplatit kapitánu Borroughcliffovi všechno dobré, co pro mne udělal."

"Stačí, vrchovatě stačí, čím jste se mi do této chvíle odvděčil," nedal mu domluvit anglický důstojník. "Nechali jste mi několik hodin kus šavle v ústech, bez velkých cavyků jste mne hodili do kouta a jeden z vašich výtečníků praštil mého vojáka pažbou přes hlavu. Podle mne nevděčný člověk je jen lepší druh zvířete."

"Velice lituju, že po hlavě dostal pažbou voják, a ne důstojník," odpověděl rozzlobeně Manual. "Tomu by stačilo mnohem jemnější pohlazení. Byl totiž namol, že se sotva držel na nohou."

"Pane, to je urážka. Dvojnásobná urážka. Žádám vás, abyste se nevyslovoval tak pohrdlivě o nápoji, který patří mezi nejlepší na světě. Slovo namol nepatří do mého slovníku. Vidím, že je jediný způsob, jak tento spor ukončit, nechceme-li se hádat do rána."

"Vyberte si způsob, kterým si přejete celou záležitost vyřídit, pane. Nejsem žádný poběhlík, jsem kapitán námořní pěchoty ve službách amerického Kongresu!"

"Račte si vybrat, pane," Borroughcliffe držel v každé ruce pistoli.

"Nemusím si vybírat!" Manual vytáhl pistoli, kterou měl za pasem, a ustoupil o několik kroků.

"Vím, že chcete co nejdříve odejet do Ameriky," klidně prohlásil Angličan a ani se nehnul.

"Velmi bych uvítal, kdybyste mohl svou cestu o něco odložit."

"Palte!" vykřikl Manual.

Oba vystřelili současně.

Jakmile Borroughcliffovi vojáci uslyšeli výstřely, běželi k oběma důstojníkům. Kapitán Manual ležel obličejem k nebi a nejevil nejmenší známky života. Borroughcliffe napolo ležel, napolo seděl. "Je ten nešťastník mrtev?" zeptal se účastně. "Musí být mrtev," odpověděl si sám. "Byl to skoro stejný hlupák jako já."

Naštěstí se však brzo ukázalo, že kapitán Manual není ani mrtev, ani těžce zraněn. Výstřel se jenom lehce dotkl temene jeho hlavy a velitel námořní pěchoty na chvíli omdlel. Sotva se vzpamatoval, hned se také on začal ptát po osudu svého protivníka.

"Zde jsem!" zvolal Borroughcliffe radostně. "Otevřel jste mi dvě žíly, milý příteli. Ještě že to dopadlo takhle. Mohlo to být horší. Ale vy, jak vidím, jste také políbil matičku zem."

"Zasáhl jste mne do hlavy. Budu mít na vás památku až do smrti," odpověděl Manual.

"Já že jsem vás zasáhl do hlavy?" divil se Angličan. "Doufám, že ani vaše rána není smrtelná. Podejte mi ruku, Manuali. Společně jsme pili, společně jsme jedli a bojovali, co nám tedy brání, abychom se nestali dobrými přáteli?"

Manual cosi zabručel a nepřestal si přidržovat ruku na hlavě. "Nevidím, proč bychom si nemohli podat ruce," řekl konečně. "Ale vy potřebujete lékaře. Co můžu pro vás udělat? Už zase ten signál! Seržante, odved' mužstvo dolů, zůstane tu jenom můj sluha, vlastně ani toho nepotřebuju."

"Vy jste báječný chlapík," chválil Manuala Borroughcliffe. "Vy byste měl být armádní generál, a ne jenom obyčejný kapitán. Nechci vás však déle zdržovat, milý příteli, slyším jeden signál za druhým, budete už muset za svými vojáky. Bez vás se odtud nedostanou."

Manual necítil jemnou ironii v Angličanově hlase, hučelo mu v hlavě, a tak srdečně potřásl anglickému důstojníkovi rukou, popřál mu všechno nejlepší a ještě jednou se zeptal, co by pro něho mohl udělat.

"Moc vám děkuju, příteli," odmítl nabízenou pomoc Borroughcliffe. "Jsem vám vděčen, že jste mi pustil žilou, tím jste mne zachránil před záchvatem mrtvice. Jestli se někdy vrátíte do Anglie jako přítel, přijďte se na mne podívat!"

"Vy na mne taky, jestli se někdy dostanete do Ameriky."

"Spolehněte se, že využiju vašeho pozvání. Co bych si bez vaší pomoci počal v té vaší divoké zemi mezi zálesáky? Sbohem a nezapomeňte na mne."

"Do konce svého života na vás nezapomenu, drahý příteli!" sliboval Manual a znovu si začal hladit hlavu, v níž mu pořád ještě hučelo.

Oba vojáci si naposled podali ruce, ještě jednou si slíbili, že na sebe nezapomenou a že se, jakmile se naskytne první příležitost, znovu sejdou. A potom se rozešli jako milenci, kteří se jenom těžce loučí, nikoliv však navždy.

KAPITOLA XXXII

Alacrity několikrát změnila svou polohu. Jejím velitelem byl zkušený mořský vlk Boltrop, který dosud sloužil na fregatě. A když se konečně severovýchodní vítr změnil v jižní, nařídil, aby Alacrity zamířila k pevnině.

Tak jak Boltrop miloval moře, tak nenáviděl pevninu. Zapřísáhl se, že nikdy nevzkročí na britskou půdu. Zdvořilé fráze mu byly odporné, dovedl však nadávat a klít a přitom se třeba za celou čtvrt hodinu ani jednou neopakovat. Tento muž se shodl s jediným člověkem na celé lodi, a tím byl pastor. To však nebyl ledajaký duchovní, ale muž, který si umínil, že stráví svůj život na moři, aby pomohl k věčné spáse námořníkům, jejichž mravní výchova podle jeho názoru byla trestuhodně zanedbána. Tento prostomyslný muž brzo zjistil, že se mu jeho dílo nedaří. A tak přilnul k Boltropovi, s nímž ho snad nejvíc pojilo to, že jejich názory na běh tohoto světa se značně lišily.

Té noci, kdy velitel Alacrity nařídil, aby loď plula k pevnině, upozornil Boltrop pastora, aby počítal s tím, že na břehu dojde k boji a pak že si přijde na své. Mnozí, ba přemnozí budou potřebovat duchovní útěchu.

Pastor přijal tuto zprávu s uspokojením nejen proto, že toužil po změně ve svém jednotvárném životě, k němuž byl na lodi odsouzen, ale také proto, že si přál mít co nejdříve pevnou zemi pod nohama.

Na Alacrity po odchodu lodivoda a námořníků, kteří jej doprovázeli, zůstali jenom Boltrop, pastor a asi deset členů posádky. Odchod tolika lidí oslavil Boltrop v pastorově společnosti několika sklenkami grogu.

"Vy jste, pane pastore, jako náš poručík. Ten taky nepije, zato však plnými doušky polyká nikoliv grog, ale vodu se vzduchem."

"Pan Griffith je zářný příklad a vzor pro celou posádku," odpověděl duchovní, který si nemohl troufnout tvrdit něco podobného o sobě.

"Pan Griffith, a příklad a vzor pro celou posádku!" zašklebil se Boltrop. "Neříkám, že to není dobrý námořník, ale příklad, pane, to tedy ne. K tomu má pěkně daleko! Kdyby si přestal všimnout všelijakých zbytečností, jako jestli si má člověk převlíct košili tenhle nebo

příští týden, mohl by to jednou někam dotáhnout. Nemám nic proti tomu, když chce vědět, jestli správně uvázali lano nebo jestli je stěžeň v pořádku, ale starat se o košili? Člověk aby se pomalu bál, že bude kontrolovat, jestli mám žvýkáci tabák na správné straně úst."

"V tom s vámi, pane Boltrope, souhlasím," přisvědčil pastor. "Když tělo trpí mořskou nemocí, je duše unavena a člověk nemůže na všechno myslet," dodal filosoficky.

"Tak, tak, pastore, vzpomínám si, že jste si jednou oblékl šaty naruby. V těch svých krátkých kalhotečkách jste se víc podobal d'áblu než člověku z masa a krve. Teprve když se ukázalo, že se oblečení, v němž jste k nám přišel, na loď nehodí, ušil vám krejčí široké námořnické kalhoty. A tak teď už začínáte vypadat jako pořádný člověk."

"Jsem všem, kdož mne upozornili na nevhodnost mého oblečení, velmi povděčen," pravil pastor pokorně. "Patrně jsem v rouchu, jaké nosí duchovní na pevnině, vypadal poněkud směšně."

"Já si myslím, že by se lidé neměli strojit podle svého povolání," Boltrop se s chutí napil. "Nohy zůstávají nohama, ať se horní části těla zabývají čímkoliv. Odedávna nenávidím krátké kalhoty, je to asi proto, že jsem si vždycky představoval, že d'ábel nosí krátké kalhoty a třírohý klobouk. Někteří naši mladí důstojníci si v neděli, když jdou na přehlídku, berou třírohý klobouk. Stejně si počínají důstojníci od pěchoty. To já bych si raději vzal noční čepici než třírohý klobouk."

"Slyším nárazy vesel, pane Boltrope," pastor přiložil k pravému uchu dlaň. "Nevrací se některý z našich?"

"Vypadá to tak," přisvědčil Boltrop. "Já na jejich místě bych měl pevniny taky plné zuby a už bych se byl dávno vrátil. Otočte, hoši, příd' proti větru," nařídil.

Loď změnila směr, chvíli plula ke skalním útesům a pak se zastavila. A za několik minut se ze tmy vynořil člun.

"Hej, vy tam!" zavolal Boltrop. "Kdo vlastně jste? Je to náš člun?" Sílu námořníkovy hlasu zesilovala hlásná trouba.

"Je!" odpověděl muž, který se snažil překřičet hlučící moře.

"Jsou to naši, čerti jedni," zabručel Boltrop. "A co je tohle?" námořník spatřil další člun.

"Alacrity!" ozvalo se tentokrát z jiné strany.

"Tohle vypadá na Griffithe, tak těm Angličanům přeci jenom utek." Než se Boltrop stačil zeptat, jestli je to opravdu poručík, vynořil se ze tmy další člun. "To je asi náš nejmenší člun," bručel pro sebe námořník. "Co jste zač?" křikl Boltrop. Neozvala se však žádná odpověď. "Ti chlapi tam asi spí," zaklel námořník.

Teprve když svou otázku opakoval, nějaká temná postava na člunu přiložila dlaně k ústům a odpověděla: "Vlajka!"

"Vlajka? Jakápak vlajka. Moc rád bych se na vás podíval, pánové." Boltropův hlas zněl jako řev býka.

Veslaři přestali veslovat a muž na zádi člunu odpověděl: "To je zbytečné!"

"Tak nejdřív vlajka a pak je to zbytečné? Tak si myslím, že je zbytečné čekat od vás rozumnou odpověď." Boltrop ještě chvíli klel a posílal do horoucích pekel dnešní mladé lidi, kteří se nedovedou ani pořádně vymáčkout, když člun přirazil k lodi a na palubu Alacrity vstoupil lodivod.

Boltrop přiblížil k cizincově obličejí lucernu, a když poznal, o koho jde, řekl mrzutě: "Myslel jsem si, pane lodivode, že jste zkušenější. Jak jste se mohl přiblížit k válečné lodi a odpovídat na otázku, kdo jste: Vlajka! Co to má znamenat? Každý ví, že žádné vlajky nemáme. Být tady vojáci, začali by po vás střílet."

Lodivod si starého námořníka pohrdavě změřil, neuznal ho hodna odpovědi a pospíchal na záď lodi. Boltrop se chvíli díval za tajemným cizincem, ale když spatřil, že se k Alacrity přibližuje šalupa, mávl jen rukou a šel uvítat Barnstablea. Ten nebyl v nejlepší náladě, dlouho bloudil po moři, než Alacrity našel. A se zajatci také nebyla žádná řeč.

Plukovník Howard za celou dobu nepromluvil ani slovo a Cecílie, když viděla, jak se její strýc zlobí, také mlčela.

Kateřina byla sice spokojená, že věci dopadly tak, jak dopadly, ale ani jí teď nebylo do řeči. Na Barnstableovy otázky odpovídala jednoslabičně, chtěla se prostě chovat jako Cecílie. A když plukovník odmítl Barnstableovu pomoc při přestupování z člunu na loď, dosáhla námořníková špatná nálada vrcholu. A tak to nakonec odnesl Boltrop. Barnstable se na něho tak osopil, že si ten starý dobrák postěžoval svému příteli pastorovi: "Spíš bych se byl nadál, že se pan Barnstable vrátí na loď s živým volem než se ženskou. Jen pánbůh ví, co na téhle lodi ještě zažijeme. Dřív tu byli páni v třírohých kloboucích a se zlatými nárameníky, a teď tu budou ženské se škatulemi na klobouky. Nakonec z toho bude archa Noemova. Ještě že nepřijeli v kočáře."

Barnstable chrlil jeden rozkaz za druhým a to tak, že nikdo nemohl zůstat na pochybách, že se ten mladý muž zalyká vzteky. Uklidnil se, teprve když se v blízkosti lodi objevil člun s Griffithem a jeho námořníky.

Howard, Cecílie a Kateřina a jejich služebnictvo byli umístěni v nevelké kajutě, čluny jeden po druhém, jak připlouvaly, byly přivázány k zádi lodi a Griffith, sotva vstoupil na palubu, hned se ujal velení. Nařídil nahnout plachty a vyrazit na moře. Teprve po hodině plavby spustila Alacrity kotvy. Griffith se rozhodl vyčkat, do rána se nehýbat, a až se rozední, pokusit se vypátrat, kde je fregata.

Loď ukořistěná na Angličanech byla přetížena, tísnilo se na ní víc než sto padesát lidí.

Kázeň mezi námořníky se rychle uvolnila, a tak se na palubách klelo, nadávky jen přšely a námořníci si vypravovali oplzlé vtipy. Avšak netrvalo dlouho a unavení námořníci odešli do podpalubí, aby si našli kousek volného místa, kam hlavu složit. Někteří zůstali na palubě, polehali si, kam se dalo, a když se ozval příjemný mužský zpěv, nikdo už nahlas nepromluvil.

Boltrop poručil jednomu námořníkovi, aby okamžitě slezl z visacího lůžka, a když ten se zdráhal, prostě ho z lůžka shodil. Byl přesvědčen, že se nedopustil ničeho, čeho by se velitel dopustit neměl. "Se mnou se taky nikdo nemazlil, když jsem byl mladý," říkal si.

I zpěvák zanedlouho zmlkl a za chvíli se ozývalo hlasité oddechování spící posádky.

Griffithovi a Barnstableovi však do spaní nebylo. Procházeli se na zádi lodi, každý zvlášť, stále ještě se nesmířili.

Cecílie s Kateřinou si vyšly z dusné kajuty, kde by se vzduch dal krájet, na palubu, opřely se o lodní zábradlí a mlčky pozorovaly oba rozvaděné důstojníky.

Barnstable měl sto chutí promluvit si s Kateřinou, věděl, že nejednal správně, ale nakonec nenašel dost odvahy. Griffith chodil dlouhými kroky po palubě, občas se podíval k východu, kde se zakrátko mělo objevit první znamení blížícího se dne, dívek a Barnstablea si nevšímal. Kateřina, když už nemohla vydržet to trapné mlčení, přistoupila ke Griffithovi a zeptala se: "Jak dlouho se ještě budeme tlačit v tom těsném kutlochu?"

"Jen co se rozední, dozvíme se, kde je fregata, přejdete na ni a tam už to bude lepší. Má o sto tun víc než Alacrity," odpověděl poručík. "V svatoruthském opatství jste každá měla svůj pokoj. My námořníci bohužel takové pohodlí na moři nemáme."

"Staráte se o nás, jak umíte nejlíp," odpověděla s odzbrojujícím půvabem. "Ten vánek je tak osvěžující, jako by vál až z naší rodné země."

"To, co říkáte, slečno Plowdenová, je bohužel jenom fantazie," usmál se Griffith. "Ten vítr nevaně z Ameriky, ale z holandských bažin." Ukázal k jasnícímu se obzoru. "Začíná svítat. Jestli proud nezanesl fregatu příliš na sever, měli bychom ji co nejdřív uvidět."

Temná obloha se začala trhat, na obzoru se objevil světlý pruh, který se stále zvětšoval. Pak se nebe zbarvilo do růžova, až se široký, narudlý pás dotkl hladiny.

"Fregata!" Griffith ukázal na moře, kde na pozadí jasnícího se nebe bylo vidět lodní plachtu. Fregata byla od Alacrity vzdálena necelou míli.

Ozvalo se ostré zapísknutí jednoho z důstojníků, na palubě nastal ruch, námořníci se probouzeli.

Alacrity plula přímo k fregatě. Když se obě lodi přiblížily na doslech, kapitán Munson přiložil dlaně k ústům a zavolal: "Griffithi, mám radost, že vás zase vidím! Vítám vás, kapitáne Manuali, všechny vás vítám!" Teprve teď si velitel fregaty všiml, že na palubě

ukořistěné lodi nejsou jenom námořníci a vojáci, ale také ženy. "Copak má tohle znamenat, pánové?" zhrozil se. "Americká fregata není přece taneční sál nebo kostel plný žen!"

"Starej se probudí jednou za půl roku, ale pak to stojí za to," zašeptal Boltrop pastorovi do ucha. "Namouduši, jsem zvědav, jak se z téhle šlamastiky pan Griffith dostane."

Poručík zrudl, a jak nejklidněji dovedl, odpověděl: "Pan Gray si přál, abychom s sebou přivedli zajatce."

"Pan Gray, pan Gray," opakoval kapitán Munson a najednou jeho hlas zněl mírněji. "Přirazíte k naší lodi! Připravíme žebřík, aby naši hosté mohli přestoupit."

Boltrop se nestačil divit změně, která se stala s kapitánem Munsonem, sotva se Griffith zmínil o lodivodovi. Potřásl hlavou a obrátil se k pastorovi: "Nějaký lodivod si usmyslí, že chce mít na lodi ženský, a člověk aby se na stará kolena začal učit, jak se má chovat. A ještě něco vám řeknu, pastore. Tenhle lodivodův nápad přijde Kongres pěkně draho, to si pamatujte. Slečinky přece budou muset mít pohodlí! Co by se teda pro ně neudělalo!"

Duchovní neměl čas vyjádřit svůj odlišný názor, neboť ho Boltrop musel rychle opustit. Na zkušeného námořníka čekala spousta povinností.

Když Alacrity zakotvila s přídí obrácenou k fregatě, čluny, které ukořistěná loď vlekla za sebou, se naplnily námořníky. Pospíchali, jen aby už byli na fregatě. Když přešli na fregatu, pluly obě lodi vedle sebe.

Kapitán Munson přenechal jednu pohodlnou kajutu plukovníkovi Howardovi a druhou oběma dívkám. A když starý voják, Kateřina a Cecílie odešli odpočinout si, sešel se lodivod s Griffithem a Munsonem k tajné rozmluvě.

KAPITOLA XXXIII

Lodivod ustaraně pozoroval dalekohledem, jak se nad mořem stahují mraky. Na jihu se tyčila neproniknutelná mlžná hradba, jenom podél pevniny bylo jasněji. Počasí se zhoršovalo a nic nenasvědčovalo tomu, že se situace v příštích hodinách zlepší.

Na východě se objevila bílá plachta velká jako dlaň, zvedala se a znovu klesala, až bylo možno rozpoznat i obrysy lodi. Důstojníci se shromáždili na palubě fregaty a začali se dohadovat, co to je za loď.

"Uhlák," hádal Griffith. "Poslední bouře tu kocábku zahnala na moře a teď se vrací. Jestli se neztratí v mlze a jestli se nezmění vítr, mohli bychom si na ni počkat."

"Radil bych, abychom zbytečně neriskovali," odpověděl lodivod. "Jestli posel odevzdal Dillonovu zprávu tam, kde ji měl odevzdat, určitě už vyhlásili poplach. Pak už o nás vědí všechny válečné lodi, které křížují podél pobřeží. Bylo by nejlíp dostat se co nejdál na jih, až k Helderu."

"To by znamenalo zmeškat odliv," namítl Griffith. "A jestli se dostaneme do mlhy, bude to vypadat, jako bychom utíkali před nepřítelem. A to je pro americkou válečnou loď, uznáte, opravdu nedůstojné."

"Chovat se opatrně není nedůstojné," lodivod nesnášel odpor. "Podle mého názoru, kapitáne Munsone, by bylo nejlíp vyplout proti větru," pokračoval, "přitom by Alacrity plula před námi, blíž k pevnině."

Munson ihned projevil s lodivodovým názorem souhlas, a tak se Alacrity pod vedením jednoho z mladších důstojníků obrátila proti větru a zanedlouho vplula do husté mlhy. Plachty fregaty byly lehce napjaty, proto si jen ztěžka razila cestu vzdouvajícími se vlnami.

Kateřina s Cecílií se bavily tím, že se vyptávaly Griffithe, jak se jmenují kopce na břehu. Barnstable, který se znovu ujal funkce druhého důstojníka, se s hláskou troubou pod paží důležitě procházel po zadní palubě a v duchu proklínal své služební povinnosti. Jeho úkolem bylo totiž řídit směr lodi, a to byla práce, která mu nedovolovala promluvit si s Kateřinou a Cecílií.

Náhle se z mlhy ozval dělový výstřel. "Alacrity!" vykřikl Griffith.

"Tohle není pro nic za nic," řekl pro sebe lodivod. "Chtějí nás na něco upozornit. Nezeptal byste se, pane Barnstable, co vidí hlídka v koších?"

Barnstable se rozkročil a zakřičel: "Hej, vy tam nahoře! Spíte nebo co? Proč nic

nehlásíte?"

"Na východě loď!" ozvalo se shora. "Pluje v ostrém úhlu proti nám!"

Zazněl druhý výstřel. "Možná že chtějí vědět, jakou máme polohu, nebo chtějí udat polohu svoji," řekl Griffith. "V téhle zatracené mlze není na krok vidět."

"Mají přece kompas," připomněl kapitán Munson. "V tom je něco jiného. Chtějí nám něco oznámit. Ale co?"

"Kouř, vidíte ho?" Kateřina ukazovala na temně šedý proužek na východě.

"Už je to jasné," vykřikl Barnstable. "Je to velká válečná loď a žene se rovnou na nás. Odhaduju, že není ani míli daleko!"

"Alacrity! Vidíte ji? Pluje k pevnině!" Griffith ukazoval na jednostěžník, který se právě vynořil z mlhy.

"Pánové, teď bychom se měli věnovat jenom Angličanům," řekl lodivod netrpělivě. "Za chvíli budeme mít co dělat s jednou z jejich největších válečných lodí. Nevím, jestli by nebylo nejlíp co nejrychleji se jí vyhnout."

"Co to říkáte, pane Grayi? Utíkat? Vždyť ještě pořádně nevíme před kým. Poručík Griffith, co živ bude, neuteče před žádnou lodí krále Jiřího. I kdyby byla nevím jak veliká!"

Lodivod vrhl na mladého Američana tak zdrcující pohled, že Griffithovi přešla chuť pokračovat.

"Za chvíli se objeví viceadmirálova vlajka," řekl lodivod po několika minutách mlčení. "Ať je Anglie jakkoliv špatná, není bezmocná. A také dobře ví, koho má jmenovat velitelem jedné ze svých největších válečných lodí." Mluvil k Munsonovi, Griffith si už nevšímal.

"Uvidíme, uvidíme," opakoval kapitán bezbarvě. "Nařídte, pane Griffithi, bubeníkům, aby vyhlásili bojovou pohotovost."

Ozvalo se volání: "Cizí loď na obzoru!" Zavířily bubny, námořníci seskakovali z visutých lůžek a běželi na palubu a zavěšovali se v lanoví, aby se připravili bránit horní část lodi.

Griffith ustaraně hledal Merryho, a když ho spatřil, nařídil mu, aby odvedl dívky do podpalubí.

Děla byla připravena ke střelbě, byly rozdány zbraně. Posádka fregaty se chystala k boji.

Všechny ty přípravy se děly za zdánlivého nepořádku, a přece v tom ve všem byl řád. A když byly přípravy k odražení útoku anglické válečné lodi skončeny, důstojníci předčítali jména námořníků, aby se přesvědčili, jestli jsou všichni na svých místech. Teprve potom nastalo na lodi hrobové ticho.

Po necelých desíti minutách se z mlhy vynořilo několik plachet a pak hrozivé obrysy

válečné lodi.

"Tři řady!" vydechl s neskrývaným obdivem Boltrop, když spočítal nepřátelská děla. "Trojstěžník! Před těmihle pány by vzal do zaječích i sám Krvavej Skot!"

"Držte pevně kormidlo! Pevně je držte!" volal kapitán Munson. "Už jsou jen čtvrt míle daleko! Všechno na palubu! Pevně držet!"

V prvním okamžiku byla posádka poděšena pohledem na tu obrovskou příšeru. Kapitán Munson nařídil napnout podél všech stěžňů dlouhou lehkou plachtu po obou stranách lodi. Tím se při zesilujícím větru rychlost fregaty zvětšila.

"Mlha se zvedá," vykřikl Griffith. "Jestli bude tenhle vítr trvat ještě alespoň hodinu, ujedeme jim."

"Už poznali, že jsme rychlejší než oni," poznamenal lodivod. "Teď na nás vystřelí salvu. Budeme muset kličkovat. Měli bychom s tím, pane Griffithi, hned začít! Vezměte sám kormidlo do ruky. Jestli nás zasáhnou, bude s námi konec!"

Obě lodi se bedlivě pozorovaly, jakmile se americká loď odchýlila od svého původního směru, anglická ji následovala. Kapitán Munson jen pohyby ruky, bez jediného slova, naznačoval Griffithovi, jak má fregata plout.

Pak se stalo cosi, co značně otřásl sebedůvěrou americké posádky; na anglické lodi vyšlehl blesk, ozvalo se strašlivé zadunění, jako by se peklo rozevřelo, a na americkou loď se snesl déšť železa. Angličané vystřelili ze všech svých děl.

A v tom hřmotu a lomozu zazněl pevný hlas kapitána Munsona: "Obrátit! Zaútočit na Angličany, Griffithi!" Velitel fregaty náhle zmlkl. Nepřátelská střela jej zasáhla do prsou, jeho tělo se nachýlilo přes lodní zábradlí a zřítilo se do moře.

"Kapitán, kapitán! Byl zasažen!" vykřikl Griffith. "Spusťte člun..."

"To je zbytečné," přerušil poručíka klidný lodivodův hlas. "Tomu už nikdo nepomůže. Griffithi, teď je osud lodi ve vašich rukách. Máme výhodu, Angličané jsou pomalejší než my."

"Přerazili nám několik ráhen," oznamoval Boltrop. "A taky hlavní stožár je vpůli! Plachty jsou samá díra."

Griffith se snažil soustředit, ale příliš se mu to nedařilo, neustále měl před očima hrůzný obraz kapitánovy smrti.

"Nesmíte se tomu tak poddávat," řekl lodivod, "je válka. Voják musí počítat se vším, i se smrtí v okamžiku, kdy ji nejmíň čeká." Přiložil dalekohled k očím a řekl: "Myslím, že teď dají na chvíli pokoj."

"Kéž byste měl pravdu, obávám se však, že se nespokojí s tím, čeho dosáhli. Jestli jim pomůže vítr, budeme je znovu mít na krku. Nám by stačilo, kdyby se museli alespoň na

čtvrt hodiny zastavit, abychom se dostali z jejich dostřelu."

"Bohužel, toto přání se vám sotva vyplní. Promysleli si to dobře, nemáme proti sobě jenom jedinou loď." Lodivod ukázal k východu, kde se objevila další anglická fregata. "Už jsou na nás dva."

Nebylo nejmenších pochyb, že velitel anglického loďstva chtěl stůj co stůj Američanům zabránit, aby unikli na širé moře. Na západ ležela pevnina, podle jejíhož pobřeží plula Alacrity, na východ, napravo od americké fregaty, plul anglický trojstěžník a ze severovýchodu se přibližovala anglická fregata.

"Jsme v tom až po krk," Griffith odložil dalekohled. "Snad by bylo nejlíp dostat se co nejbliž ke břehu, tam za námi nemohou, mají hlubší ponor než my, a snažit se podél pevniny uniknout."

"Jestli nám ovšem nerozstřílejí zbytek plachet, který nám ještě zůstal," suše odpověděl lodivod. "Asi nám nezbude nic jiného než dovolit, aby se trojstěžník přiblížil co nejbliž, a pak bojovat."

"A co fregata?" zeptal se Griffith. "Jsou na nás dva."

"Také proti ní budeme muset bojovat," odpověděl lodivod bez rozmyšlení. "Byl jsem v horších situacích, a jak vidíte, pořád ještě jsem zde. člověk musí počítat s trochou štěstí. Doufám, že mne ani tentokrát neopustí."

"Smím prozradit vaše pravé jméno mužstvu?" zeptal se Griffith. "Budou pak bojovat ještě statečněji.. ."

Lodivod mávl odmítavě rukou. "To není třeba. Nebojím se, že nebudou bojovat, jak nejlépe dovedou. Chtěl bych zůstat nepoznán. Jestli však dojde k boji zblízka," lodivod se sebevědomě usmál, "vykřiknu své jméno sám, a tak hlasitě, aby je všichni slyšeli. A pak uvidíte. .."

Griffith už nenaléhal a věnoval se řízení lodi. Když však spatřil, jak se plukovník Howard prochází po horní palubě a jak se při pohledu na anglickou loď radostně usmívá, přistoupil k starému vojákovvi a řekl: "Obávám se, že to tu zanedlouho nebude příliš příjemné. Slečny.. ."

"A já se zase, mladý muži, obávám, že dobře neznáte plukovníka Howarda. Za nic na světě se nedám připravit o tuhle nádhernou podívanou. Už se těším, až budou ze stožáru téhle lodi stahovat odporný symbol buřičství a až místo něho zavlaže vlajka Jeho Veličenstva."

"Toho se nedočkáte, plukovníku Howarde," odsekl Griffith, když si všiml, že několik udivených námořníků slyšelo, co právě řekl plukovník. "Kdyby se to přese všechno očekávání přece jenom stalo, dávám vám své slovo, že vám to řeknu včas, a vy sám vlastníma rukama provedete to, o čem jste právě hovořil."

"Nemohl bych to udělat hned?" zeptal se štiplavě plukovník a pak dodal mírně: "Vzdejte se, Eduarde Griffithi, vzdejte se, dokud je čas. Jsem ochoten se za vás, za syna svého dobrého přítele, přimluvit. A vy," plukovník se rozhlédl po kolem stojících námořnících, "vy odhod'te zbraně, byli jste svedeni, nevíte, co děláte. Ještě pořád máte čas zachránit se. Za chvíli však bude pozdě. Jestli se nevzdáte, musíte počítat s nejpřísnějším trestem, to si pamatujte!"

"Ustupte! Ustupte!" vykřikl Griffith na námořníky, kteří se se zaťatými pěstmi blížili k Howardovi. "Jestli se ho někdo z vás dotkne, vlastní rukou ho srazím do moře!"

Námořníci poslechli a stařec pokračoval ve své procházce po palubě.

Hodinu po tom, co trojstěžník vystřelil na fregatu, se situace změnila. Vzdálenost mezi oběma loděmi se zvětšila, anglická fregata se však přiblížila k americké tak blízko, že ji bylo možno pouhým okem rozeznat. Byla menší než americká, a nebýt trojstěžníku, byli by si s ní Američané celkem lehce poradili.

Na americké fregatě se ozvalo bubnování, znovu byla vyhlášena bojová pohotovost. Plachty byly svinuty a všechno, co bylo na palubě zbytečného, bylo odstraněno. Američané tedy nepomýšleli na únik, rozhodli se bojovat. Také anglická fregata se připravila k boji.

"Je to kocábka," obrátil se Griffith k lodivodovi, který přihlížel, jak se poručík připravuje k boji. "Bude s ní ale práce."

"Musíme ji vyřídit jedinou ranou," odpověděl suše lodivod. "Podle mého názoru je však nejdůležitější nevystřelit předčasně."

"Už nabíjejí," oznamoval vzrušeně Griffith.

"Vydrželi jsme salvu z trojstěžníku, musíme vydržet i salvu z téhle kocábky, jak vy jí říkáte," lodivod jako vždy mluvil nevzrušeně, klidně.

"K dělům!" poručil Griffith. "Nestřílet, dokud nedám rozkaz!"

Angličané nečekali, až americká fregata vypálí. Z jejich lodi vyšlehl záblesk, hned nato se vyvalily kotouče dýmu.

Celých deset minut byla posádka americké lodi nucena nečinně snášet palbu nepřátelských děl. Byli mrtví i ranění, nikdo však nemluvil, i ranění se snažili potlačit bolest, jako by na fregatě bylo nařízeno přísné ticho.

Konečně se americká loď přiblížila až ke kouřové cloně zahalující anglickou fregatu. Teprve teď dal Griffith rozkaz k palbě. "Pálit!" ozývalo se ze všech koutů lodi.

Fregata se zachvěla. Ozvaly se kletby, sténání, křik. Překvapení Angličané byli zděšeni. Američané znovu nabili. Lodi teď byly těsně u sebe. A v té chvíli se anglický velitel odhodlal k boji zblízka. Obě fregaty se začaly přitahovat háky. Griffith byl zpočátku překvapen prudkostí anglického útoku, ale uklidnil se, když viděl, jak výborně si počíná

kapitán Manual. Nařídil svým vojákům, aby nepřestali střílet, dokud bude jediný Angličan naživu, a vojáci věrně a přesně plnili rozkaz svého velitele.

"Přivažte jejich stěžeň k našemu!" křičel Griffith.

Dvacet mužů, mezi nimi Boltrop a lodivod, se hnalo splnit tento rozkaz.

"Teď je naše! Teď jim to ukážeme!" radoval se Boltrop, když byl rozkaz splněn.

Plukovník Howard se držel zábradlí a máváním rukou i výkřiky povzbuzoval Angličany.

"Ať už jseš pryč, dědku plesnivá," rozhněval se na plukovníka Boltrop, uchopil jej za límec a táhl do podpalubí.

"Ty rebelantský pse! Za chvílku budeš na kolenou prosit, aby ti dali milost!" dal se vztekem unést plukovník.

Boj trval dlouho. Angličané, kterým se nepodařilo dostat se na palubu nepřátelské lodi, se snažili čelit americké palbě jediným dělem, jež jim zbylo. Nabili je kartáčovým nábojem a vystřelili. Plukovník s Boltropem, který jej vlekl do podpalubí, bezvládně klesli na palubu, stisk kolem hrdla starého vojáka povolil.

"Copak se nám to stalo, bratříčku?" ozval se Boltrop, když se trochu vzpamatoval. "Počítám, že tě něco trefilo."

Plukovník neodpověděl. Pak se znenadání i Boltrop zvrátil, a tak tu oba leželi bez pomoci uprostřed zuřícího boje.

Lana a železné háky spojující obě lodi povolily, provazy se přetrhly, americká loď se odpoutala od anglické a čelní stěžeň anglické fregaty se zřítil do moře. A pak už padal jeden trám za druhým. Takový byl konec anglické fregaty.

Griffith neměl čas se radovat z vítězství. Starostlivě se rozhlížel kolem, snažil se odhadnout, jak velké nebezpečí ještě hrozí jeho lodi. Na obzoru se objevila další nepřátelská loď.

"Jedné jsme se zbavili, a další máme na krku," řekl Griffith. „Obávám se, že se tihle dají do nás co nejdřív."

"Tentokrát budeme muset použít jinou taktiku," uvažoval nahlas lodivod, když i on spatřil další anglickou loď. "Máme výhodu, že jsme rychlejší, budeme je muset vymanévrovat."

"Už stahují plachty! Co teď?" zeptal se Griffith.

"Jen je nechte, ať si stahují plachty. My uděláme pravý opak, napneme všechny plachty, co nám zbyly, a budeme se snažit co nejdřív být odtud."

Griffith nařídil, aby raněné odnesli do podpalubí a mrtvé pohřbili v moři. Když byl jeho rozkaz vykonán, poručík spatřil kouřem zčernalou tvář Barnstableovu. Velitel škuneru jej však neviděl. "Kde je Griffith?" zeptal se Merryho. "Nestalo se mu něco? Horní paluba byla prý zasažena, je tam několik mrtvých."

Teprve teď spatřil Griffithe. "Výborně, Eduarde, to jsem rád, že tě vidím živého a zdravého!" křičel radostně. "Boltrop to dostal, je dole, odnesli ho do skladiště."

"Co je s Kateřinou a Cecílií?" zeptal se Griffith. Také on zapomněl, že se ještě před chvílí s Barnstablem hněvali.

"Jsou obě dole, Kateřina ne a ne si dát říct. Chtěla zůstat na palubě. Museli jsme ji donutit..."

Griffith už neposlouchal a běžel za lodivodem. Schylovalo se k novému boji.

Další anglická loď, se kterou se měli utkat, byla jen o něco menší, avšak stejně vyzbrojená jako americká fregata.

"Dejte rozkaz rozvinout všechny plachty," radil lodivod.

Griffith přiložil hlásnou troubu k ústům: "Napnout všechny plachty!" opakoval.

Za několik minut se fregata podobala ptáku s obrovskými rozepjatými křídly.

Angličané teprve teď pochopili svůj omyl a chystali se vystřelit. Ozvala se salva, ale ani jediný stěžej, ani jediná plachta nebyly zasaženy. Jenom několik provazů se přetrhlo.

Griffith znovu přiložil hlásnou troubu k ústům. "Pálit! Zničit plachty a lana!"

Zaduněly dělové výstřely. Tentokrát se však lodivod přepočítal. Angličané byli obratnější, než předpokládal. Také oni napjali všechny své plachty a pak už obě lodi pluly vedle sebe. Střelba se ozývala z jedné i druhé fregaty, škody na obou lodích byly značné. Rychlost obou fregat se zmenšovala. A v této kritické chvíli se začal k americké lodi přibližovat velkou rychlostí anglický trojstěžník.

"Už je tady!" zoufale vykřikl Griffith, "Jestli ještě ztratíme jedinou plachtu, dohoní nás."

"Nedělají to špatně," musel nepřítele pochválit lodivod.

Merry, celý udýchaný, vzrušeně hlásil: "Plujeme přímo na mělčinu. Je sotva dvě stě yardů před námi!"

Lodivod běžel k lodnímu zábradlí a snažil se zrakem proniknout kouřovou clonou, která zahalovala pobřeží. A když se přesvědčil, že chlapec mluvil pravdu, vykřikl: "Uhnout doleva! Jsme u Dávlova spáru! Palte na Angličany! Griffithi, podejte mi hlásnou troubu! Otočte kormidlo doleva! Otočte kormidlo doleva!"

Posádka americké lodi byla zaujata svou prací tak, že si ani nevšimla, že se fregata nebezpečně přiblížila k mělčinám. Slyšeli jen dunivé hučení moře a teprve teď si všimli, jak je hladina zpěněna. Pak se fregata najednou vynořila z dýmové clony, vyhnula se mělčinám a proplula kolem nebezpečných úskalí.

"Plujte k severovýchodu," nařizoval lodivod, když se loď octla na širém moři. "Než Angličané obeplují výběžek, budeme mít náskok nejméně pěti mil!" radoval se.

Anglický trojstěžník plul plnou rychlostí k troskám fregaty, kterou Američané potopili.

Druhá loď, s níž se americká fregata utkala, se jen plížila podél břehu, s plachtami rozervanými a s polámanými stěžni.

Radost na vítězné lodi neznala mezí. Ozvalo se bubnování, děla byla přivázána, ranění odneseni do podpalubí a posádka se dala do oprav škod, které loď během boje s Angličany utrpěla.

Griffith předal velení fregaty Barnstableovi a odešel do kajuty, kam ho velmi naléhavě zval pastor.

KAPITOLA XXXIV

Když Griffith vstoupil do kajuty, lodní lékař smutně potřásl hlavou. Poručík věděl, co to znamená: lékař se vzdal veškeré naděje.

Na lůžku ležel zsinálý plukovník Howard, u něho stály plačící Cecílie s Kateřinou. Za nimi se tlačilo vyděšené služebnictvo.

Na druhém lůžku ležel Boltrop. Griffith věděl, že starý mořský vlk byl zasažen nepřátelskou střelou, zranění plukovníka Howarda bylo pro něho překvapením. Když chtěl poručík vyjádřit politování nad plukovníkovým zraněním, Howard mu nedal domluvit. "Nechte toho, Eduarde Griffithi," mávl unaveně rukou. "Tak se mi zdá, že Všemohoucí rozhodl, aby zvítězili vzbouřenci, a proti jeho vůli bezmocný lidský tvor nemá právo reptat. Poslal jsem pro vás, Eduarde, abych vyřídil záležitost, kterou musím skončit, než zemřu. Ani v posledních chvílích svého života bych nechtěl zanedbat to, co splnit musím. Řekněte mi upřímně, Eduarde, máte opravdu rád tuto dívku?" plukovník ukázal chabou rukou na plačící Cecílii.

"Mám," odpověděl tiše americký důstojník.

"Jste si jist, že ji budete mít rád až do smrti?"

Griffith neodpověděl, jenom vřele stiskl starcovu ruku.

"Chci vám věřit," plukovníkův hlas se třásl. "Vím, že jste čestný muž, lituji jenom, že nestojíte na té straně bariéry, na které bych vás rád viděl. Řekli mi, že Kryštof Dillon nesplnil slovo, které dal. Jestli je to pravda, nikdy nedovolím, aby si ho Cecílie vzala, i kdyby se sebevíc dušoval věrností k našemu králi. Ale ať ho soudí ten, který bude zanedlouho soudit mne. Znáte, Eduarde, dobře důstojníka vašeho Kongresu — jak se jenom jmenuje? — už vím, znáte pana Barnstablea?"

"Jsme přáteli už několik let, ručím za něho," odpověděl bez rozmýšlení Griffith.

Starý muž se pokusil usednout. Opřel se o podušku a zadíval se zkoumavě na Griffitha: "Nemluvte teď jako lehkomyšlný kamarád, který doporučuje svého stejně lehkomyšlného přítele. Ptá se vás umírající člověk. Špatně by se mi odcházelo z tohoto světa, kdyby ve mně zůstal jenom stín pochybností o tom člověku. Kateřina si zaslouží, aby..." Plukovník unaveně zmlkl.

"Barnstable miluje Kateřinu, jako já miluji Cecílii. Věřte mi prosím, že je to čestný muž," zaklínal se Griffith. "Jeho chybou je, jako je i mou chybou, že milujeme víc zem, ve které jsme se narodili, než zem svých předků."

"O tom už nemluvme," plukovník odmítavě pohnul rukou. "Pamatujte si ale, Eduarde, že člověk, který nedovede poslouchat, bude jednou velice špatným velitelem. Neposlechl vás..."

"Na to jsme už oba zapomněli. V boji, jak jste jistě sám viděl, se choval statečně a pomohl mi..."

"Pošli pro něho," plukovník opět klesl na lůžko.

Když Barnstable vstoupil do kajuty, plukovník jen s velkými potížemi řekl: "Pane pastore, vykonejte svatební obřad, chtěl bych..."

Odměl se.

"Teď ne, strýčku, teď ne," zaprosila Cecílie.

Kateřina sklonila hlavu a po tváři jí stékaly slzy.

"Nemohl bych klidně zemřít, kdybych vás měl zanechat na tomto světě samy. . ."

Cecílie přistoupila váhavě ke Griffithovi a podala mu ruku. Kateřina se chopila ruky Barnstableovy, pastor otevřel bibli a začal v ní číst. Obřad byl krátký.

Cecílie položila hlavu na rameno svého manžela a usedavě plakala. Kateřina políbila Barnstablea a postavila se k lůžku umírajícího.

Na starcově tváři se objevil spokojený výraz. "Děkuji vám, děti," řekl. "Listiny týkající se jmění slečny Howardové i slečny Plowdenové jsou uloženy u mého bankéře v Londýně, tam je také poslední vůle, z níž se, Eduarde, dozvíš, že sis nevzal chudé děvče. Doufám, že se vy všichni přesvědčíte, že jsem spravoval jmění Cecílie a Kateřiny jako dobrý hospodář."

"Prosím vás, nemluvte už o tom, prosím vás..." Kateřině se zlomil hlas.

Plukovník ji uchopil za ruku. "Rád bych vyslovil jedno osobní přání. Chtěl bych být pochován v zemi, v níž odpočívají mí předkové, v posvěcené zemi."

"To vám slibuji," slavnostně prohlásil Griffith.

"Děkuji ti, chlapče," zašeptal plukovník. "V poslední vůli je také mé přání, aby byli na svobodu propuštěni všichni mí otroci kromě těch, kteří mne zradili a sami utekli." Stařec už sotva šeptal. "Polib mne naposled, Cecílie, i ty, Kateřino. Podej mi ruku, Eduarde. Zmýlil jsem se v tobě i v Kryštofovi Dillonovi a snad jsem se zmýlil také, pokud jde o můj poměr k Americe. Ale starý člověk těžko mění své politické názory. Miloval jsem svého krále, Bůh mu žehnej..."

Taková byla poslední slova plukovníka Howarda.

Tělo mrtvého odnesli do kapitánovy kajuty a Griffith s Barnstablem odvedli své plačící manželky do kajuty na zádi lodi, aby si na chvíli odpočaly.

Když se oba důstojníci vrátili do kajuty, kde ležel Boltrop, zeptal se Griffith: "Boltrope, vid', že to není tak hrozné? Jsi přece starý mořský vlk, tebe nic tak lehce neporazí, uvidíš, že se z toho dostaneš."

"Už jsem byl několikrát raněn, vždycky jsem se z toho nějak vylízal, ale tentokrát je, pane Griffithi, konec," pokusil se námořník o úsměv.

"Nebude to tak zlé, uvidíš, Davide," snažil se utěšit umírajícího Barnstable. "Pamatuju se, že už jsi měl větší díru v těle, než je ta, co máš teď."

"Máte pravdu, pane Barnstable, jenže tohle je něco jiného. I doktor se už vzdal naděje a předal mne tuhle pastorovi jako kus starého, nepotřebného železa. Kapitán Munson, ten

měl štěstí! Smetlo ho to z paluby a byl konec. Měl byste, pastore, už začít, má poslední hodinka se blíží. Ale ne abyste si se mnou dělal zbytečné starosti. Musím se ke své hanbě přiznat, že jsem nikdy nebyl moc pobožný. Stačilo by mi, kdyby mi tam na tom druhém světě dali nějaké docela skromňoučké místo, třeba takové, jaké jsem míval tady."

Pastor se zamračil nad rouhavou řečí svého přítele. Ale pak, poněvadž znal dobře starého námořníka, řekl smířlivě: "Není v moci člověka, aby rozhodoval o věcech, které patří rozhodnout Bohu."

Boltrop se obrátil ke Griffithovi: "Prosím vás, nezapomeňte, pane, co jsem vám říkal. Je potřeba opravit kotvu na přídi, je těžce poškozena. Řekněte to některému z mých kamarádů, prosím vás o to."

"Je to pěkné, Boltrope, že se i v takovéhle chvíli staráte, aby bylo na lodi všechno v pořádku. Teď byste si ale měl odpočinout."

"Člověk nemá nikdy zapomínat na své povinnosti. A zvláště ne, když se jedná o životy jiných."

"Nemáte, Boltrope, nějaké přání, které bychom vám mohli splnit?" zeptal se Griffith.

"Pokud vím, vaše matka ještě žije," připomenul Barnstable.

"Žije, žije," opakoval námořník slábnoucím hlasem. "Otec zemřel, když jeho loď ztroskotala u Cape Codu. Pamatujete se na to, pane Barnstable? Vy jste tenkrát byl mladík a jezdí val jste lovit velryby. Vždycky jsem si sliboval, že matce ulehčím ten její těžký život."

"Chtěl byste, abychom jí něco vyřídili?" zeptal se Griffith.

"My jsme se spolu nikdy moc nemazlili," námořníkův hlas zněl už chraplavě. "Ale byl bych rád, kdyby se někdo z vás podíval do účetních knih a zjistil, kolik toho mám ještě dostat, a odevzdal to mé matce. Bydlí v Bostonu, Cornhill 10. Vždycky jsem jí chtěl koupit nějaký baráček."

"Sám se podívám do knih, Davide," Barnstable se nemohl ubránit dojetí. "Jen co zakotvíme v Bostonu, půjdu za tvou matkou a odevzdám jí všechno, co ti ještě patří, a ještě něco k tomu přidám ze svého."

Boltrop sáhl po důstojníkově ruce a slabě ji stiskl. "Děkuju vám, pane Barnstable, měl byste ale šetřit, jste ženatý a peníze budete potřebovat. Žena, ta spotřebuje všechno, i to, co muž ušetří." Boltrop se pokusil o úsměv.

"Ale já teď budu mít, Davide, dost," ujišťoval starého námořníka Griffith. "Slibuju ti, že i já tvé matce pomůžu."

"Vím, vím, pane Griffithi, vy teď budete mít tolik, že byste si mohl dát postavit vlastní fregatu."

Boltrop se začal dusit. Pokusil se usednout, ale hned zase vyčerpaně klesl na lůžko. "Bože, odpusť mi mé hříchy," zašeptal. „A nezapomeňte na tu kotvu, pane Griffithi. A taky vám přeju, abyste měli na cestu dobrý vítr..." To byla poslední slova Davida Boltropa, námořníka tělem a duší, člověka, který se málokdy řídil příkázáními božími, ač byl pastorovým přítelem, který však do poslední chvíle myslel na svou milovanou loď.

Griffith vyšel z kajuty s hlavou svěšenou. Uvědomoval si, že mrtvým už pomoci nemůže, že však má povinnosti k živým. Sdělili mu dobrou zprávu: Alacrity se podařilo bezpečně proplout mělčinami a teď už plula sotva půl míle od fregaty. Britskou loď už nebylo pouhým okem vidět, neodvážila se do mělkých vod.

Fregata i Alacrity zamířily k holandským břehům. Směr větru se po západu slunce změnil, a tak obě lodi pluly ještě rychleji.

Cecílie a Kateřina se snažily usnout, nemohly však oka zamhouřit, musely myslet na konec člověka, který je měl tolik rád a který se k nim zachoval tak ušlechtilé.

Jakmile se rozednilo, shromáždila se posádka fregaty, aby pohřbila mrtvé. Boltropovo tělo a mrtvoly ostatních námořníků byly spuštěny do mořských hlubin. Plukovník Howard byl přenesen na Alacrity. Teprve potom nastal čas loučení s živými. Griffith s Cecílií přešli na Alacrity a velitelem fregaty se stal Barnstable. Měl před sebou těžký úkol — proklouznout hustou bloádou anglických lodí a dostat se do Ameriky.

Také lodivod se rozloučil s lodí, které pomohl proplout úskalími a vyhnout se mělčinám. "Bohužel, nepodařilo se nám splnit to, co jsme měli splnit," řekl Griffithovi, když vstupoval do člunu, který jej měl dopravit na holandský břeh. "Zapomeňme proto, že jsme se někdy setkali."

Griffith se mlčky, ale uctivě uklonil. Lodivod ukázal ve směru, kde leželo Holandsko. "Mít polovinu loďstva, kolik má ta degenerovaná země, trásl by se přede mnou strachem ne jeden z těch pánů, kteří pýchou nevědí, co dělat. Bohužel historie se opakuje, tak to bylo u Liverpoolu, tak to bylo u Whithavenu i u Edinburghu. Ale to je minulost, škoda na ni myslet."

Ani si nevšiml námořníků, kteří jej pozorovali s neskrývanou zvědavostí, skočil do člunu a napjal jeho lehké plachty tak zručně, že i ti nejzkušenější námořníci museli přiznat, že se ten člověk znamenitě vyzná ve svém řemesle. Pak naposled pokynul Griffithovi na rozloučenou. Americký důstojník stál u lodního zábradlí a pozoroval, jak se člun s tajemným cizincem ztrácí v záplavě slunce na nekonečné mořské hladině.

Posádka se začala dohadovat, kdo byl ten záhadný cizinec, jeden přes druhého vyslovoval nejnepravděpodobnější domněnky, proč tak náhle uprostřed oceánu zmizel a kde mu bude konec.

A když Griffith zaslechl, že většina z nich je přesvědčena, že lodivod pluje do stejného přístavu jako oni, poprvé se po těch smutných událostech posledních hodin usmál.

KAPITOLA XXXV

Naše vypravování se chýlí ke konci. Povězme tedy ještě několika slovy, co se stalo s těmi, jejichž osudy jsme sledovali do chvíle, kdy se americké fregatě podařilo uniknout z obklíčení blízko britských ostrovů.

Fregata po dlouhé a nebezpečné plavbě proklouzla britskou námořní blokádou a zakotvila v Bostonu. Barnstable byl povýšen a jmenován definitivním velitelem fregaty. I po válce zůstal svému námořnickému zaměstnání věren, a poněvadž s Kateřinou neměli děti, doprovázela ho jeho žena občas na dlouhých poutích po širých mořích, pokud to ovšem nezakazovaly služební předpisy.

Merry, častý návštěvník manželů Barnstableových, se stal velitelem jedné z válečných lodí; bohužel skončil tragicky: padl v souboji s nějakým cizím důstojníkem.

Kapitán Manual hned po svém návratu do Ameriky požádal o přeřazení k pěchotě. Vyhověli mu, a tak statečný ten muž se účastnil mnoha bojů. Když Britové opustili Ameriku, byl Manual jmenován velitelem pevnosti na kanadské hranici. Poněvadž si potrpěl na dobré způsoby, rozhodl se, že složí zdvořilostní návštěvu veliteli britské pevnosti na druhé straně hranic. Jaké však bylo Manualovo překvapení, když v červenolícím, jednohém britském důstojníkovi poznal svého starého známého — majora Borroughcliffa! Oba pánové oslavili své setkání při několika lahvích dobrého vína. Aby se mohli častěji setkávat na neutrální půdě, dali na jednom z ostrůvků uprostřed řeky postavit srub. Tam pili a jedli, aniž vzbuzovali pohoršení. Hlavním tématem jejich rozhovorů nebyly problémy vojenské taktiky a strategie, ale kuchařské recepty. Zřídili si dokonce společný fond, z něhož hradili náklady spojené s pořádáním těch svých lukulských hodů. Některé lahůdky si nechávali posílat i ze zemí, o nichž toho ani jeden, ani druhý mnoho nevěděli. Borroughcliffe se staral o dovoz proslulých vín ze zálivu svatého Vavřince, zatímco Manual obstarával nepřekonatelnou madeiru.

Od anglických důstojníků se Manual dozvěděl, jak vlastně jeho přítel přišel o nohu. Stalo se to nedaleko místa, kde teď oba byli veliteli pevností, v jedné z posledních bitev, kdy se

Angličané snažili zadržet nápor amerických vojsk. Borroughcliffe prý tehdy bojoval velice statečně a své povýšení na majora si plně zasloužil a nemusel za ně zaplatit, jak to tenkrát bývalo zvykem.

Bohužel Manual skončil tragicky; stal se obětí svého úporného zachovávání předpisů. Při každé návštěvě srubu na ostrově jej doprovázelo několik jeho vojáků, kteří měli zasáhnout, kdyby Angličané snad chtěli ostrov přepadnout. Manual byl přesvědčen, že toto jeho opatření zvyšuje mezi vojáky kázeň a pocit odpovědnosti. Při jedné takové návštěvě se tento dobrý muž do němoty zpil a zapomněl heslo. Když jeho až k bezmyšlenkovitosti ukázněná stráž nedostala od svého velitele správnou odpověď, vystřelila. Kapitán byl těžce raněn, avšak než naposledy vydechl, stačil ještě strážného pochválit za bezvadné plnění povinností a svému starému příteli Borroughcliffovi vysvětlit, jak je nutné vojáky vychovávat v naprosté poslušnosti a kázni.

Britský major nepřežil o mnoho svého amerického přítele. Brzo po Manualově smrti vydal se po řece Mississippi hledat zatoulaný sud madeiry, který kdysi objednal ještě Manual. Z cesty se vrátil nemocen, s vysokými horečkami. Poněvadž se neshodl s lékařem, pokud jde o léčení nemoci — lékař radil, aby přestal pít, Borroughcliffe byl přesvědčen, že jediným lékem na vysoké teploty je madeira —, nemoc zdárně pokračovala a statečný major za tři dny opustil tento podivuhodný svět. Byl pochován po boku svého amerického přítele na místě jejich společných radovánek — na ostrově blízko dřevěného srubu.

Pastor opustil válečnou loď a věnoval se svému bohulibému povolání v jednom ze zapadlých koutů americké země.

Griffith s Cecílií dopravili mrtvé tělo plukovníka Howarda do Holandska a tam je pohřbili. Po válce byl Howard, jak si to přál, pohřben ve své rodné zemi. Eduard Griffith zůstal do konce války ve válečném loďstvu, po ní se věnoval správě statků, které Cecílie zdědila po svém strýci.

Je třeba zaznamenat, že Eduard Griffith poctivě splnil slib, který dal umírajícímu Boltropovi. Staral se o jeho starou matku až do její smrti.

Dvanáct let po událostech, o nichž jsme vyprávěli, Griffith odložil noviny, které právě dočetl, a zeptal se Cecílie: "Pamatuješ se na člověka, jenž nás doprovázel na opatství, když nás Angličané zajali?"

"Jak bych se nepamatovala! Říkali jste mu pan Gray, někdo dokonce tvrdil, že nebyl obyčejným lodivodem."

"Opravdu nebyl obyčejným lodivodem," odpověděl zasněně Griffith.

"Co se s ním stalo?" zeptala se Cecílie. "Je o panu Grayovi něco v novinách? To jsou přece anglické noviny," všimla si.

"Nejmenoval se Gray. To nebylo jeho pravé jméno. Ten člověk tolik toužil po slávě, že si nepřál, aby se někdo dozvěděl, jak se doopravdy jmenuje, poněvadž se bál, že by mu škodil každý čin, který by nebyl pokládán za slavný. Musel jsem přísahat, že nikdy o něm nebudu mluvit. Teď je mrtev..."

"Někdy si myslím, že on a Alice Dunscombeová se dobře znali," Cecílie sklopila oči. "Vím, že ho tenkrát v noci, když jsme s Kateřinou přišly za tebou, navštívila v jeho pokoji sama. Včera jsem dostala od Alice dopis s černou pečetí..."

"Nemýlíš se, Cecílie."

"Proč nešel s námi?" zeptala se.

"Bojoval na naší straně jen proto, že se chtěl proslavit, možná že i proto, že se mu stala nějaká křivda, za kterou se chtěl pomstít. Jeho řeči o svobodě byly bohužel jenom prázdným povídáním, nakonec se dal do služeb jednoho evropského vladaře, který krutě potlačoval každý pokus o svobodu. Nedá se však upřít, že tento rodilý Angličan byl muž odvážný a že rozuměl svému řemeslu."

"Kdo to byl? Můžeš mi to prozradit, Eduarde?"

"Co záleží na tom, kdo to byl. Nedá se popřít, že bez něho bychom ztroskotali. Proto moje vděčnost i můj obdiv k tomuto muži beze jména. Ostatně stále jsem ještě vázán svým slovem, že jeho pravé jméno nikdy neprozradím." Eduard Griffith vstal, pomalu složil noviny a beze slova vyšel z pokoje.

Od toho dne se Cecílie už nikdy před svým manželem nezmínila o tajemném lodivodovi ze Severního moře.